

ONS ZUIDEN PANORAMA

9 SEPTEMBER 1937 — No. 36

LOSSE NUMMERS 15 CENT

WOELIGE ZEE

Het kasteel gezien van den zuidwestelijken kant, met blik op de uitgebouurde kapel.

EEN KASTEEL KRIJGT NIEUWEN LUISTER

Het historische slot Hoensbroeck wordt gerestaureerd

In den driehoek tusschen Maastricht, Aken en Sittard, in het mooie dal van de Geleen, ligt het frissche plaatsje Hoensbroeck, met in de onmiddellijke nabijheid het trotsche en grootsche kasteel, dat bijna honderd en vijftig jaar zoo goed als aan zichzelf is overgelaten gebleven, doch thans, dank zij de zorgen van de vereeniging „Ave Rex Christe”, geheel wordt gerestaureerd.

Meer dan 625 jaar lang zijn de Hoens — zooals de oorspronkelijke naam der Hoensbroecks luidde — onafgebroken heeren geweest van Broeck en vertegenwoordigden zij, ondanks een verblijf van anderhalve eeuw in het buitenland, de laatste overblijfselen van den ouden, onvervalschten Valkenburgschen adel.

Boven den ingang van het kasteel bevindt zich het wapen van de graven van Hoensbroeck met aan de bovenzijde de spreuk: „Ware liefde sterft nooit” en aan de onderzijde het motto: „De vrede zij u heilig.”

Van oudsher beteekende de naam Hoen: woud, naar de uitgestrekte bosschen, die de dalen en heuvels van het land van Valkenburg bedekten en uit een der toentertijd machtigste Limburgsche geslachten ontstond de stam Hoen: heeren van dien broekachtigen of moerasachtigen grond, die tenslotte tot den naam Hoen tzo Broeck leidde en later tot den thans beter bekenden naam Hoensbroeck.

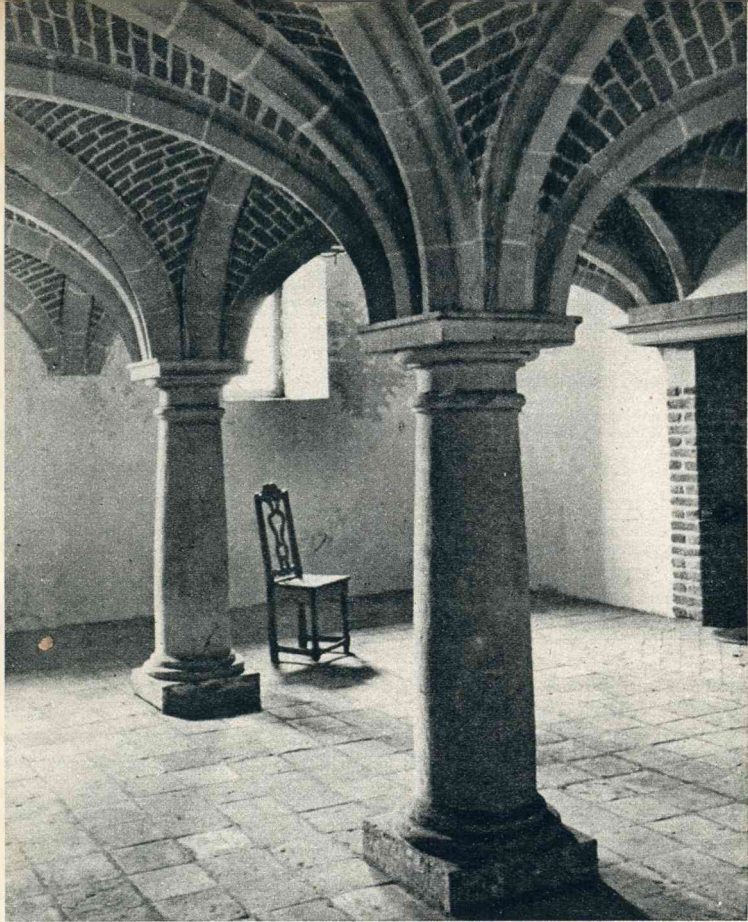
Ofschoon men onomstootelijk het bestaan van den stam Hoen kan bewijzen tot in de eerste helft der 12e eeuw, is het minder gemakkelijk na te gaan, wanneer het tegenwoordige kasteel werd gebouwd.

Het wapen der Hoen tzo Broecks vertoont in zilver vier roode dwarsbalken met

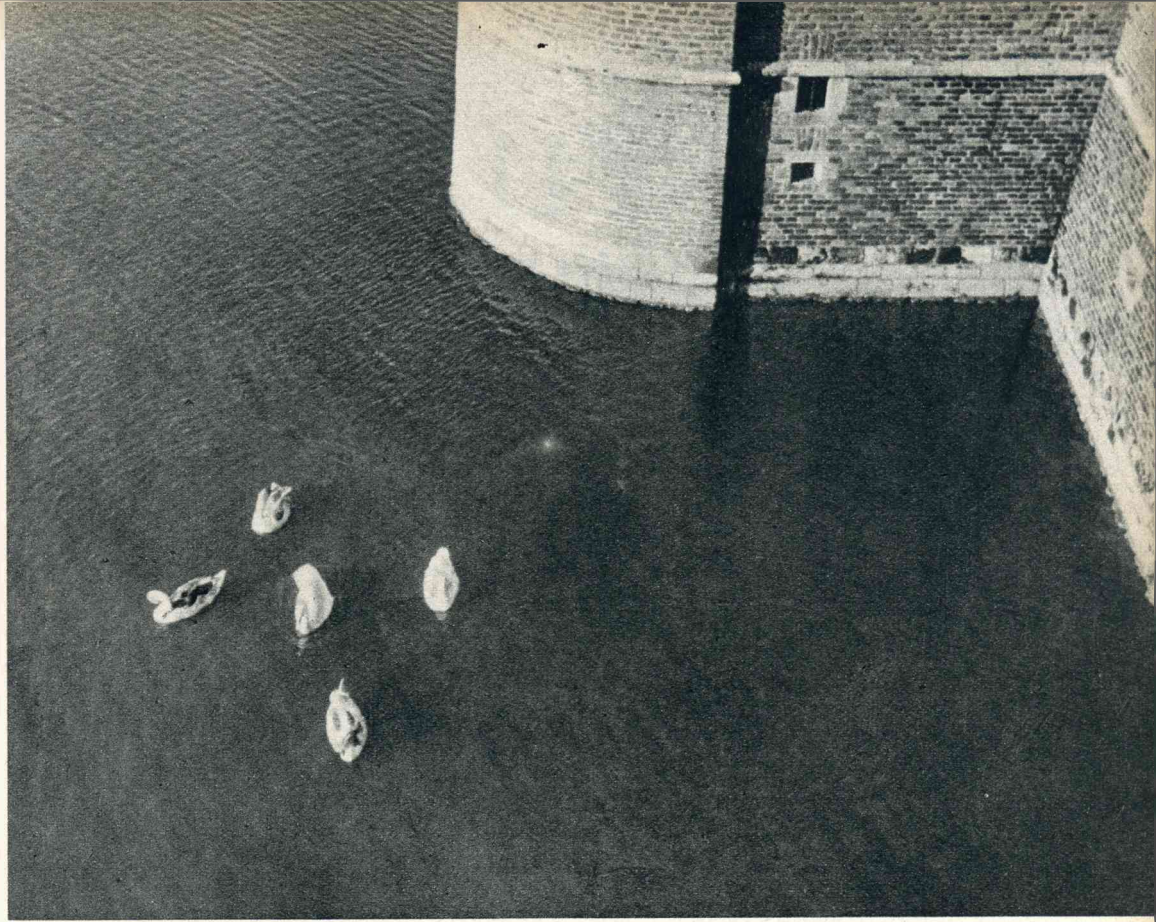

Een der mooie, overigens vrij eenvoudige, maar smaakvol uitgevoerde schoorsteenen. Boven den schoorsteen het wapen der Hoen tzo Broecks.

een goudgekroonden, getongden en genagelden dubbelstaartigen zwarten leeuw over alles heen. De oude burcht werd herhaaldelijk verwoest en weer opgetrokken en volgens de overlevering zou de ronde toren op den westelijken hoek nog 'n laatste overblijfsel vormen van het omstreeks 1360 gebouwde slot, een bewering, die wel wat aan waarschijnlijkheid

Een blik in de imponeerende keldergewelven. Geheel rechts een hoekje van den ingebouwen en inspringenden open haard.

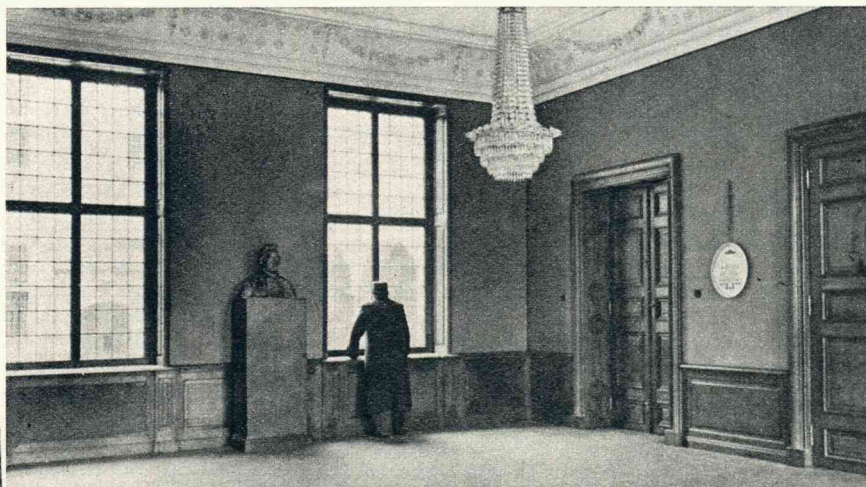

De eertijds zoo goed als dichtgegroeide en cervuilde slotgracht is gezuiverd en vormt weer het speelterrein van het stemmige watervolkje, dat er zich in zijn element roelt.

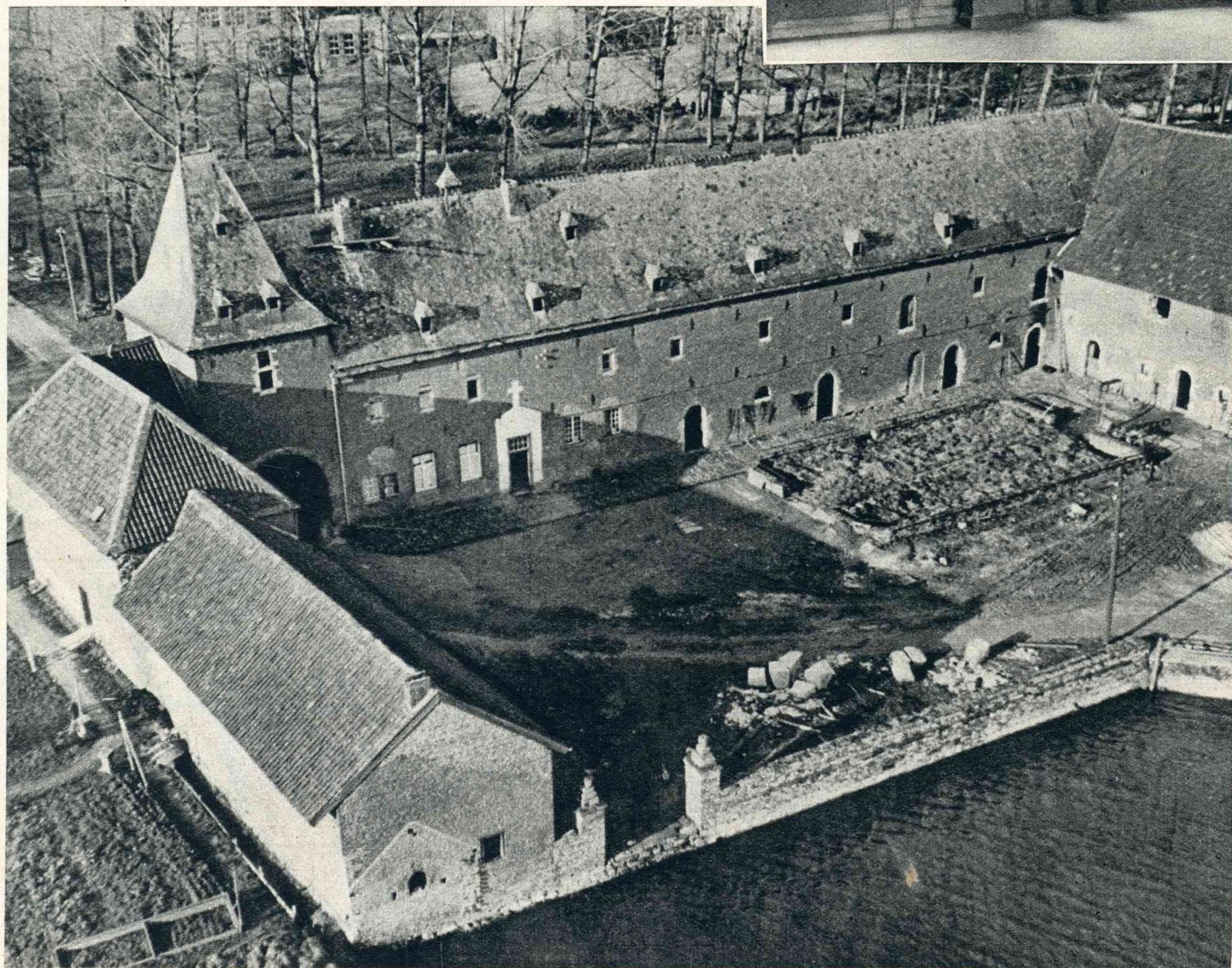
wint, doordat bij nader onderzoek is komen vast te staan, dat die toren inderdaad veel ouder is dan de overige gebouwen.

Vóór 1820 lag het oude kasteel reeds lang onbewoond en geheel ontruimd, daar de bezitters er de voorkeur aan gaven hun dagen te slijten in de onmiddellijke omgeving van Berlijn en het kon niet anders of dit trotsche verblijf, dat eens een symbool was geweest van den luister en de macht van een adellijk geslacht, begon meer en meer, vooral wat het inwendige betreft, op een ruïne te gelijken.

Het kan dan ook niet anders dan tot werkelijke dankbaarheid stemmen, dat, dank zij het initiatief der vereeniging „Ave Rex Christe”, dit overblijfsel uit een roemrijk verleden zal behouden blijven voor het nageslacht en voor zoover mogelijk hersteld wordt in den luister van weleer. En al zal veel van wat voorbijgegaan is nimmer kunnen terugkeeren, al zullen al die oude ridderlijke gestalten, die vroeger aan die ruimten kleur en leven gaven, niet teruggeroepen kunnen worden, toch zal er voor den bezoeker van het

Een der 64 luchtige zalen die het kasteel bevat. De sobere decoratieve versiering heeft zich hier bij het algemeen karakter weten aan te passen en doet werkelijk stijlvol aan.

gerestaureerde kasteel nog veel te genieten vallen, dat herinneringen wakker roept in hem aan voorbijge geslachten, wier levensgeschiedenis aan het land van Valkenburg roem en eer bracht.

Het steen vergaat tot puin, het glazuur van bla-
zonen verschilt, kleuren
verbleeken en worden dof,
maar de geest blijft leven-
dig en het is die geest uit
vele eeuwen, die thans in
het hernieuwde kasteel
van Hoensbroeck gaat
rondwaren, om aan de ge-
slachten van vandaag en
morgen te vertellen van
de grootheid van vele ge-
slachten wier roem en aan-
zien na verloop van hon-
derden jaren, niet sterven
en zelfs niet tanen kon.

Algemeen overzicht van de boerderij die bij het kasteel behoorde en die overigens ook binnen de grachten was gelegen.

EEN STUK PASTEI

door Damon Runyon

Er is in de Boylstonstraat, in de stad Boston, een gelegenheid, waar je den heerlijksten gebraden kreeft kunt krijgen, dien een mensch ooit door zijn keel heeft laten glijden; en wie zaten er een avond van dat lekkers te genieten? De Paardendief en ik.

De Paardendief wordt bij verkorting Paardje genoemd, en hij heet zoo niet omdat hij wel eens een paard steelt, maar omdat hij er volgens de publieke opinie best een stelen zóú, als hij de kans kreeg.

Ik voor mij vind Paardje een prachtjongen, want als hij wat heeft, kan hij wat missen ook, en op 't moment heeft hij heel wat in Boston. 't Is nu namelijk de tijd, dat we daar op de renbaan werken, en Paardje boert heel aardig, zoodat hij er best wezen mag op 't oogenblik, en mij op den gebraden kreeft tracteert.

Nu, aan een tafel dicht bij ons zitten vier of vijf personen, die er allemaal wel netjes uitzien, en stevig, en rood, en doorvoed, en die met den echten Bostonner tongval spreken. Dat type kent iedereen, die vaak in Boston komt — 't zijn meestal menschen uit de politiek, stillevende politie of gemeente-leveranciers, want daar zit Boston gewoon vol van.

Ik laat ze links liggen, want ze drinken inlandsch bier, en ze schreeuwen; en ik wist al jong, dat je een Bostonner maar met rust moet laten, als hij aan de biertjes is, want dan krijg je er toch niets van los, hoogstens een tik op je oogen. Maar Paardje heeft een oor naar hun kant, en hij vindt 't de moeite wel waard, wat ze zeggen, en op 't laatst luister ik ook, uit benieuwdheid, wat hij er áán vindt, en ik hoor dit:

„Nou,” zegt een der personen, „dan wed ik om tienduizend dollar, dat geen mensch in 't heele land meer kan eten dan hij.”

En daar staat Paardje op, en hij gaat naar die tafel, en hij maakt een buiging, en hij lacht liefelijk en hij zegt:

„Heeren,” zegt ie, „neem me niet kwalijk als ik stoor, maar hebt u 't over een grooten eter in deze schoone stad?”

De Bostonnaren kijken Paardje op zoo'n hatelijke manier aan, dat ik denk: zóó springt er een op met een hartelijk verzoek, maar hij blijft maar staan buigen en grijnzen, zoodat ze best zien, dat 't een heer is, en eindelijk zegt er een:

„We hebben 't over een zekeren Joel Duffle,” zegt ie. „Dat is ongetwijfeld de grootste eter, die er bestaat. Hij heeft pas een eigenaardige weddenschap gewonnen. Hij wedde met iemand uit Bangor, dat hij hier in 't restaurant de heele etalage vol oesters leeg kon eten, en dat won ie, en toen wou ie wedden, dat ie de schelpen ook op kon eten, maar,” zegt ie, „maar die knaap uit Bangor scheen rut te zijn door die eerste weddenschap, dus had ie niets meer om nog eens te wedden.”

„Zeer interessant,” zegt Paardje, „zeer interessant, als 't waar is, maar,” zegt ie, „als mijn ooren me niet bedriegen, heeft één uwer gezegd, dat hij tienduizend dollar op dien meneer wou verdedden, als hij tegen een landgenoot uitkwam, wie 't ook was.”

„Heb u góéd gehoord,” zegt een andere Bostonneling, „dat zei ik. 't Was maar bij wijze van spreken. Maar ik laat me met wedden nooit kennen; dus nu zeg ik 't nóg eens, en nu meen ik 't.”

„Ik heb op 't moment niet veel bij me,” zegt Paardje, „maar ik wil duizend dollar inzetten, dat een kennis van mij uw vrind onder tafel eet, tegen uw tienduizend of zooveel meer als u wenscht,” en tegelijk gooit hij een pakje bankbriefjes op tafel, en een van de Bostonnaars legt er zijn hand op en zegt: „Top.”

Zooiets noem ik nu afwerken, en ik hou van afwerken, dus ik begrijp, dat 't echte sportieve lui zijn, en ik zit te piekeren, of ik niet ergens wat duiten kan lichten, om met Paardje mee te doen, want ik snap natuurlijk wel, when hij aan zijn kant wil laten eten: Lekkertje Jones.

En aangezien ik Lekkertje Jones ken, wil ik alle duiten, die ik met mogelijkheid lichten kan, verdedden, dat hij alles overhoop kan eten, wat op twee beenen loopt; ik zou er haast bij durven zeggen: op vier beenen ook, alleen twijfel ik nog over den olifant.

Ik zal niet zeggen, dat Lekkertje de grootste eter van de heele wereldgeschiedenis is, maar in de finale komt ie toch zeker. Als je 't over de heele wereldgeschiedenis hebt moet je namelijk in aanmerking nemen, dat Lekkertje eet onder de handicaps der moderne beschaving, die het gebruik van een mes en een vork eischt, of minstens van een mes, terwijl eten met de handen veel gauwer gaat, en dat was vroeger mode. Gold dat oude reglement nu nog, dan weet ik haast zeker, dat Lekkertje het record van alle eeuwen sloeg.

Enfin, nu besloten is, dat de match zal plaatshebben, beginnen Paardje en de Bostonners te klasseeren, waar 't gebeuren zal, en Paardje stelt New York voor, en daar worden ze 't over eens, want lui uit Boston schijnen er nooit bezwaar tegen te hebben, om naar New York te gaan.

Ze spreken een datum af over vier weken, om den mededingers royaal tijd te geven om zich voor te bereiden, ofschoon Paardje en ik wel weten, dat dat voor Lekkertje niet hoeft, want Lekkertje heeft de eigenaardigheid, dat hij altijd klaar staat om te eten.

Lekkertje heet zoo, omdat je niet vragen kunt hoe hij 't maakt, of hoe 't gaat, of hij zegt: Lekkertjes, lekkertjes. 't Is een boom van een kerel, minder dan 250 pond doet hij 't zéker niet. Hij is paardengokker van zijn vak, dus eten is maar een liefhebberij bij hem, maar hij kan 't reusachtig, zelfs als hij geen trek heeft.

Enfin, amper zijn Paardje en ik weer in New York, of we gaan naar 't restaurant van Mindy op den Broadway, en we vertellen over de weddenschap en meteen willen er zooveel meedoen — onder anderen Mindy zelf — dat 't bedrag in een mum van tijd ver overteekend is. Maar opeens zegt Mindy, dat hij Lekkertje in geen tijd gezien heeft, en nu herinneren alle aanwezigen zich, dat ze Lekkertje ook in geen tijden gezien hebben, en dan wordt er over geredeneerd, waar Lekkertje uit zou kunnen hangen; maar Willy de Tobber, die boekmaker is, weet een adres. Toen Lekkertje den laatsten keer fortuin hoopte te maken woonde hij in hotel Rust, West 49ste straat, en nu houdt Paardje niet op, of ik moet met hem mee naar de Rust om te informeren, en daar krijgen we te hooren, dat zijn post doorgestuurd moest worden naar de Morgenzijhoogten, per adres een zekeren Slocum.

Dus Paardje neemt een karretje, en we rijden daar heen, en 't blijkt een flatgebouw van vijf verdiepingen te zijn met geen andere lift dan een trap, en op een kaartje in de hall staat, dat Slocum vijf hoog woont. We hebben tien minuten werk om er te komen, want we zijn aan die lichaamsbeweging niet gewend, en als we eindelijk een deur vinden met Slocum er op, zijn we doodop, en moeten we even op de bovenste tree blijven zitten om bij te komen.

Ik bel aan, en er doet een lange juffrouw open met zwart haar, absoluut knap, maar zoo mager, dat we tweemaal moeten kijken om haar te zien, en ik vraag haar, of ze me ook in kan lichten over een zekeren Lekkertje Jones, en zij zegt zoo: „U bedoelt zeker Quentin,” zegt ze. „Jawel,” zegt ze, „Quentin is hier. Komt u binnen, heeren.”

Dus we worden in een kamer gelaten, en een mager persoon met een ziekelijk voorkomen staat op van een stoel bij 't raam en zegt met een slap stemmetje goeden avond. Paardje en ik zeggen ook goeden avond, heel beleefd, en dan blijven we staan wachten tot Lekkertje komt, maar juffrouw vel-over-been zegt:

„Dat is meneer Jones, heeren.”

Paardje en ik kijken nog eens goed naar den mageren persoon en we zien zoowaar dat 't Lekkertje is, maar zóó veranderd dat we er allebei van schrikken. Hij is echt wat je noemt in mekaar geschrompeld. Hij lijkt me zoowat de helft van vroeger, en zijn gezicht is bleek en smalletjes, en zijn oogen staan een eind zijn hoofd in, en we geven hem allebei een hand, maar 't duurt een tijdje, voor we iets zeggen kunnen. Eindelijk zegt Paardje:

„We wonen je even onder vier oogen

spreken, Lekkertje, over een zeer belangrijke zaak.”

Lekkertje heeft nog geen ja of geen nee kunnen zeggen, of de knappe scharminkel gaat de kamer uit en smakt een deur achter zich dicht, en Lekkertje zegt:

„Da's mijn verloofde, juffrouw Hilda Slocum,” zegt ie. „Als ik nog twintig pond afgevallen ben, gaan we trouwen. Dat is over een paar weekjes,” zegt ie.

„Goeie grutjes, Lekkertje,” zegt Paardje. „Wat praat je nou — nog twintig pond afvallen? Je bent practisch al een geraamte. Zeker doodziek geweest?”

„Niks doodziek,” zegt Lekkertje. „Ik ben nog nooit zoo gezond geweest! Ik ben op dieet. Ik ben in twee maanden vijfenzeventig pond afgevallen, en ik ben nu aan de tweehonderd. Ik voel me reuze,” zegt ie. „Dat heb ik aan mijn meisje te danken. Ze redt me van een vervetting; of tenminste, zoo nóém't ze 't. Ik voel me ontzettend goed. Ik hou erg veel van Hilda Slocum,” zegt Lekkertje. „'t Is een geval van liefde op 't eerste gezicht aan weerskanten, direct toen we elkaar in de ondergrondse troffen. Ik zat vastgekneld in zoo'n draaihekje, en toen is zij zoo goed geweest me van achteren een duwtje te geven, tot ik er doorheen was. Die heeft een goed hart, dacht ik, en toen heb ik haar meegevraagd naar de bios dien avond, en onder de film heb ik 'r gevraagd. Maar,” zegt Lekkertje, „ze zei dadelijk, dat ze vast niet met een dikzak ging trouwen. Ik moest me aan haar toevertrouwen, zei ze, dan zou ze me op een wetenschappelijke manier ontvetten, en dan werd ze mijn eeuwig liefhebbende vrouw, maar vóór dien tijd niet.

Dus ik ben hier komen wonen,” zegt Lekkertje, „bij Hilda en haar moeder, dan kan ze een oogje houden op mijn dieet. Hilda d'r moeder is magerder dan zij. En ik voel me reusachtig,” zegt Lekkertje. „Kijk maar,” zegt ie.

En meteen trekt ie den bovenband van zijn pantalon uit, en we zien zooveel vrije ruimte, dat er wel een piano in kan, maar 't schijnt hem zoo te vermoeien, dat hij weer op zijn stoel moet gaan zitten.

„Goeie grutjes,” zegt Paardje. „Wat eet je tegenwoordig, Lekkertje?”

„Nou,” zegt Lekkertje, „ik eet alles waar geen

Enfin, die Joel Duffle is 'n lang persoon met ronde schouders en een treurig gezicht, en hij ziet er net uit of hij zich nog niet eens door een lunchroom heen zou kunnen eten, maar zodra als hij over de bijzonderheden van den wedstrijd begint te praten, voel je, dat hij best weet hoe laat 't is in zulke gevallen. Lekkertje zegt, dat hij alleen al aan Joel Duffle zijn praten kan hooren, dat 't een gevaarlijke tegenstander is — Violette Shumberger maakt heel aardige vorderingen, zegt ie, maar 't is jammer, dat ze niet langer heeft kunnen trainen.

Joel Duffle doet het voorstel, dat de wedstrijd bestaan zal uit twaalf ronden strikt Amerikaansch eten, dat iedere mededinger zes schotels uit mag kiezen, op de beurt af, en dat gewicht en hoeveelheid van iederen schotel zullen worden vastgesteld door den mededinger, door wien die schotel gekozen is, en dat vervolgens iedere schotel nauwkeurig in tweeën zal worden verdeeld, zoodat ieder de helft te eten krijgt; en nadat Violette Shumberger en Lekkertje een tijdje gefluisterd hebben zeggen ze samen, dat ze op die voorwaarden ingaan.

Dan gooit Paardje een geldstuk op voor de eerste keuze, en Joel Duffle zegt munt, en 't is munt, en hij kiest als eersten gang twee flesschen rijpe oliven, twaalf bos selderie en vier pond gepelde noten, om samen te deelen. Violette Shumberger neemt voor tweeden gang twaalf dozijn kersepitmosselen, en Joel Duffle kiest als derden acht liter pepervleesch-soep.

Daarna gaan Violette Shumberger en Lekkertje weer aan 't smoezen, en Violette zegt: twee baarzen van vijf pond — koppen en staarten mogen blijven liggen; en dan bestelt Joel Duffle een gebraden kalkoen van twintig pond. Iedere groente wordt als een gang beschouwd; Violette Shumberger vraagt om twaalf pond aardappelpuree met bruine jus en Joel Duffle antwoordt met twee dozijn aren mais aan de kolf. Drie liter lima-boonen! zegt Violette: en twaalf bossen asperges in botersaus, roept Joel. Hierop volgt Violette weer met tien pond dop-erwtjes.

Zoo komen ze aan de sla, en de beurt is aan Joel Duffle, dus hij zegt: vijf pond gemengde rauwe sla, met olie en azijn aangemaakt, en dan krijgt Violette de laatste keuze, namelijk het dessert. Dat zal een pompoenpastei zijn, beslist ze, zestig centimeter in doorsnee en minstens acht centimeter diep.

Overeengekomen is, dat er met mes en vork (of lepel) gegeten moet worden, maar snelheid telt niet mee en een tijdgrens is er niet — alleen mag er bij iederen gang niet langer dan twee minuten aan één stuk stilgezeten worden, uitgezonderd in geval van hik. Ze mogen drinken wat ze willen en zooveel als ze willen, maar vloeistoffen tellen bij de puntentoe-kenning niet mee. De verliezende partij moet het eten betalen, en als de wedstrijd onbeslist blijft, moet onmiddellijk de finale beginnen met niets dan spiegeleieren met ham.

De match wordt gespeeld op de tweede verdieping van Mindy's restaurant, in een zaal, die voor deze gelegenheid niet toegankelijk is voor het publiek: alleen degenen, die rechtstreeks bij den wedstrijd betrokken zijn, worden toegelaten. De kampvechters zitten aan een kant van een groote tafel midden in de zaal, en ieder kan over drie kellners beschikken.

Praten is verboden, en de supporters mogen geen aanmoediging of applaus doen hooren. De mededingers in een eetwedstrijd mogen altijd met elkaar spreken natuurlijk, als ze willen, maar een ernstige eter doet het nooit, want 't is alleen maar energie-verspillen, dus zeggen ze zowat nooit iets anders tegen elkaar dan mag-ik-even-den-mosterd.

Er zijn ongeveer vijftig Bostonelingen als getuigen aanwezig, en er wordt een even groot aantal inwoners van New York toegelaten en één van hen is die redacteur, McBurgle, en die komt aan Paardje vragen of hij Violette Shumberger net zoo goed vindt als dat springende renpaard laatst.

Lekkertje is een der eersten, die binnenkomen, en zijn oude vrienden en bewonderaars schrikken echt, zooals hij er uitziet; 't is inderdaad erbarmelijk, zooals hij afgevallen is nu, maar hij zegt tegen Paardje en mij, dat hij Violette Shumberger een heel aardige kans geeft.

„Ze is natuurlijk nog wat groen,” zegt ie. „Ze heeft nog geen idee van tempo in een competitie. Maar,” zegt ie, „haar stijl is prachtig. Ik vind 't een genot, haar te zien eten. Ze houdt van dezelfde kostjes als ik, in den tijd dat ik nog at. En ze heeft een echt prettig karakter. Hebben jullie wel eens opgelet, hoe ze lacht?” zegt ie.

„Maar,” zegt ie, „'t is de boezemvriendin van m'n

meisje, dus laten we daar maar verder over zwijgen. Ik heb Hilda over zien te halen, om den wedstrijd bij te wonen, maar ze vindt 't walgelijk. Enfin,” zegt ie, „ik heb wat duiten los weten te krijgen, en ik wed op Violette. Maar als je er om denkt,” zegt ie, „moet je toch eens opletten, hoe ze lacht.”

Nou, Lekkertje neemt een stoel een meter of drie achter Violette — dichterbij mag hij niet van de scheidsrechters, en ze hebben hem gewaarschuwd, dat 't verboden is teekens te geven, maar dien regel kent Lekkertje natuurlijk even goed als zij; hij heeft zich trouwens alweer zoo moe gemaakt, dat hij niet eens meer zou kunnen.

Er zijn drie scheidsrechters, alle drie van neutraal gebied. De eerste komt uit Baltimore, hij heet Packard en houdt een restaurant; nummer twee is worstfabrikant in Providence, en zijn naam is Crop-pers. De derde scheidsrechter is een rechteres, eene mevrouw Rhabarber, ze komt uit Philadelphia, heeft vroeger een tooneelspelers-pension gehad en kan uitstekend over eters oordeelen, zegt men.

Mindy is tot starter benoemd, en precies om half negen, als er nog zwaar gewed wordt onder de toeschouwers, haalt hij zijn horloge uit zijn zak en zegt hij: „Klaar, Boston? Klaar, New York?”

Violette Shumberger en Joel Duffle knikken allebei, Mindy zegt: „Beginnen!” en de strijd wordt ingezet — Joel valt gelijk op de selderie met oliven en noten aan.

Joel Duffle werkt zich zoo handig door de comestibles heen naar den kalkoen, dat de afdeeling New York er een beetje ongerust van wordt, en ze zitten al tegen mekaar te fluisteren: zat Lekkertje daar nu maar! Ik voor mij heb wel schik in de manier van eten van juffrouw Shumberger: erg ijverig, maar zonder overbodige drukte. Wat snelheid betreft kan ze in de eerste ronden niet bij Joel Duffle halen, ze schijnt 't lekker te vinden, flink op haar eten te kauwen; maar geleidelijk wint ze op hem, zie ik, en dat komt niet, doordat zij er een stapje oplegt, lijkt me, maar doordat hij zijn vaart mindert.

Eindelijk komt de kalkoen op tafel, en die wordt precies doormidden in twee helften gespleten, maar Violette trekt een teleurgesteld gezicht, en voor 't eerst zegt ze iets, deze woorden namelijk:

„Hè,” zegt ze, „is ie niet gevuld?”

Geen mensch heeft tegen den ober gezegd, dat 't een gevulde kalkoen moest zijn, schijnt 't, dus heeft hij 'm ook niet laten vullen, maar de teleurstelling van juffrouw Shumberger is haar zoo duidelijk aan te zien, dat het vertrouwen der Bostonners er een beetje door wankelt.

Joel Duffle zelf kijkt echt verschrikt, als hij die teleurstelling van juffrouw Violette opmerkt, en hij zit met diep ontzag naar haar te kijken, als ze haar stuk van den kalkoen verorbert, en de puree, en dat op zoodanige wijze, dat ze precies tegelijk met hem aan de pompoenpastei kan beginnen. 't Is op dit moment niet makkelijk te zeggen, wie er 't beste voorstaat, al maakt de scheidsrechter uit Baltimore er zijn collega's op attent, dat juffrouw Shumberger den poot van den kalkoen niet zoo netjes schoon heeft gemaakt als meneer Duffle, een opmerking echter, die de andere scheidsrechters afwijzen als een pure kwestie van stijl.

Dan komen de kellners met de pompoenpastei aandragen, en 't is werkelijk een erge groote pastei, zowat zoo groot als een mangat in de straat, en ik meen te bespeuren, dat Joel Duffle met een eigenaardige gelaatsuitdrukking naar die pastei zit te kijken, al moet ik eerlijkheidshalve zeggen, dat het gezicht van Violette Shumberger me ook niet bijzonder bevalt.

Enfin, de pastei wordt zorgvuldig doormidden gesneden, en de eene helft wordt voor de dame neergezet, de andere helft voor den heer; maar als hij nog maar twee hapen genomen heeft, zie ik hem een ferme teug water nemen, en ik zit te denken nu gaat hij stapvoets, en de pastei is de laatste ronde, dus ik wou maar, dat ik mijn inzet op juffrouw Violette Shumberger nog 'n eindje kon verhoogen. Maar op 't zelfde moment kijkt Violette om, vóór ze nog een mond aan haar pastei heeft gezet, en ze wenkt Lekkertje, dat hij bij haar moet komen, en hij komt, en zij begint in zijn oor te fluisteren.

En meteen springt die persoon uit Boston, die Conway heet, op om een strafschoep te eischen, en nog eenige personen uit Boston eischen met hem mee, en Joel Duffle ook, maar later moeten zelfs de Bostonelingen toegeven, dat Joel Duffle geen heer is, om zoo tegen een dame op te treden.

Er komt nogal drukte over, en de scheidsrechters

beginnen te confereeren, en eindelijk doen ze uitspraak, dat ze nog niet weten, of er een fout gemaakt is. In 't eten zelf hebben ze niets fouts opgemerkt, want juffrouw Shumberger heeft haar pastei nog niet eens aangeraakt. En of er ergens anders een overtreding zit, hangt er maar van af, of juffrouw Shumberger aan Lekkertje raad heeft gevraagd in verband met den wedstrijd, dus de scheidsrechter uit Providence vraagt aan Lekkertje, of hij zoo goed wil zijn mee te deelen, wat Violette tegen hem gezegd heeft — dan kunnen ze verder beslissen.

„Nou,” zegt Lekkertje, „ze vroeg alleen, of ik nog een stuk pastei voor haar wou bestellen, als ze die portie, die ze vóór d'r heeft staan, ophad.”

En als Joel Duffle dat hoort, gooit hij zijn mes neer, en hij schuift zijn bord, met zijn heele halve pastei op twee hapen na er op, van zich af, en hij zegt tegen de Bostonners:

„Heeren,” zegt ie, „ik ben overwonnen. Ik kan geen krummel meer eten. U zult toe moeten geven, dat ik hard gewerkt heb, maar,” zegt ie, „'t is niet te harden tegen een juffrouw, die al meer vraagt, voor ze aan d'r voorgeschreven portie begonnen is. Ik ga toch al zowat dood, en ik heb geen zin om mezelf in 't graf te boren met nuttelooze pogingen. Heeren,” zegt ie, „dat is geen mensch meer, die dame.”

Dit komt er natuurlijk op neer, dat hij 't opgeeft, en Lekkertje klimt op zijn stoel en roept:

„Driewerf hoera voor mejuffrouw Violette Shumberger!”

Dan roept Lekkertje persoonlijk het eerste hoera, maar hij heeft zijn eigen krachten overschat: hij valt flauw van zijn stoel, net als Joel Duffle onder tafel glijdt, en de dokters van de kliniek staan raar op hun neus te kijken, als ze van één adres twee patiënten tegelijk krijgen, één die aan ondervoeding lijdt, en één die bewusteloos is van 't overeten.

Onderwijl worden we allemaal een beetje kalmer, en we rekenen af voor de weddenschappen, en we nemen juffrouw Violette mee naar beneden, want ze wil een slaapmutsje drinken en ze praat over haar schitterende overwinning, maar ze geeft zowat de heele eer aan Lekkertje.

„Ik had eigenlijk tegen hem gefluisterd, dat 't mis was,” zegt Violette. „Ik zei tegen hem, dat ik geen hapje van die pastei naar binnen kon krijgen, al hing mijn leven er van af, dus dat hij maar gauw probeeren moest, of hij zijn weddenschap omlaag kon krijgen als hij er soms loopende had.”

Lekkertje zal wel vreeselijk teleurgesteld zijn over mijn prestatie,” zegt ze, „maar als hij uit het ziekenhuis komt zal ik hem een bekentenis moeten doen. Ik had aan dien heelen wedstrijd niet meer gedacht,” zegt ze, „dus had ik een uur, voor 't begon, mijn gewone diner gebruikt, varkenskluijes met zuurkool, en,” zegt ze, „misschien ben ik daardoor niet zoo goed in conditie geweest. Dus,” zegt ze, „ik heb mijn heele overwinning te danken aan de tegenwoordigheid van geest van Lekkertje.”

Een paar weken na den grooten eetwedstrijd kom ik op Broadway juffrouw Hilda Slocum tegen, en ik vind, dat ze er een beetje beter doorvoed uitziet dan den laatsten keer, dat ik haar zag, en als ik daar over begin zegt ze:

„Ja,” zegt ze, „ik houd me niet meer aan een dieet. Ik heb mijn lesje geleerd,” zegt ze. „Ik heb geleerd, dat manspersonen niet houden van iemand, die ze probeert te ontdoen van overtollig lichaamsweefsel. Manspersonen houden van substantie. Neem mijn redacteur bijvoorbeeld, meneer McBurgle,” zegt ze. „Die zei nog pas een week geleden tegen me, dat hij heel graag eens met me zou gaan dansen, als ik maar niet zoo op 'n schaduw geleek. Ik ben dol op dansen, ziet u,” zegt ze.

„Maar hoe is 't met Lekkertje Jones?” zeg ik. „Dien zie ik nooit meer tegenwoordig.”

„Wat?” zegt juffrouw Slocum. „Hebt u niet gehoord, wat die aterling gedaan heeft? Nou, amper was hij sterk genoeg, om 't ziekenhuis uit te mogen, of hij heeft 't aangelegd met mijn beste vriendin, juffrouw Violette Shumberger, en hij schreef mij een briefje waar zoiets instond, dat ze twee zielen waren maar één gedachte. Ze zijn al getrouwd, en ze zitten nu in Florida, en ze hebben 'n eethuis,” zegt ze, „en ze zullen wel bikken als een kudde kameelen.”

„Juffrouw Slocum,” zeg ik, „voelt u misschien iets voor een portie wildragout bij Mindy?”

„Met knoedels?” zegt juffrouw Slocum. „Ja,” zegt ze, „heel graag. En daarna heb ik een afspraakje om te gaan dansen, met meneer McBurgle. Ik ben dol op dansen,” zegt ze.

Daar waar de weg van het Rheinwald-dal plotseling naar 't Westen ombuigt, begint 'n smalle, onopvallende route, die naar Arvers-Cresta leidt, het hoogst gelegen dorp van Europa. Die weg dateert uit de jaren 1889 tot 1895 en kostte de toentertijd niet onaardige som van 400.000 franks. Arvers is een gemeente van 185 zielen, verdeeld over 10 gehuchten en 41 woningen. Het grootste gehucht is Cresta, gelegen op 1963 meter hoogte. Zeven maanden lang ligt het als 't ware onder de sneeuw bedolven. Rechts van de groote en eenige straat bevinden zich de woningen en vlak daar tegenover, aan den anderen kant van de straat, de reestallen.

Ziekten komen hier zelden of nooit voor, maar daar de dokter op 32 kilometer afstand woont en slechts bij hooge noodzaak naar boven klautert, voorziet een bergapotheek in allerlei voorkomende kleine gevallen. De apotheek is opgericht in de consistoriekamer en staat onder leiding van de echtgenoot van den predikant. Typisch is ook wel, dat Cresta geen bakkerij bezit, maar de posterijen brengen hier uitkomst en transporteren het verlangde brood, per slede, naar boven.

HET HOOGST GELEGEN DORP VAN EUROPA

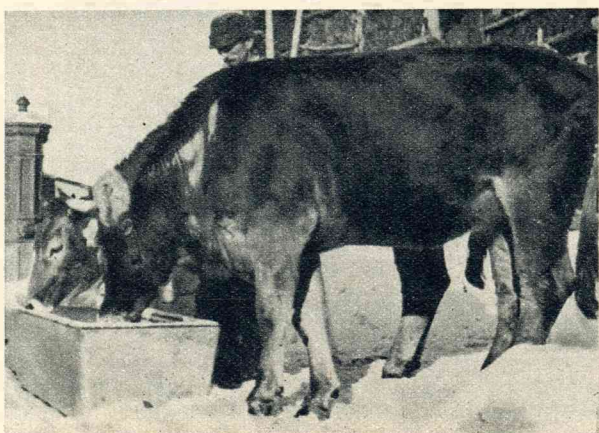

Links: Gedurende de rijf zomermaanden is er vacantie voor de kinderen. Dan heeft men ze nodig thuis en in de bergen, maar in den langen winter wordt de schade ingehaald en per ski gaat het schoolwaarts en huistoe. Dan is er maar één vacantiedag, n.l. op Kerstdag. Van heinde en ver trekken ze door de dalen en over de bergruggen naar Cresta, waar hun schoollokaal is en waar ze 's middags blijven eten.

Onder: De toren van de kerk van Cresta dateert uit de 18e eeuw en het kerkje zelf draagt den naam van: kerk van Theodulus.

Waar de veldarbeid in de meeste gehuchten nog mogelijk is tot eind September, bestaat die in Cresta zelf helemaal niet, omdat de grond er zoo arm is, dat hij zelfs in de zomermaanden amper wal sla kan voortbrengen. De inwoners zijn derhalve aangewezen op veeteelt en hun veestapel bestaat thans uit 593 runderen, 529 schapen en 693 geiten.

IBISSHAG

„Mag DE ZWARTE ADELAAR zijn blanke broeder de vredespijp aanbieden?”

„Mag het bleekgezicht dan DEN ZWARTEN ADELAAR de vredestabak overhandigen?”

„Dobbelman.”

„Lekker...man.”

VOETBAL VARIA

Het populaire boekje „Voetbal Varia”, dat wij jaarlijks ten gerieve van voetballiefhebbers uitgeven, is er weer! U vindt er handige tabellen in, waarin de uitslagen der competitie-wedstrijden ingevuld kunnen worden. Het boekje is gratis en franco verkrijgbaar voor iedereen, die nevenstaande aanvraagstrook ingevuld en volledig gefrankeerd aan ons inzendt.

Er zijn afzonderlijke boekjes voor de:

- A. Koninklijke Nederlandsche Voetbal Bond.
- B. Interdiocesane Voetbal-Competitie Bond.
- C. Christelijke Nederlandsche Voetbal Bond.

U gelieve duidelijk aan te geven, welk boekje U wilt hebben.

AANVRAAGSTROOK P. K.

N.V. LOUIS DOBBELMANN
POSTBUS 263
ROTTERDAM

Verzoeke mij een ex. te zenden van „Voetbal Varia” met competitie-schema's voor

- A. Kon. Nederl. Voetbal Bond *)
- B. Interd. Voetbal-Comp. Bond *)
- C. Christ. Nederl. Voetbal Bond *)

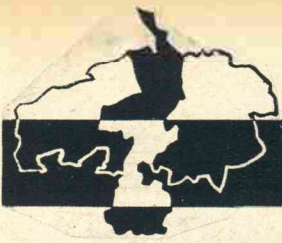
Met potlood in blokletters invullen s.v.p.

Naam:

Adres:

Woonplaats:

*) Doorhalen wat niet gewenst wordt.
Volledig frankeeren. Drukwerk 1½ cent
(enveloppe niet dichtplakken).

ONS ZUIDEN

LIMBURG IN BEELD - MAASTRICHT, STATIONSSTRAAT 20, TEL. 5851
BRAB. ILLUSTRATIE - DEN BOSCH, STATIONSWEG 27, TEL. 1215

De E.A. heer A. J. W. M. Moons, burgemeester van Helmond.

Op bezoek bij Helmonds nieuwen Burgemeester

Toen wij de hal binnentraden van het kloeki raadhuis van Raamsdonksveer, kwam burgemeester Moons, die per 15 September werd benoemd in gelijke functie te Helmond, juist de breede trap af.

„Burgemeester, we wilden u graag even spreken, voor „Ons Zuiden”.”

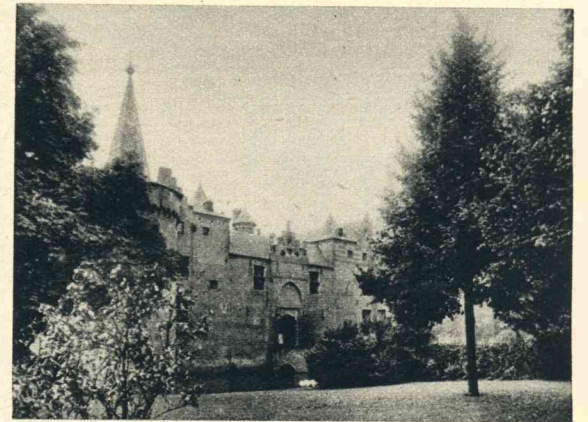
De burgemeester keek wat bezorgd; de laatste dagen had men méér van deze verzoeken tot hem gericht en hij moest op reis. Maar bij 't overdenken van den naam „Ons Zuiden” was hij meteen weer volop bereid. In zijn woning hebben wij hem dan bezocht, met hem gesproken en hem en zijn familie gekiekt. Met weemoed nam burgemeester Moons afscheid van Raamsdonksveer, welke gemeente hij bijna twintig jaar naar beste krachten heeft gediend. Hij houdt van Raamsdonksveer, en de ingezetenen houden van hun burgemeester, waarvan ze ons o.m. getuigden dat hij goed was van harte (de hoogste onderscheiding, die men uit kan spreken) en vooral goed voor de armen en verdrukten. Aan deze goedheid paart deze magistraat een gedeceerde flinkheid, die echter nooit dictatoriaal wordt, die integendeel van een loyaal karakter is. De burgemeester had juist een bezoek aan zijn

nieuwe gemeente Helmond gebracht, waarvan hij met warme gevoelens sprak.

We wenschen hem veel geluk en succes in zijn nieuwen werkkring. Hij lijkt ons inderdaad „the right man” voor deze weer opbloeiende stad, met vele perspectieven. H.

Het raadhuis van Raamsdonksveer, gebouwd onder leiding van burgemeester Moons. Er was juist een trouwpartij.

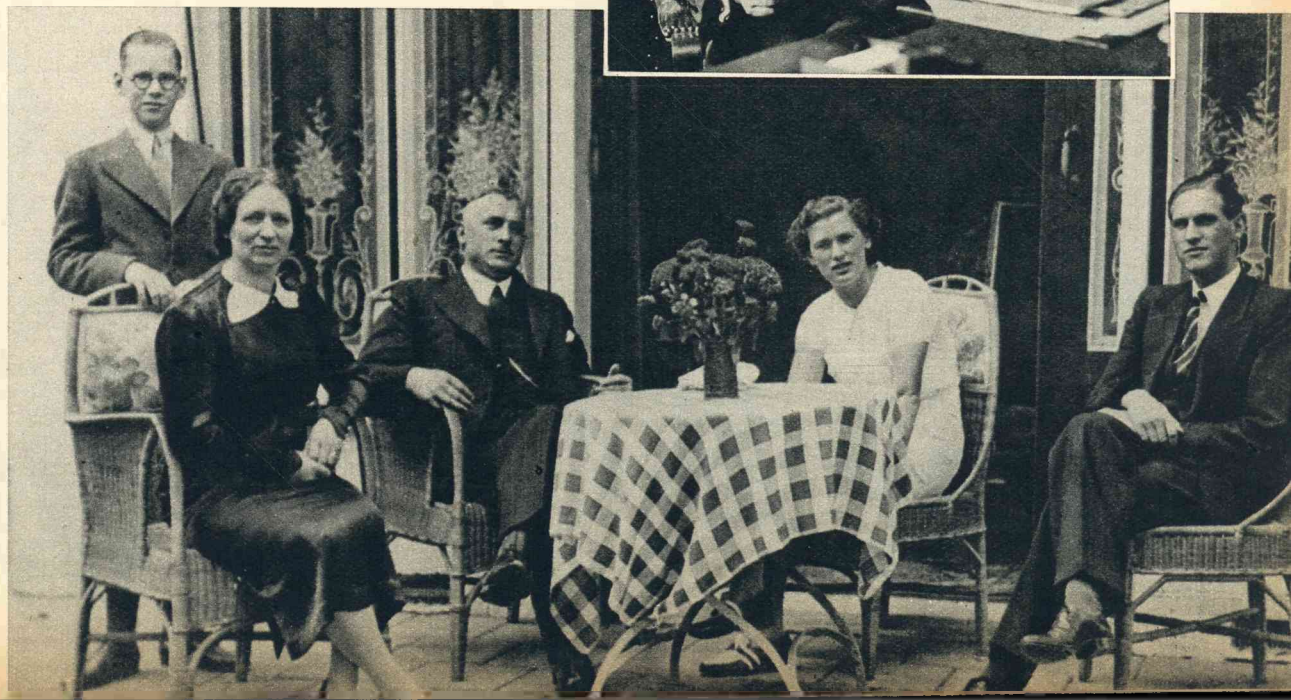

Burgemeester Moons' nieuwe „residentie”: het kasteel-raadhuis van Helmond.

We kiekten den burgemeester aan zijn werktafel.

Het gezin van den nieuwen burgemeester van Helmond. De burgemeester, zijn echtgenoot en drie kinderen.

FILM-VARIA

In de film „OM DE HEERSCHAPPIJ DER ZEE” treedt ook koningin Elisabeth op. Ruim een uur had de actrice, die deze rol vervulde (Flora Robson), iederen dag noodig om op haar gelaat den grooten neus van Elisabeth met klei na te „boetseeren”.

★

Anna May Wong, de Amerikaansch-Chineesche actrice, zal na een periode van rust andermaal optreden in de Paramountfilm: „DE DOCHTER VAN DEN TONG”.

★

De roman „LOST HORIZON”, welke in 1934 door James Hilton werd geschreven en welke thans is verfilmd, werd in niet minder dan zestien talen vertaald.

★

Toen de acteur Henry Wilcoxon en zijn echtgenote een vacantiereisje naar Cairo maakten, wilde een sheik Wilcoxon's vrouw koopen voor den prijs van drie kameelen en een gedeelte van zijn harem. Daar Wilcoxon weer met zijn vrouw in Amerika is teruggekeerd, schijnt hij van het aanbod geen gebruik te hebben gemaakt.

★

Gary Cooper, de bekende en verdienstelijke filmacteur, werkte in zijn jeugd als cowboy op zijn vaders ranch. Daarom dat hij in zijn eerste filmjaren uitsluitend als figurant in Wild-Westfilms optrad.

Gehuld in haar morgentoilet gaat de jonge comtesse op onderzoek uit, waarom niemand op haar bellen is verschenen. Plotseling dringt echter het gejoel van opgewonden gepeupel tot haar ooren door....

De jonge volkscommissaris (Robert Donat) heeft de comtesse door een cordon van vijanden naar de Wit-Russen weten te brengen, door wie zij weer met alle égarde wordt behandeld.

Ridder zonder harnas

(KNIGHT WITHOUT ARMOUR)

De ridder zonder wapenrusting is een man, die, door de liefde voor een vrouw gedreven, haar uit de klauwen van een bloeddorstig gepeupel redt. Het is dus meer egoïsme dan ridderlijkheid. Deze film is de laatste welke door Marlene Dietrich in Engeland gemaakt werd. L. C. Barnstijn brengt haar in Holland uit.

Alexander Korda, die deze film van Marlene Dietrich geregisseerd heeft, behoort misschien tot de knapste regisseurs, die op het ogenblik in Engeland werken, al wil dit nog niet zeggen, dat deze Korda ook een knap man is. Hij weet alles wel heel mooi voor te stellen, en toont ook wel gevoel voor massa-regie te hebben, maar toch mist men in al zijn films dien hartstocht en het vuur, die de rasregisseurs kenmerken en die zij in hunne werken weten uit te drukken.

De opnamen zijn dikwijls meer picturaal dan boeiend, waardoor men practisch geen oogenblik door het verhaal, de handeling of het spel zelf wordt meegesleept. Marlene is

de aristocrate uit het voormalige Rusland, die op een goeden morgen ontdekt, dat de revolutie is uitgebroken (omdat geen enkele van de bedienden op haar bellen verschijnt), en die dan plotseling midden in den chaos zit. Door een soort volkscommissaris, die verliefd op haar geworden is, wordt zij dan door heel veel gevaren heen in een Amerikaanschen hospitaaltrein de grens overgeleid. En daar wacht haar dan natuurlijk een leven van liefde, rust en vrede, dat men haar, na al de wederwaardigheden, die zij heeft meegemaakt, van harte gunt.

Vanzelfsprekend zal echter een echte Dietrich-bewonderaar deze film zeker niet willen missen.

MARLENE

Indien Marlene Dietrich in haar jeugd haar pols niet zoodanig geblesseerd had, dat een goed gebruik ervan niet meer mogelijk was, dan zou zij waarschijnlijk op den dag van heden een even beroemde pianiste zijn geweest, als zij nu filmster is.

Door die kwetsuur probeerde zij op het tooneel carrière te maken, doch daarop bracht zij het toch nooit verder dan een eenvoudig ballet-meisje. Als figurante deed zij haar intrede bij de film en

daar kreeg zij van tijd tot tijd zelfs kleine rolletjes toebedeeld. Toen engageerde Von Sternberg haar om de hoofdrol te spelen in zijn film „De Blauwe Engel” en met één slag was zij beroemd. Dat was in 1930. Hierop volgde een langdurig

DIETRICH

contract in Amerika, alwaar zij onder Von Sternberg verschillende films maakte, om na de breuk met hem ook onder andere regisseurs, o.a. Rouben Mamoulian, te werken. Men kan echter gerust zeggen, dat het geheim voor het toonen van een 100% Marlene met Von Sternberg vertrokken is. Contractueel verplicht heeft zij onlangs eenige films in Engeland moeten maken en de laatste daarvan is nu deze, die tot titel heeft: Knight without armour.

Praten en breien.

*Twee emmertjes water halen.
Twee emmertjes pompen.
Vrouwtje op de klompen . . .*

Het meisje op de trap.

KLEIN EN GROOT TE ELSLOO

In Elsloo, 't vriendelijk Limburgsch dorp, kiekten wij klein en groot, als we 't zoo eens zeggen mogen. Daar kwam een vrouwtje aan met twee emmers water, die zij droeg aan een houten juk. Verder zagen we een tafereeltje van: praten en breien. En natuurlijk was de jeugd ook present. Vóór het ijzeren hek kiekten wij de kinderen van Elsloo, die óók eens groote mensen zullen worden. Het meisje op de trap keek, vervolgens, zeer belangstellend naar den cameraman, die, ten slotte, zijn filmpje besloot met een fraaie dorpskiek en een stilleven, waar de emmers en de boenders als 't ware wachtten op de ijverige huisvrouw.

*Huizen boven en
beneê.*

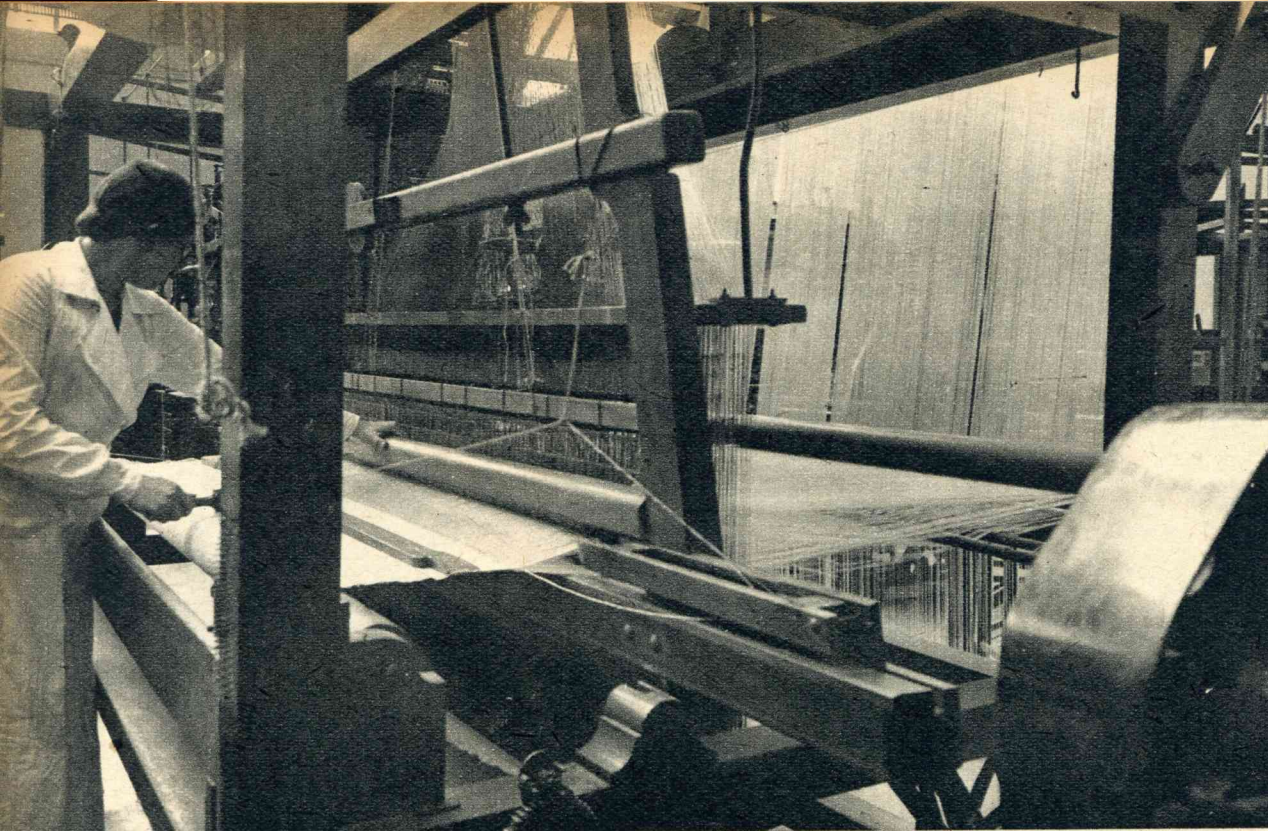

*Links: De jeugd
van Elsloo.*

*Rechts: Wachtend
op de huisvrouw.*

Handweefstoel, speciaal geschikt voor het nemen van allerlei proeven, het vervaardigen van modellen enz. en vooral het produceeren van bijzonder ingewikkelde patronen. Een modern toestel voor huisindustrie uit de hoogere textielschool te Enschede.

★ EUREKA ★

Belangrijke uitvindingen, hun romantische en tragische geschiedenis

DOOR FR. LORENZ

2. FIGARO'S SCHEIDING

Een stevige hand zeep
in, een stevige hand
zet het scheermes aan
en een flinke mond praat
daarbij:

„Iederen morgen, heeren, zou ik kunnen huilen, omdat ik geen wever ben, iederen morgen, heeren, op mijn woord! Want uw ambacht — ach, komt u wat lager met uw hoofd, mister Green, dank u! — uw ambacht... o lomperd, die ik ben, zei ik werkelijk ambacht? Uw kunst, bedoelde ik natuurlijk, uw kunst. Een kunst is de weverij, mister Green, en ik, die voel aanleg voor kunstenaar te hebben, ik ben door het lot aangewezen om een simpele barbier te worden. — Wilt u het hoofd iets hooger houden, mister Green? Dank u wel! — Ik wou, dat ik net als u, heeren, met machines om moest gaan! U kunt zich niet voorstellen, wat machines voor mij betekenen! De eenvoudigste machine doet me kippel krijgen van eerbied. — We zullen uw snor een beetje moeten afknippen, mister Green, als u er niets tegen hebt. — Wat zei ik ook weer? O ja, machines... machines, die zijn m'n lust en m'n leven! Maar ik ben gedoemd om baarden te krabben en domme, ijdele juffies de lokken te verven... Direct, mister Green, nog een oogenblik geduld, direct zijn we klaar.”

Een stevige hand beweegt zich over mister Green's wangen en kin, een flinke mond praat erbij. Als de wevers en spinners van Bolton in Lancashire zich

Richard Arkwright

met wie hij over machines kan praten. Dan dreunt de winkel van het lachen der mannen; in den damessalon wachten de klanten, de „ijdele juffies”, zooals Arkwright ze gelieft te noemen, vergeefs op den wonderman, die haar kapsel jeugdig glanzende kleuren moet geven.

„Richard,” roept soms een wever, „Richard, zeg eens, wat doet je vrouw?”

Richard, die met het scheermes al phantastische zwaaien door de lucht maakt, trekt dan een scheef gezicht en de klanten gieren al van het lachen. „Wat vraagt u, mister Turner, wat mijn vrouw doet?” zucht Richard klagelijk. „Wat zou ze anders doen dan ruzie maken?” Weer daverd een lachsalvo door het lokaal en de wevers houden hun buik vast.

Maar Arkwright maakt nu voor mister Green een diepe buiging en noodigt met een nieuwe strijkage mister Turner in den martelstoel. „Zooals gewoonlijk zeker?” kweelt hij en vervolgens informeert hij naar mrs. Turner en de lieve kinderen. „Ach, u bent

een benijdenswaardig man, mister Turner. Ik heb nu niet mrs. Turner op het oog, ofschoon zij een voortreffelijke vrouw is, maar ik bedoel... maar, mister Turner, u zit te diep, is het niet? Mag ik misschien even dit kleine kussen... zoo... ik bedoel, mister Turner, de Jenny-spinning, waarmee u nu bezig bent, als ik 't wel heb... Wat 'n geluk, een nieuwe machine te mogen probeeren, deel te mogen nemen aan den vooruitgang der menschheid...”

Op die manier brengt Richard Arkwright het gesprek op dat, wat hij wil hooren. Terloops vraagt hij, niemand merkt de ernstig-gespannen uitdrukking in zijn kleine, fiksche oogen op en om zijn bedoeling heelemaal te verbergen, trekt hij zijn gezicht, dat wel van gummi schijnt, in zulke dwaze plooiën, dat allen moeten lachen.

Richard is niet beleedigd, wanneer men om hem lacht en grappen over hem maakt. Integendeel. Pas dan voelt hij zich zeker. Het lachen van de mannen is het masker, waarachter hij het trillend hart verbergt van een jong mensch, die alle wetenschap betreffende zijn geliefde werktuigkunde bij elkaar moet stelen. Hij is het dertiende kind van een zeer armen vader en kreeg nooit onderwijs dat met zijn technischen aanleg in overeenstemming was. Dat is nu nog niet anders, ja, hij mag zelfs geen belangstelling toonen. Als hij de werklui behoorlijk en ernstig zou vragen naar wat hij wil weten, dan zouden ze hem gauw duidelijk maken, dat hij zich maar met zijn eigen aangelegenheden moest bemoeien, misschien zouden ze zelfs bang zijn, uitgehoord te worden en daardoor wantrouwend worden.

Daarom verbergt hij zijn vragen en zoeken in dwaze capriolen, zooals men bonbons in bont zilverpapier hult, dat de aandacht moet trekken. En de dolle barbier heeft de narrenvrijheid, te mogen zeggen en vragen wat hij wil. Zelfs de waarheid mag hij onbevreesd uitspreken. Uit zijn narrenmond klinkt zij als grappige scherts. Richard's malligheid, om de spreekwoordelijke eigenaardigheden van zijn beroep op de spits te drijven, is een masker en tegelijk een pantser tegen iederen onbevoegden blik in zijn innerlijk, dat gekwetst is door ellende.

Hij staat op een verkeerde plaats in het leven, en hij weet het. En hij ziet voorloopig geen weg, om op de juiste plaats te komen.

Ook ditmaal is Richard's list gelukt. Nu heeft hij mister Turner op de gedachte gebracht om niet hem, nee, natuurlijk niet hemzelf, maar mister Green te vertellen van zijn ondervinding met de Jenny-spinning. De Jenny-spinning, zoo vertelt Turner uitvoerig, heeft wel eenige waarde, maar zij werkt toch altijd nog te langzaam. Het kaarden en spinnen van de grondstof gaat ook nu nog niet vlot. Als je de hoeveelheid katoen en linnen maar eens zag, die de ondernemers den wevers thuis stuurden, en die, als deze heeren hun zin kregen, al den volgenden dag tot lappen geweven weer terug geleverd zouden moeten worden!

Zelfs met de nieuwe Jenny-spinning konden de vrouwen niet genoeg garen produceeren om den honger van de weefstoelen naar materiaal en den honger van de wereld naar geweven eindproducten te bevredigen. Dat betoogt mister Turner uitvoerig en alle klanten in Richard Arkwright's kapperswinkel hooren belangstellend toe, ofschoon ze niets nieuws vernemen. Maar 't probleem houdt hen allen bezig, 't is de groote zorg, die hen dagen nacht achtervolgt. Daarom knikken zij en trekken zij bezorgde gezichten.

Dan vraagt een overmoedige stem: „En als het nu eens mogelijk werd om kleeven heelemaal uit katoen te weven?” Ditmaal lachen zij niet om Richard Arkwright, den grappenmaker, hoewel hij als anders, wanneer hij neuswijze opmerkingen maakt, zijn gezicht in overdreven zorgelijke plooiën trekt, die om vergiffenis schijnen te vragen, en doet, alsof hij ieder oogenblik in tranen wil uitbarsten.

Mister Turner fronsd de wenkbrauwen en zegt lachend: „Richard, waar heb je het laatste restje van je verstand gelaten? Kleeven uit zuiver katoen, wat een onzin! Hoe zou het mogelijk zijn, draden te spinnen, die tegelijk zoo fijn en zoo sterk zijn, om den inslag van linnen te kunnen vervangen? Dat kan ook de Jenny-spinning niet, want haar draden hebben niet genoeg weerstand. Je doet beter je mond te houden, Richard, als ernstige mannen praten!”

Maar Richard huppelt al met het scheermes in de hand door den winkel en neuriet: „Ik heb m'n laatste verstand verloren! Nou ben ik heelemaal gek! O jerum!” De wevers lachen al weer en ook mister Turner kan niet langer boos zijn op den dansenden Figaro. Wat begrijpt ten slotte deze baardenkrabber van de weverij, deze flauwe grappenmaker,

die zelfs als barbier z'n schaapjes nog niet op het droge heeft kunnen krijgen!

Richard buigt zich nu weer over zijn klant. Hij laat het mes over mister Turner's kin glijden en debiteert daarbij in schel gezang het volgende malle koeterwaalsch: „O, heeren wevers, ik zageens 'n rood-gloeijende ijzeren staaf... ja, ja, een ijzeren staaf en die staaf werd tusschen twee walsen geschoven, twee mooie walsen, twee dikke walsen. En daar werd zij langer en langer, mijn ijzeren staaf. Zij werd dun, heel dun, zoo dun, als een draad bijna...” Dat zegt Richard, half zingt hij het, en trekt er malle gezichten bij. De dikke wangetjes blaast hij op, als hij de dikte van de walsen wil uitdrukken; dan weer maakt hij zich zoo dun als hij kan, strekt en rekt zich uit en trekt een erbarmelijk gezicht, alsof de twee dikke walsen over zijn eigen buik liepen.

De klanten gieren van de pret. „Wat beteekent dat nu weer, Richard?” hijgt Green, die gebrek aan adem schijnt te krijgen. „Heb je er ooit van gehoord? Twee walsen en een ijzeren staaf! Wat een onzin!”

„Onzin,” spot Richard terug en boost mister Green's snakken naar adem zoo precies na, dat de gefopte van verbazing vergeet, zijn mond te sluiten. Maar oogenblikkelijk is Arkwright weer ernstig, doet alsof hij beleedigd is en zegt op een doodbidders-toon: „Maar mijne heeren, mijn beste meneeren, ik bedoelde het toch werkelijk ernstig. Denk eens, als men een katoenen draad tusschen twee walsen door kon laten gaan en hem dun kon maken, dun, zoo dun... pardon, mister Turner, daar had ik u bijna gesneden! Dat is de schuld van mijn inval.”

„Een barbier,” bromt Turner, „moet geen invallen hebben, alleen maar een vaste hand.”

Op dit oogenblik hoort men door den wand een dreunen en splinteren. Het komt uit het vertrek ernaast, de kamer, waar de Arkwrights wonen. En een seconde later schreeuwt mister Turner: zijn hand, die hij vlug naar de kin brengt, komt bebloed terug. „Verduiveld!” roept hij, „nu heeft hij me echt gesneden, die beroerde kerel!”

Maar Richard is verdwenen. Hij is ineengekrompen, toen hij het lawaai uit de andere kamer hoorde en heel bleek geworden. Toen is hij, met het bebloede scheermes in de hand, eenvoudig den winkel uitge-loopen. Mister Turner, wiens linkerwang nog vol zeep zit, kijkt hem na, heelemaal in de war.

Mrs. Arkwright is van nature een stevige, gezonde vrouw. Zij houdt er van, de linnenkast, de klerenkast en de provisiekamer goed gevuld te zien, ze is ook een beetje krenterig als het niet juist haar persoonlijke behoeften betreft. Zij komt van het land en voelt het als een smaad, wanneer zij ziet, dat de burgervrouwen uit Bolton rijker gekleed en uitgedost zijn dan zij zelf.

Arkwright heeft haar leeren kennen in den tijd,

Arkwright vervaardigde zijn eerste spinnmachine met cylindere in samenwerking met John Kay, een uurwerkmaker uit Warrington. Zij werd door paarden in beweging gebracht. Na de verwoesting van zijn eerste fabriek bouwde hij een nieuwe te Cromford, waar hij zijn machines door waterkracht liet aandrijven. John Kay probeerde de prioriteit zijner uitvindingen te betwisten, maar moest het tegen den slimmen „barbier” afleggen.

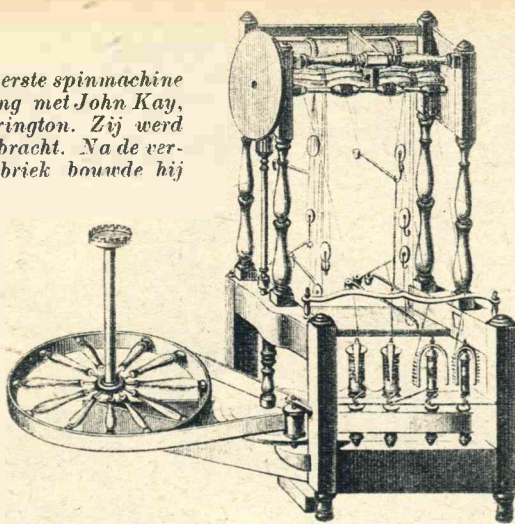
toen hij door het land trok en de haren van arme boerenmeisjes opkocht, die hij dan in zijn pruikenwinkel verwerkte. De lange, blonde lokken van zijn latere vrouw maakten indruk op hem. Hij kon niet genoeg naar die pracht kijken, kwam naar het dorp terug en trouwde ten slotte met het meisje, ook al omdat hij geen andere mogelijkheid zag, om zich voortdurend te verzekeren van den haartooi, die de boerendochter hardnekkig weigerde te verkoopen. En zij, zij verlangde indertijd naar de stad; zij vond zich te goed om op het land, tusschen het vee, te verbloeden. Zij trouwde Richard en trok met hem naar Bolton.

Het duurde maar kort of zij had er berouw van. Mrs. Arkwright kon alles begrijpen, slechts één ding niet: hoe iemand een vast inkomen los kan laten. Zij is getrouwd met een jongeman, die naast een goed bekanten kapperswinkel een winstgevende pruikenzaak dreef, en die, naar het zich liet aanzien, door zijn uitvinding, om haar in iedere gewenschte kleur te verven, in een paar jaar rijk zou wezen.

Het grijpt haar gezondheid aan, het maakt haar bleek, mager en ziek, als zij langzamerhand gaat inzien van wat voor mentaliteit haar man is, die zijn zaak hoe langer hoe meer veronachtzaamt om in de kamer, die aan den winkel grenst, te knutselen en te spelen als een jongen. Van dien tijd af is haar huwelijk een hel. Al is de winkel vol klanten, Richard weigert hoonend, er naar toe te gaan, wanneer hij juist aan een van zijn idiote modellen bezig is.

Sinds hij zich zelf een Jenny-spinning aangeschaft heeft, is er heelemaal geen huishouden meer met hem. Alleen voor dit ding heeft hij oogen en ooren; hij sluit zich urenlang op en bouwt, zingend en gesticulerend, aan twee paar walsen, die hij, de leek en autodidaet, maar niet gelijkmatig aan het draaien kan krijgen. Mrs. Arkwright haat de Jenny-spinning, tegen deze machine richt zich al haar woede, waar Richard geen notitie van wenscht te nemen. En vandaag besluit zij om te handelen. Zij heeft er genoeg van, schoon genoeg, om te huilen, te klijven en flauw te vallen. Zij herinnert zich de gezonde vuisten, die haar moeder haar op den levensweg meegaf. Haar bloed kookt. Zij zal haar eigen rechter zijn! Daar Richard bij wijze van uitzondering weer eens in den winkel is, om stoppelbaarden van eenvoudige wevers weg te krabben, neemt Mrs. Arkwright haar bezem, beveelt haar ziel aan God en slaat wild en woedend op de Jenny-spinning los.

Het bloed stijgt haar naar het hoofd, haar hart klopt, alsof haar strakke borst zalscheuren. Zij geniet van den wellust, het gehate te vernietigen, en als de Jenny-spinning een puinhoop, maar haar wraaklust nog steeds niet bevredigd is, houdt Mrs. Arkwright

ook op de walsen los, waaraan haar man zijn dagen en nachten verspilt. Het lawaai van dezen slag hoort Arkwright in zijn winkel en daaraan dankt mister Turner de schram aan zijn kin.

Nu is Richard in de kamer. Met vliegende armen en beenen rent hij op zijn echtgenoot af, het scheermes in de zwaaiende hand, alsof hij de door zijn aanwezigheid ontuchtterde vrouw de keel wilde afsnijden. Maar hij werpt het mes weg en wendt zich eerst naar de tafel, waarop

de resten van zijn model liggen. Met een enkelen blik ziet hij, dat er niets te redden is. Nu pas keert hij zich naar de vrouw; zij voelt zich niet erg veilig en de aanval lijkt haar de beste tactiek.

„Zoo ver heb je me nu gedreven,” stamelt ze schuldbeuwt, „dat heb je er nu van!” Hij slaat haar niet, zooals ze verwacht. Bleek, met een vertrokken glimlach om de lippen, staat hij daar met de armen over elkaar en staart haar aan. Wat zij in zijn huis nog wenscht, vraagt hij.

„Wat ik wensch?” herhaalt zij, nu door het dolle heen. „Dat je eindelijk eens verstandig wordt en ophoudt te luiwammesen en mij te kort te doen! Jij dwaas, jij driedubbele, tiendubbele dwaas! Dat niet iedereen en met recht zich vroolijk maakt over mijn man, dat wensch ik.”

Hij maakt een beweging, maar de stroom van haar haat is niet te keer. „Wil je soms zeggen, dat ze je niet uitlachen? Ben je vergeten, dat je indertijd, toen je onder dienst moest, gedwongen was kleren te leenen, omdat de jouwe kapot waren en je niet eens genoeg geld meer verdiende om je fatsoenlijk te kleeden? Toen moest de heele stad om je lachen. En hoe was het, toen je een machine wilde bouwen, die zonder ophouden vanzelf moest loopen?”

„Zoo'n machine noemt men een perpetuum mobile,” onderbreekt Richard dooerend, „zelfs dat weet je niet en je waagt het...”

„Ze kunnen zoo'n ding noemen, zooals ze willen,” kijft de vrouw, „dat laat me koud. Mr. Wright alleen had je in de gaten, toen hij je een zwendelaar noemde. Hij heeft je geld gegeven voor je machine-spelletjes en jij hebt het geld verspild zonder iets tot stand te brengen. Tegenover iedereen in de stad noemt Mr. Wright je een dief en een bedrieger. En God weet, dat hij daar gelijk in heeft. Wright zal je laten gijzelen, we zullen den winkel en de woning verliezen en op straat komen...”

Tranen verstikken haar stem. En zoo krijgt Richard nu gelegenheid er uit te stooten: „Als ze mij hadden laten leeren, wat iedere leerling-werktuigkundige mag leeren, de eenvoudigste handgrepen en vaktrucjes, dan hoefde ik me door dien kruidenier van een Wright niet zwart te laten maken. Maar jullie kunt voor mijn part allebei naar de bliksem loopen, hij en jij. Hoepel maar op!”

„Ik ophoepelen?” Mrs. Arkwright maakt zich ongerust. „Nu, nu je mijn leven verwoest hebt, moet ik ophoepelen? Het is fraai!”

Maar hij antwoordt niet meer. Hij staat nu bij zijn werktafel en houdt de restanten van zijn model in de hand. Mrs. Arkwright voelt zich zachter gestemd worden. Kom, zij heeft hem een les gegeven, die hem nog lang heugen zal. Misschien is het beter, de ruzie niet op de spits te drijven, juist nu, nu zij haar geweten niet heelemaal zuiver voelt.

„Richard,” zegt zij verzoenend, „als je me nu beloven wilt, dat je je niet meer met dien rommel zult ophouden...”

„Er uit!” zegt hij, bijna zacht. „En laat ik je hier niet meer zien!”

Nu weet zij, dat het hem ernst is. Maar zij begrijpt het nog niet heelemaal. „Ga je door met machines bouwen?” stamelt zij.

„Er uit!” zegt hij alleen en hij is met zijn gedachten al weer ergens anders. Dan sluipt zij, als een gestraft dier, de deur uit.

Hij zucht verlicht op. Hij is zijn vrouw, die hem verveelde, kwijt, en daarmee ook den dwang om baarden te scheren en haren te verven. Morgen, neen, vandaag nog zal hij een biljet voor zijn winkel-deur plakken: Wegens scheiding gesloten! Dan zullen de Boltonners weer kunnen lachen. Maar dezen keer, dezen keer lacht hij mee!

Vervolg op blz. 18.

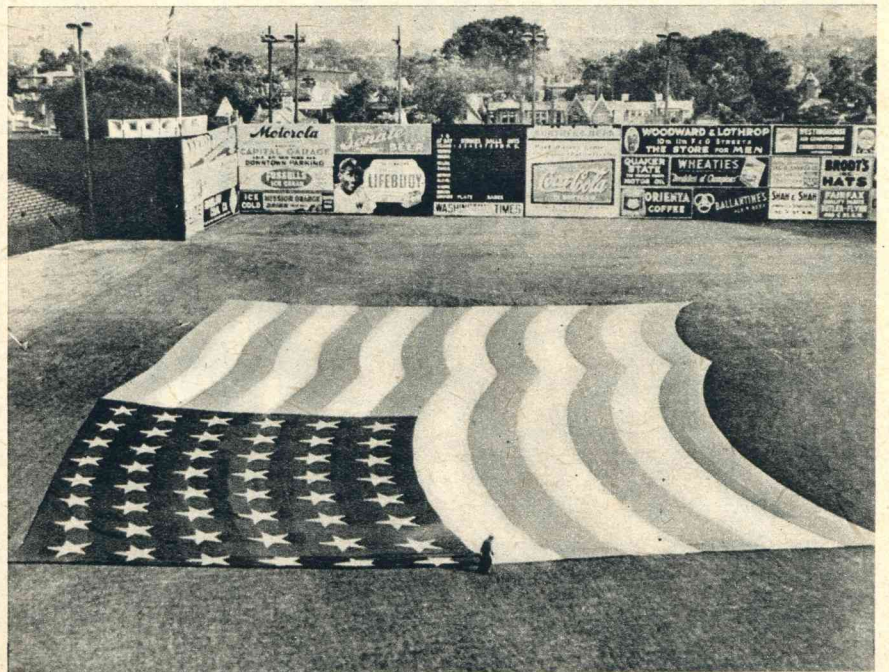

Het initiatief, door Hargreave, Arkwright en dr. Cartwright genomen, droeg snelle en rijke vruchten en gaf den stoot tot een vlugge ontwikkeling der textiel-industrie in het algemeen. De machines groeiden uit in omvang en technische volmaaktheid.

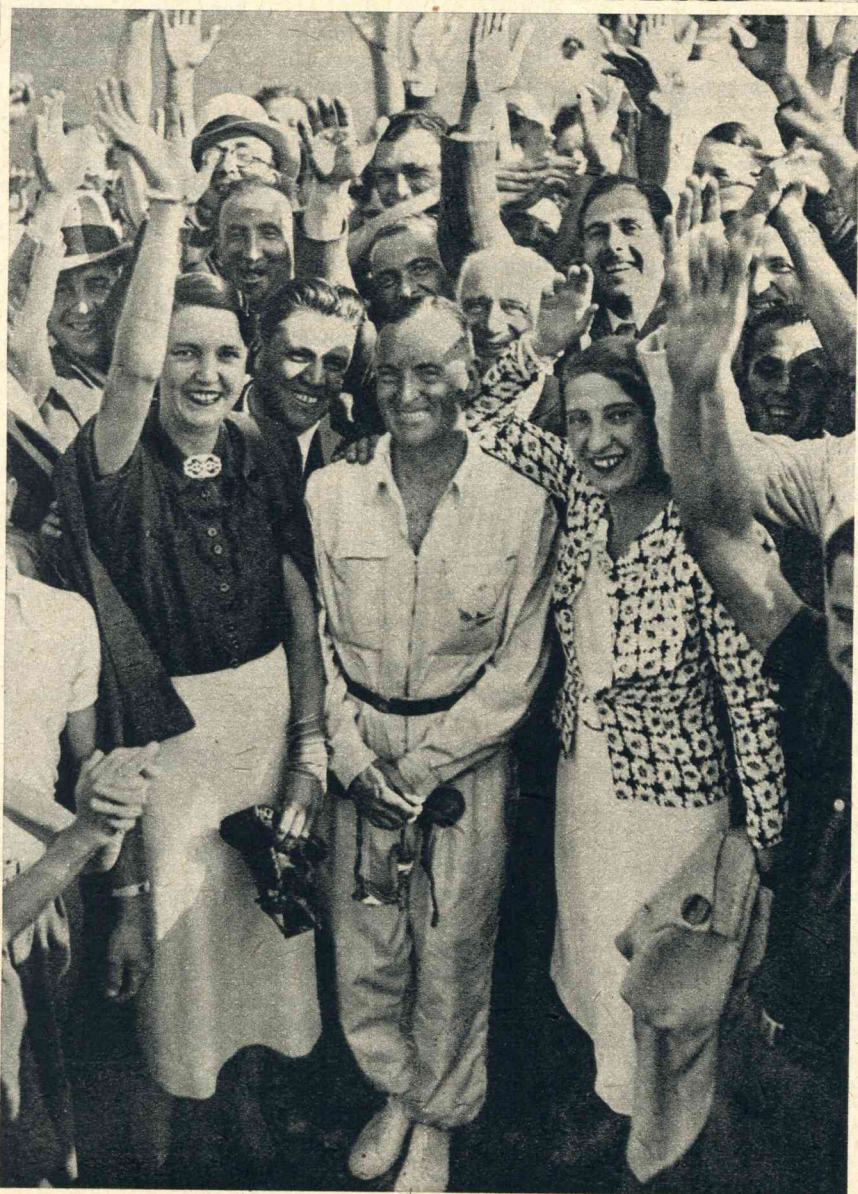
Gratie en schoonheid in de lucht. Een viertal vliegbooten van de Britsche marine bij een verkenningsvlucht boven Alexandrië gefotografeerd.

BUITENLANDSCH ALLERLEI

De grootste vlag ter wereld vindt men natuurlijk in Amerika en wel in Washington. Ze is 34 meter lang en 60 meter breed en weegt niet minder dan 422 pond.

Sir Malcolm Campbell, de bekende auto-renner, slaagde er in op de Lago Maggiore te Locarno het snelheidsrecord voor race-booten op 203 km. per uur te brengen. Na afloop van de gevaarlijke race wordt hij door de toeschouwers hartelijk toegejuicht.

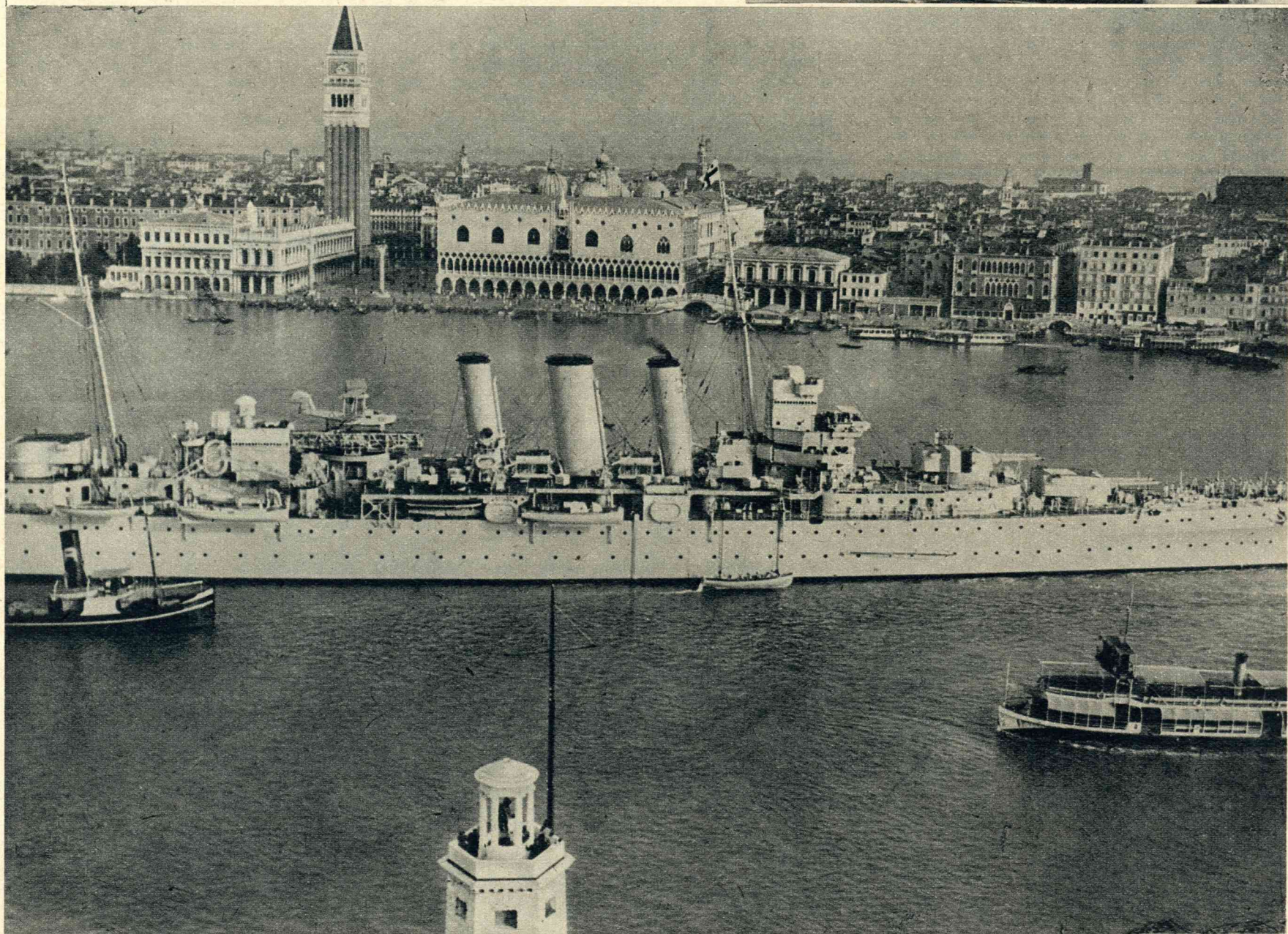

Op de groote lavendelvelden in Engeland is men thans aangevangen met den oogst der bloeiende lavendel.

Dezer dagen trad miss Dorothy Roand, Englands beroemdste tennisster, in het huwelijk. Naar Engelsch gebruik verscheen er op den bruiloftsdag een schitterende taart op tafel, vervaardigd van koek, marsepein en suikergoed. Rechts ziet men den kok, terwijl hij de laatste hand legt aan dit meesterwerk.

De Engelsche kruisers Londen en Sussex brachten een vriendschappelijk bezoek aan Venetië. Hieronder een foto van de „London” in het Canal Grande. — Op den achtergrond het prachtige Dogenpaleis.

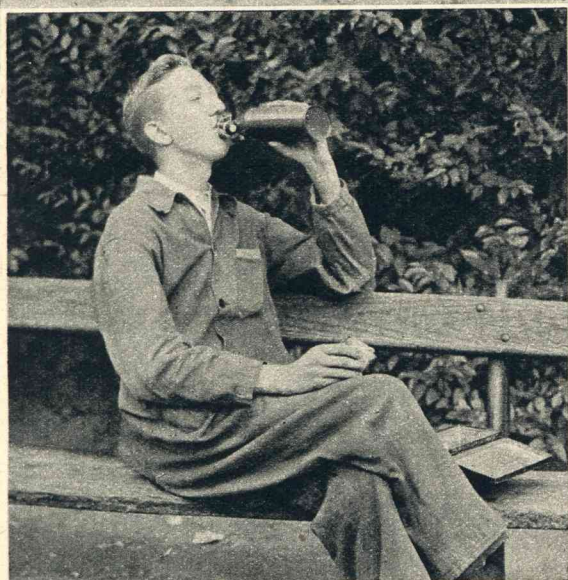

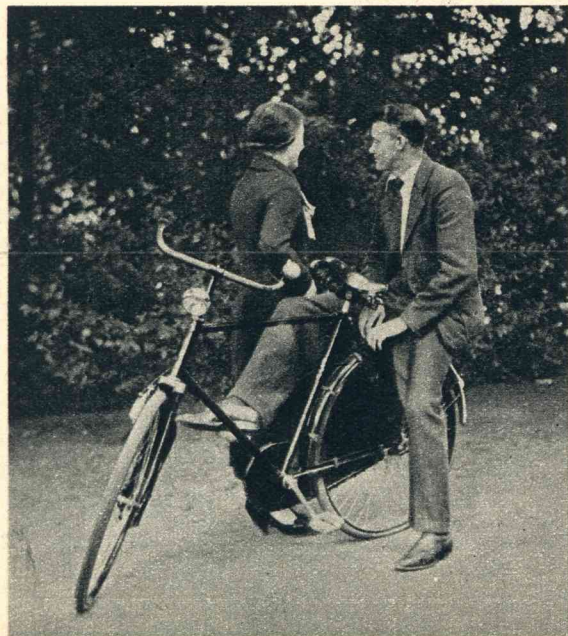
Het smaakt haar uitstekend.

SCHAFTEN IN DE VRIJE FRAAIE NATUUR

VAN 'T WILHELMINAPARK TE TILBURG

De genierter.

Zij ontmoetten elkander.

Tilburg is de stad der textiel-industrie, der spinnerijen en weefnijverheid. De stad in Brabant, met de vele fabrieken en hoge schoorsteenpijpen, die overal, met hun lange halzen, wijzen naar het blauw of grauw des hemels. Het is de stad met de talloze, ijverige werkers en werksters in de fabriek, gestadig arbeidend tusschen de wentelende wielen, in het stalen razen der rukkende cylinders, bij het ruischen der getouwen...

Men zou soms vreezen, dat deze menschen bijna aan machines gelijk moesten worden in den een-tonigen werkkring van allen dag. We herinneren ons in dit verband een ontroerend gedicht (van M. Beversluis), getiteld: „Het Fabriekskind.”

Luister maar eens, lezer, het begint aldus:

„Het is al jaren, dat zij gaat
Voorbij mijn morgenraam,
Dat blonde kind... ik ken haar niet
Bij stemme, noch bij naam.
Ik ken alléén haar jong gezicht,
Dat teer en bleek trezor (schat),
Maar ginds weet ik de steenen poort,
Waardoor zij gaat teloor.”

En verder:

„Wanneer de vogel langs mijn pad
Zal roepen tot ik zing,
Dan weet ik tusschen riem en rad
Mijn kind, mijn lieveling.
Wanneer in 't park de rozelaar
Haar bloei houdt opgebeurd,
Hoe schijnt haar smal gelaat mij toe
Gelijk een bloem, die treurt...”

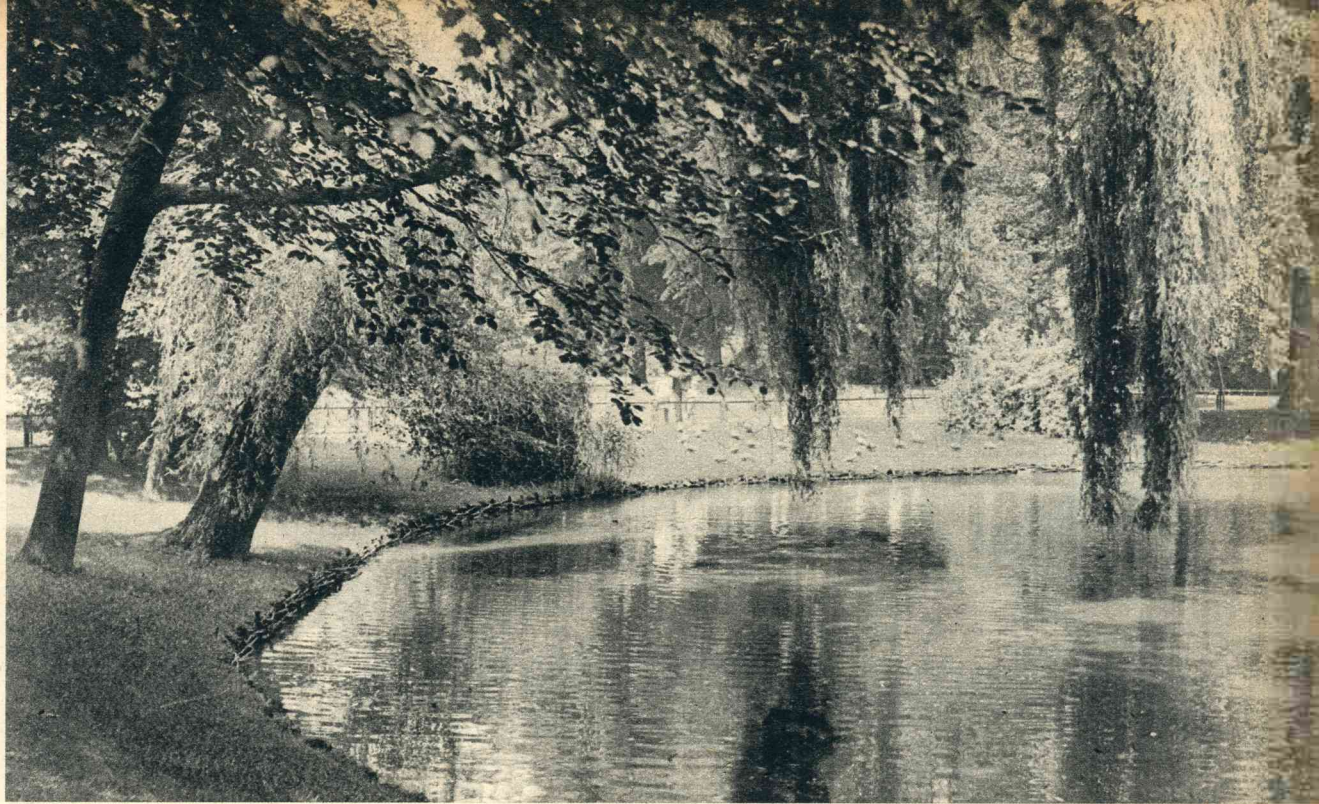
Zóó zag de dichter het fabriekskind en hij wekt daarmee zeker onze sterke sympathie op voor de werksters en de werkers der fabriek.

Hij heeft genoeg gewerkt van z'n leven.

Foto's kijken.

Hoe mooi het is in 't Wilhelminapark.

Die sympathie stijgt tot ontroering als hij verder zingt :

„Madonna, die uit nissen naar
De wereld treedt... en lacht.
O, Liefde, houd bij deze dan
Uw overteed're wacht....”

Dit is schoon en treffend, vindt u ook niet, lezers ?

Moge de Madonna steeds allen, die arbeiden in de fabriek, beschermen, zoodat zij hun blijmoedigheid bewaren, en dus niet zijn „als bloemen, die treuren”.

Deze blijmoedigen nu troffen wij aan, tijdens het middaguur, in de schoone dreven van het Wilhelminapark te Tilburg, waar zij kwamen schaften in de vrije en fraaie natuur. En volop gelijk hadden ze daarmee. Wij zagen een vijftal meisjes, die, op een bank in het groen, haar boterhammetjes gezellig oppeuzelden, onder het genot van een frisschen, voedzamen drank.

We legden dit aardige tafereeltje vast op de gevoelige plaat. zoo-

Het laatste nieuws.

dat onze lezers ook gelegenheid krijgen het te aanschouwen.

Voorts kiekten wij het gesprek tusschen den jongen werker en werkster, die zorgden voor de romantische foto in deze serie.

Een aardig „prentje” is ook dat, waarop de twee fabriekskinderen elkaar de, wellicht zelf genomen, kiekjes laten zien, bij den lantaarnpaal.

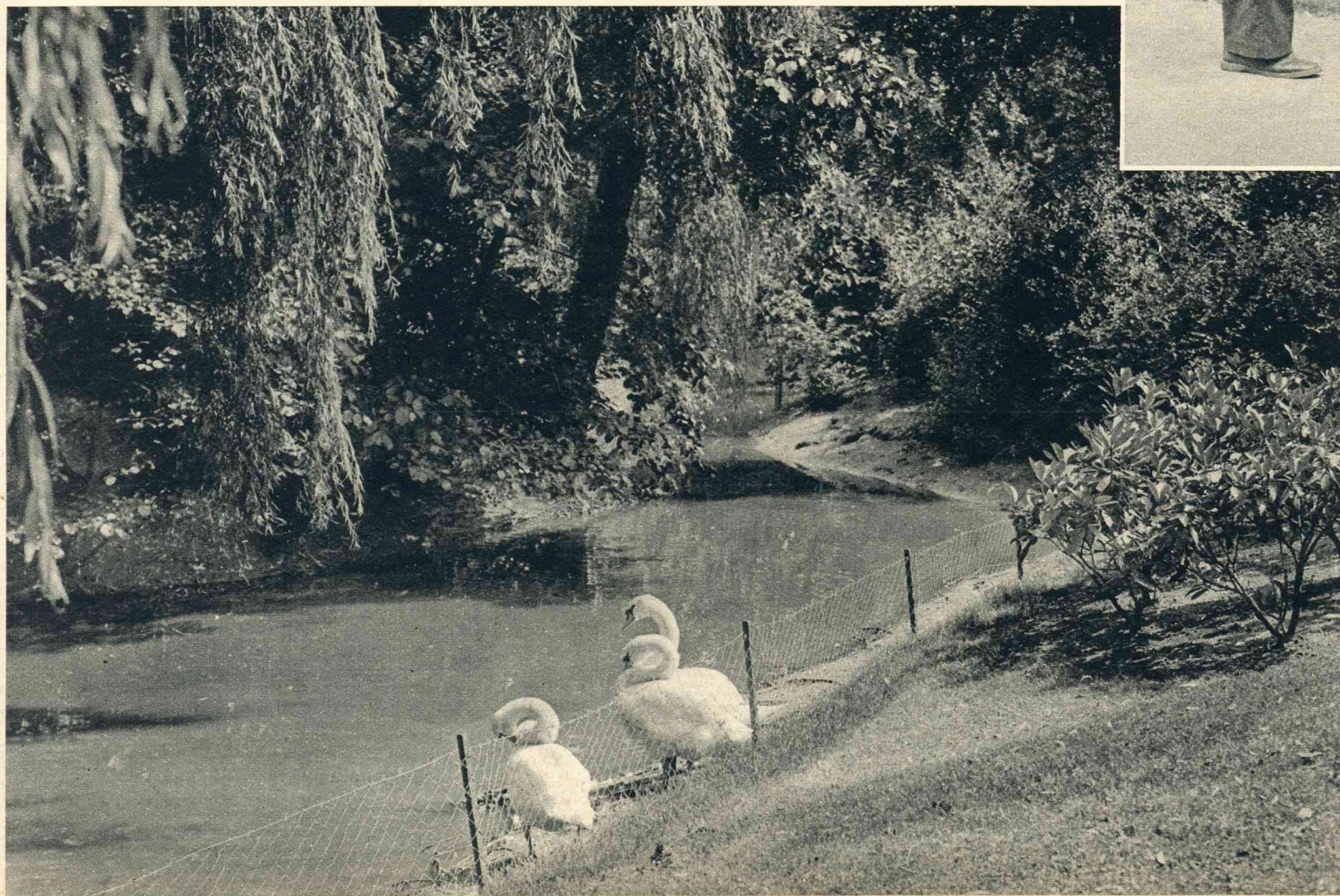
Jeugdige arbeiders kregen we eveneens voor de lens.

Zie hem toch eens genieten, den jongen, van zijn busje met koffie. Blijkens de uitdrukking van zijn gezicht smaakt 't hem als een godendrank !

Elders geeft een jong-mensch zijn kameraad vuur : even tijd voor een piraatje !

Even „aanpijpen”.

Weer wat verder stond een jongen zijn krantje te bestudeeren. Wij geven in deze serie eveneens kieken van de schoonheid van het Wilhelminapark te Tilburg, dat — zeer verstandig ! — door de werkers der fabriek werd uitgekozen om er hun boterhammetje te verorberen, aldus den inwendigen mensch versterkend en tevens genietend van 'n fraaie omgeving, die den geest verfrist, zoodat met nieuwen moed de arbeid straks kan worden hervat. En dit werk is nuttig en noodig en ook goed te doen, als het, zooals dit gelukkig meestal geschiedt, door verstandige maatregelen wordt geordend tot een wijze en een duur, die het werken prettig maken en gezond ! H.

Met z'n drieën.

Ideaal is een bezoek aan LONDEN IN HERFSTTIJD

De Koninklijke Parken
in goud-bruinen tooi

De winkels fleurig met de nieuwste creaties. Volop vertier in schouwburg, concertzaal en restaurant. Heerlijke dagen om de stad te verkennen.

De ervaren Hollandsche bezoeker prefereert

PARK LANE HOTEL

centraal gelegen; alle kamers
met badkamer en telefoon
éénpersoons vanaf 14/6,
tweepersoons vanaf 25/-.

Volledig tarief, kaart van Londen en
program der voornaamste gebeurtenissen
verkrijgbaar bij de reisbureaux.

PARK LANE HOTEL
PICCADILLY, LONDON, W.1

De uitvinding van de elektrische lamp

was misschien wel de grootste sensatie van de 19e eeuw.

Met zulk een gebeurtenis valt natuurlijk het uitkomen van de nieuwe „Winterweelde“ niet te vergelijken. En toch is dit laatste feit voor U van groot belang, vooral als U bedenkt, dat er in deze uitgave van ons modeboek verschillende veranderingen worden aangebracht, die voor U even zoovele prettige en voordeelige verrassingen zullen beteekenen.

Volgende week zullen wij er in dit blad alles over vertellen, maar wilt U al eerder het nieuws vernemen, zend dan even onderstaanden bon in of desgewenscht alleen maar Uw naam en adres.

Bon

Inzenden in geopende enveloppe, gefrankeerd met postzegel van 1½ cent, aan Patronen-kantoor Panora, Nassauplein 1, Haarlem.

Wilt U mij alles vertellen over het mode boek „Winterweelde 1938“ en de voordeelen, voor mij daaraan verbonden?

Naam
Adres
Plaats

EUREKA

Vervolg van blad. 13

Men schrijft het jaar 1786.

Klokken luiden, mortierschoten dreuen. Koning George de Derde van Groot-Brittannië stijgt uit zijn reiswagen en wenkt naar de menigte, die langs den pas aangelegden weg in de rij staat. Dicht op elkaar gedrongen staan zij daar, de spinners en spinsters, met kleine kinderen op den arm, van de laatste huizen van Cromford in Derbyshire af tot aan den voet van den heuvel, waarop het slot Willersley zich verheft.

Slechts een paar schreden voor zijn arbeiders, een van hen en toch hun vader en leider, staat Richard Arkwright en begroet zijn koning.

„Sire,“ begint de zwaarlijvige, een beetje asthmatische man met zijn goedig en geestig gezicht, „voor ik mijn vreugde en die mijner arbeiders uit over de hooge eer van het koninklijk bezoek, zou ik willen spreken over de voldoening, die wij allen ondervinden omdat een snoode moordaanslag tegen den geheiligen persoon des konings met Gods hulp mislukte.“ In welgekozen bewoordingen kwijt Richard Arkwright zich van de taak, den koning geluk te wenschen met zijn redding uit de moorde-naarshand.

George de Derde bedankt. Arkwright bevalt hem. Zou men gelooven, dat deze man, die als een aartsvader te midden van zijn arbeiders staat, die hem verafgoden — dat deze man, aan wien Engeland niet alleen den eersten met waterkracht gedreven katoenmolen maar ook een nieuwe stad, de spinnersstad Cromford, te danken heeft, eens — en het is nog geen twintig jaar geleden — als eenvoudig barbier begon? Met ongehuichelde belangstelling betreedt George de Derde den eersten katoenmolen in zijn rijk, de wieg van het productiesysteem in de Engelsche textielindustrie, de wieg ook van het watertwist genoemde weefsel, dat in weinige jaren alle markten veroverd heeft.

Men toont den koning nu ook de machine, die dit alles mogelijk maakte: twee paar walsen, die boven elkaar liggen en waar de katoen als een dunne draad tusschen te voorschijn komt, een draad, die zoowel voor schering als inslag gebruikt kan worden. Men vertelt den koning, dat deze machine de eerste is, die het geheele weef-procédé automatisch voltrekt, dat zij de eerste was, die het mogelijk maakte kleeren uit zuivere katoen, zonder linnen, te vervaardigen.

Maar de uitvinder houdt den koning meer bezig dan zijn werk. Hij betreft Arkwright in het gesprek. Hoe is het mogelijk, vraagt George III, dat Arkwright's arbeiders blijkbaar gelukkig en tevreden zijn, terwijl Arkwright toch niets anders volbracht heeft, dan wat die ongelukkige Hargreave wilde doen, wiens werk door arbeidershanden verwoest werd.

Richard Arkwright glimlacht. „Sire,“ antwoordt hij, „mij heeft men den tijd gelaten. En nog iets, wat bijna even belangrijk is: ik heb geluk gehad!“ En terwijl Richard naast den koning naar het slot klimt, waar een feestelijke maaltijd klaar staat, vertelt hij verder: „Ik was gelukkiger dan Hargreave, Sire, maar ook een beetje verstandiger dan hij. Ik leerde van zijn geschiedenis, vooral leerde ik zwijgen. Ik verliet Lancashire vrijwillig, nog voor men precies van mijn plannen op de hoogte was. Ik ging trouwens ook naar Not-

tingham, waar Hargreave woonde...“

George III werpt een verrasten blik op den verteller en Arkwright vervolgt direct: „Ik had nogmaals geluk, Sire. Ik vond twee mannen, mijn latere deelgenooten Mead en Strutt, die vertrouwen in mij hadden en mij de middelen gaven om mijn machine te voltooien en in Nottingham den eersten katoenmolen, toen nog door paarden aangedreven, te bouwen.“

Met zachter stem gaat Richard voort: „Ik heb hem gebouwd. Maar ik heb ook met mijn eigen oogen moeten toezien, hoe een horde fanatieke spinners mijn bedrijf bestormde en platbrandde. De soldaten van den koning, gecommandeerd om mijn fabriek te beschermen, stonden er bij en lachten. Zij genoten van het ongewone schouwspel van een brandende fabriek...“ Een wrevelige rimpel toont zich op 's konings voorhoofd. Maar onverschrokken besluit Arkwright zijn verhaal: „Wat hindert dat, Sire? Ik ben naar Cromford gegaan en heb hier een tweeden katoenmolen gebouwd.“

„En heeft niemand geprobeerd, om u uw uitvinding te ontfangen?“ vraagt de koning gekalmeerd.

„Men heeft het natuurlijk geprobeerd...“ Nogmaals glimlacht Arkwright. „Men heeft mij een dergelijk lot willen doen ondergaan als Hargreave. Maar zooals ik al zei, Sire, ik had geluk. En wat van nog meer belang was, ik heb mijn machine bijtijds laten beschermen. Hargreave verloor zijn processen. Ik won ze. Dat is het heele verschil tusschen ons beiden.“

Bij het bordes van het slot staat alles gereed om den koning te ontvangen. Mrs. Arkwright, Richard's tweede vrouw, maakt een diepe kniebuiging en wacht, tot de landsheer iets zeggen zal. Maar nog eenmaal wendt George III zich om. „U hebt het klaargespeeld, Arkwright. Ik wensch u geluk. U bent geliefd, gezien, u hebt succes, u bent vermogend...“ De koning laat zijn blik langs het prachtige slot gaan.

„Mijn zoon zal eens drieëneenhalf miljoen erven,“ zegt de uitvinder.

„Ik dank u, sir Arkwright!“ Dan wendt de koning zich van zijn jongsten ridder af en betreedt hij met zijn gevolg het slot.

's Avonds, als de koning al lang weer op de terugreis is, wandelt de grootsheriff van Derbyshire, sir Richard Arkwright, zooals hij dat gewoon is, nog eens door zijn bedrijf. Hij ziet een jongeman, een leerling, aan een werktafel knutselen, hoewel de arbeiders allang naar huis zijn. „Jongen!“ roept sir Arkwright, „jongen, begrijp je wel, hoe goed je het hebt, dat je alles mag leeren, wat een mensch noodig heeft, die iets met machines te maken krijgt? Daar sta je, en je probeert, en je vergeet daarbij plaats en tijd. Wanneer ik als kind had mogen leeren en probeeren zooals jij, dan had ik me veel dwalingen kunnen besparen!“

Dan keert de vierenvijftigjarige, zooals altijd een beetje kuchend, naar slot Willersley terug en sluit zich in zijn werkkamer op. Men zou kunnen denken, dat sir Richard Arkwright daar broedde over een nieuwe, wereldschokkende uitvinding. Maar zoo is het niet. Sir Richard bestudeert slechts de Engelsche grammatica en bladert in een dik woordenboek. Want het lezen en schrijven valt hem nog steeds heel moeilijk. Maar hij hoopt, ook dit nog voor zijn dood onder de knie te krijgen.

Verliest in 6 weken 20 pond overtollige dikte Weegt nu 113 pond

20 pond afgenomen!

Afname heupen
20 cm.

Nieuwe, gemakkelijke, prettige vermageringskuur in vloeibaren vorm

Veilig en gezond

Mevr. H.H. was opgetogen toen zij bemerkte hoeveel jonger zij er uitzag, nadat BonKora haar overtollige dikte wegnam. Zij schrijft: „Door BonKora werd ik in 6 weken 20 pond lichter; ik weeg nu slechts 113 pond en mijn heupen namen 20 cm. af. Het kwam mijn gezondheid ten goede, en ik zie er jonger uit.“

Mevr. H.H.

BonKora, de veilige, prettige vermageringskuur neemt af volgens de nieuwe „3-graden“-methode. Drievoudige werking, drievoudige snelheid. Neem dagelijks een weinig BonKora. EET FLINK van alle spijzen, die U smaken, vermeld op de BonKora-verpakking. Geen schadelijke bestanddeelen. Deze kuur bouwt gezondheid, terwijl Uw dikte op de snelste manier verdwijnt. Velen verklaren, dat zij nu jonger lijken. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en erkende drogisten, of vraag inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, A'dam-C.

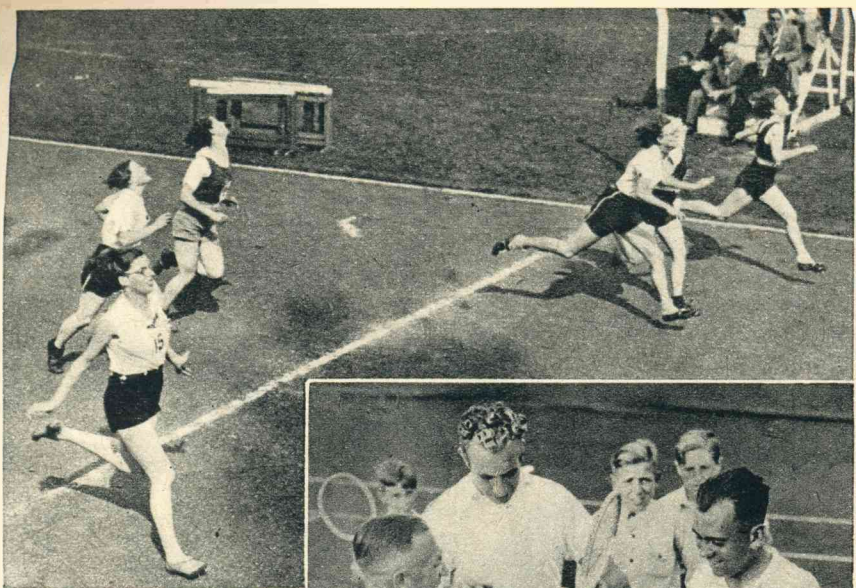

Vóór het inzeepen

de huid inwrijven met een weinig Purol. Dan hebt U geen last van stukgaan en naschrijven. Ge scheert U dan pijnloos, zacht en schoon. Door na het scheren nog een weinig Purol-wit in de huid te wrijven, geneest en voorkomt U tevens huidonzuiverheden, zooals pukkels en vetwormpjes. Purol-wit wrijft onzichtbaar uit en is daarom ook zeer geschikt voor gebruik overdag.

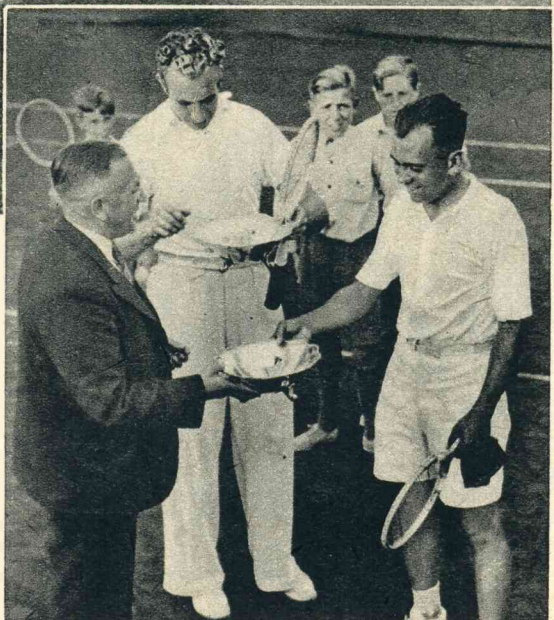
PUROL GEEL en WIT

Beide in dozen van 30 en 60 ct.
Tube 45 ct. Bij Apoth. en Drogisten.

De damesathletiekwedstrijden om den Prinses Julianabeker te Amsterdam. De finish 100 m., gewonnen door mej. L. Koning (Gita).

Rechts: De nationale tenniskampioenschappen in de hoofdstad. Hughan (rechts) en v. Swol ontvangen hun prijzen voor de overwinning in de heeren-double van den heer Spaan, lid van het hoofdbestuur van den N.I.T.B.

Piet v. Kempen, de zesdagenkoning, reed Zondag op de Rijswijksche baan als stayer en wist in dit nummer te zegevieren. Op onze foto passeert hij De Graaf.

Rechts: Voor de finale van het Zilveren Bal-toernooi te Rotterdam plaatsten zich Feijenoord en Sparta. Kiekje uit de match Feijenoord—H. D. V. S., welke Van Heel e.s. met 1—0 wonnen.

Het Nederlandsche Politie-voetbalelftal speelde Zaterdag te Amsterdam een wedstrijd tegen de Londensche Bobbies en won met 6—2. Moment uit deze ontmoeting voor het doel der gasten.

Links: Zaterdag j.l. hielden onze zwemkampioenen Nida Senff en Stan Scheffer hun verlovingsreceptie. Nida's trainster, mevr. S. de Dood-Koenen, was één der eersten, die het jonge paar kwam gelukwenschen.

Rechts: Blauw Wit slaagde er Zondag in den A.R.O.L.-beker te winnen, na in den eindstrijd D.W.V. met 1—0 te hebben geklopt. Voorzitter Galavasis van A.F.C. reikt den beker uit aan aanvoerder Bergman van Blauw Wit.

Op de Haagsche Golfclubs werden Zondag de jeugdkampioenschappen verspeeld. Mej. Reinulders, de Nederlandsche jeugdkampioene, aan een moeilijken slag.

In de Italiaansche Apennijnen, op den Monte Titano, ligt San Marino, de kleinste republiek van de wereld. Het is de laatste der zelfstandige Italiaansche steden, die tijdens de middeleeuwen zoo'n belangrijke rol op 't schiereiland hebben gespeeld en veel van de glorie dier dagen is in deze oude republiek nog levend. San Marino werd gesticht in 't jaar 301. In dien tijd had zich een kluizenaar uit Dalmatië, de heilige Marinus, op den Monte Titano gevestigd. Hij stichtte er een klooster, spoedig ontstond er een vesting en nam de wereldlijke macht de verdediging der geestelijke op zich. Dorpen en landerijen kwamen erbij... men stichtte de onafhankelijke republiek San Marino, die zich door alle eeuwen heen heeft weten staande te houden. Niet weinig droegen de sterke vestingen op den top van den berg hiertoe bij. Bovenstaande foto brengt de strategische ligging van San Marino zeer duidelijk in beeld.

De republiek telt niet meer dan 13000 inwoners. Toch heeft San Marino een eigen gewapende macht, 'n eigen regeering en diplomaten, eigen postzegels en munten en naast de gewone jaartelling heeft het ook z'n eigen jaartelling volgens de jaren der vrije republiek! San Marino heeft zijn gezant bij 't Vaticaan, bij de Fransche republiek en een speciale missie in Rome. Het onderhoudt een dozijn consulaten-generaal en talrijke consulaten over de geheele wereld... dit alles om de 13000 burgers van San Marino waardig te doen vertegenwoordigen! Op onderstaande foto ziet men het uitrukken der eerwacht van San Marino.

SAN MARINO

De kleinste republiek der wereld

Tweemaal per jaar worden de nie
gaat telkens met groote plechtighe

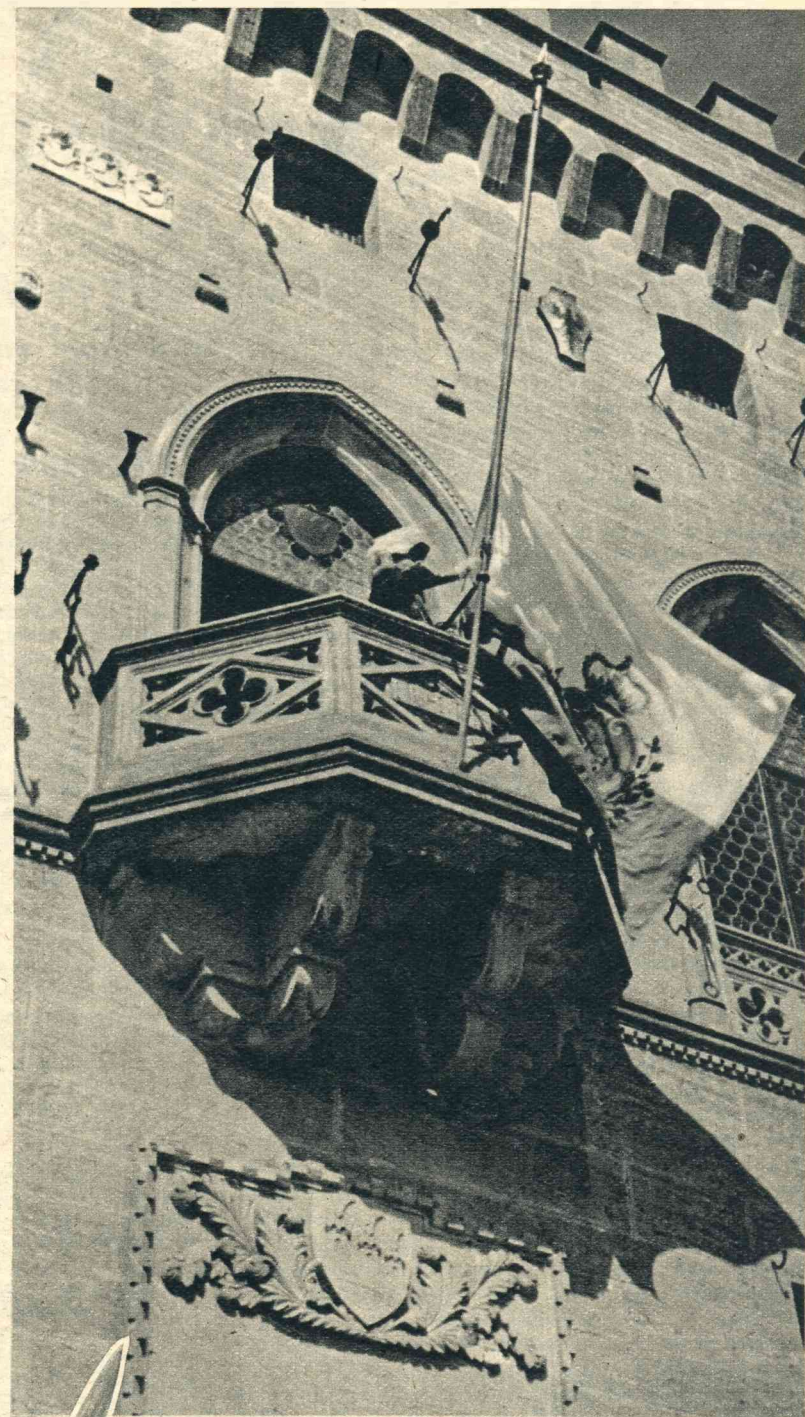

Tweemaal per jaar worden de nieuw gekozen regeeringsleiders, de „regenti”, in hun ambt geïnstalleerd. Dit gaat telkens met groote plechtigheden gepaard en 't schouwspel der schilderachtige uniformen en kleurrijke gebruiken trekt van heinde en verre vele bezoekers. Op bovenstaande foto: officiële Italiaansche gasten op 't feest der installatie.

De plechtigheden der installatie van de nieuwe „regenti” vullen een geheelen voormiddag. Een der hoogtepunten is steeds de opmarsch van de gezamenlijke weermacht in de schilderachtige uniformen van nobelgarde, milite en republikeinsche garde. Het oude Italië der kleine staten herleeft dan in al zijn glorie. Twee hooge militairen van San Marino bekijken kritisch den opmarsch der weermacht.

Rechts: Het hijschen der vlag op het regeeringsgebouw op den dag der installatie van de nieuw gekozen „regenti”. Het is 'n trotsch gebaar, dat de harten der 13000 burgers telkenmale sneller doet kloppen.

De nobelgarde, ofwel de eerewacht, heeft tot bijzondere taak de regenten en den raad te beschermen. Onderstaande foto zou een scène kunnen zijn uit 'n historische film en toch.... het is pure werkelijkheid in dezen tijd van tempo, cijfers en machines !

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

door

ANTHONIE MORTON

*Winnaar van den Lippincott-
prijs van 7500 dollar*

Mannering maakte zich weinig zorg over de mogelijkheid, dat hij zijn vermogen om in noodgevallen snel op te treden bederven zou, door te veel techniek te leeren. De gelegenheid, om twee of drie totaal verschillende stemmen te gebruiken, kwam weliswaar weinig voor, maar 't was een kantje van zijn nieuwe beroep, dat hij pikant vond.

Hij zou Lorna in de *Elan* treffen, hij had daar al den heelen dag naar uitgezien. Hij ontmoette haar dikwijls en vertoefde gaarne in haar gezelschap.

Hij wandelde bedaard naar het hotel, want hij wist, dat hij nog tijd genoeg had. Er scheen een warme zon, maar Londen was niet te heet. De onvermijdelijke woelende menigte passeerde hem, de hemel weet waarvandaan komende. Hij vroeg zich af, wat ze denken zouden, als ze wisten, wie hun voorbijging.

**VIJFDE
VERVOLG**

Hij bereikte het hotel en dacht er niet meer over. Lorna kwam bijna onmiddellijk na hem.

„Ben ik laat, of ben jij vroeg?” zei ze, terwijl ze elkaar de hand gaven.

„We zijn allebei wonderen van stiptheid,” zei Mannering. „Zullen we hier eten, of weet je iets beters?”

„Hier maar, denk ik. Ik heb beloofd, dat ik om half drie thuis zou zijn.”

„De stem van den plicht — of van de ouders,” lachte Mannering.

Terwijl zij het menu inzag, bestudeerde hij haar dichte, wel-afgeteekende wenkbrauwen, de teerheid van haar huid, de opwaartsche plooiing van haar lippen. Niet voor 't eerst kwam de vraag in hem op, waarom zij vaak zoo stil was, op 't randje van knorrigheid bijna; waarom er zoo vaak opstandigheid lag in de uitdrukking van haar oogen. Zij scheen een griet tegen het leven te voelen, al waren er momenten, dat zij het vergat, en dat hij alles vergat, behalve het feit, dat zij bij elkaar waren.

Er ging nooit een week voorbij, dat hij haar niet zag; gewoonlijk troffen zij elkaar drie of vier maal. Het gescherf met woorden van hun eerste kennismaking kwam niet meer voor. Zij spraken weinig tegen elkaar, maar beiden genoten de lange stilten van echte kameraadschap. De geest van Marie Overndon werd vager.

„Nog steeds druk?” vroeg hij, terwijl ze zaten te wachten.

„Massa's werk,” zei ze. „Ik heb nog steeds zin, om jou te schilderen.”

„Ik geef nog steeds de voorkeur aan foto's,” lachte Mannering.

„Ik zal de lichte soep maar nemen,” zei Lorna, onbegrijpelijk.

Mannering keek om zich heen onder den maaltijd. De *Elan* stond op dien tijd op het hoogtepunt van haar faam. Tweemaal in de evenzoo vele maanden hadden vorstelijke personen uit het buitenland de inrichting de eer hunner aanwezigheid gegund, en de volte van bemiddelde jongelingen, bijhangers en menschen, die deden alsóf, groeide met de week aan. Hoewel de eetzaal een der grootste van Londen was, in het goede genre, bleven er toch maar enkele tafeltjes vrij.

„Wat zie je?” vroeg Lorna opeens.

Mannering glimlachte en wees naar een verren hoek.

„Ik keek naar de gravin,” zei hij. „Ze zit iemand te vertellen over haar broche...”

„Emma? Is ze hier?” Lorna Fauntley keek om en glimlachte, toen zij de gravin-weduwe van Kenton zag, druk pratend met drie tafelenooten, dicht bij het orkest.

„De Amerikanen,” ging Lorna even later voort. „Nieuwelingen?”

„Ik geloof, dat ze al uitgenoodigd zijn, om kennis te maken met den betooverenden meneer Mannering.”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

John Mannering doet een huwelijksaanzoek aan de liefstellige Marie Overndon, maar wordt afgewezen, omdat zijn financiële omstandigheden niet bepaald gunstig zijn. Na deze teleurstelling begeeft hij zich naar Londen, waar hij door spelen en fuiven vergeltheit tracht te zoeken. Het restant van zijn kapitaal smelt nu weg als sneeuw voor de zon. Lord Fauntley, die in de meening verkeert, dat John Mannering zeer rijk is, noodigt hem te zijnen huize en stelt zijn dochter Lorna, een kunstschilderes, aan hem voor. John toont warme belangstelling voor de ongeëvenaarde collectie edelstenen, welke lord Fauntley bezit, en die in een speciale kluis is opgeborgen. Hij slaagt erin het geheim van de safe te vernemen en langzaam rijpt het plan in hem de kostbare juwelen te stelen. Bij deze inbraak wordt hij op heeterdaad betrapt door Lorna. Hij neemt ijlings de vlucht en laat de sieraden achter. Mannering gelooft niet, dat zij hem herkend heeft. Alsof er niets gebeurd is, noodigt hij haar den volgende avond uit te gaan dansen. Inspecteur Bristow van Scotland Yard wordt belast met de opsporing van een Kenton-broche, welke op zonderlinge wijze in een dancing bij een der gasten ontvreemd werd. Hij wendt zich tot een Londenschen opkoper, die het juweel inderdaad in zijn bezit heeft, en ontmoet daar toevallig John Mannering. Mannering weet zich uit de voeten te maken, door gebruik van een gas-revolver. Er doen zich steeds meer gevallen voor van berooving in de Londensche society-kringen. Scotland Yard staat voor een raadsel. Toevallig komt Mannering te weten dat de beroemde Rosa-parels, die destijds in Amerika gestolen zijn, zich in 't bezit bevinden van den Londenschen geldschietster Septimus Lee. Hij biedt hem een hoog bedrag voor het snoer, doch steelt 't uit het huis van Lee een dag voor de overdracht zal geschieden. Mannering tracht de Rosa-parels te verkoopen, doch ontdekt tot zijn geluk, dat de pandjesbaas en heler Levy Schmidt dezelfde persoon is als Septimus Lee! Lee verdenkt Mannering en laat diens flat door z'n chauffeur onderzoeken. Mannering betrapt den onhandigen indringer en maakt op sluwe manier van den inbreker gebruik om Lee in den waan te brengen, dat hij 'n gefortuneerd man is. Alle wantrouwen weet hij bij zijn bezoek aan Lee weg te nemen en hij begeeft zich nu naar Karl Selzer, 'n Duitsch taalleeraar, die hem reeds eenigen tijd in het feilloos uitspreken van moderne talen onderricht.

✱

Mannering grinnikte. Zijn gezellin zag het glansen van zijn witte tanden, de betooverende — dat was het juiste woord! — schittering van zijn oogen. Er dreef door de hare een wolk, die er een paar seconden bleef.

Mannering deed, als merkte hij het niet.

„Wanneer en waar?” vroeg hij.

„Thuis,” zei Lorna. „'t Schijnt, dat de aandeelen Fauntley heel wat puntjes gestegen zijn, sinds we jou aan den haak hebben geslagen.”

„Wat druk je dat lieflijk uit,” zei Mannering.

Lorna lachte, maar er was bitterheid in haar oogen en in haar gelaatsuitdrukking. Mannering wendde niet voor, dat hij 't niet opmerkte; dezen keer moest men wel blind zijn, om 't niet te zien. Toen hij spreken wou, voelde hij zich plotseling onzinnig-vol spanning, door een gevoel, dat hij moeilijk uitleggen kon en dat hij een paar uren tevoren minachtend zou hebben ontkend. Het scheen zich opeens in hem vast te zetten en hem te beheerschen.

„Lorna,” zei hij rustig.

Zij keek hem aan.

„Zouden we eens... binnenkort... over trouwen kunnen praten, denk je?”

Het was een oogenblik stil. Haar oogen werden vervuld met iets, dat zeer na verwant was aan vrees. Haar stem miste de gewone vastheid, toen zij antwoordde.

„Nee,” zei ze, „begin daar niet over — nooit!”

Ik ben geen meisje om te trouwen. Zet 't uit je hoofd, John, ja?”

Mannering keek haar aan, peinzend; hij was zichzelf weer meester.

Hij wist, dat hij niet toegegeven zou hebben, als zijn veronderstelde rijkdom echte rijkdom was geweest;

hij begon te begrijpen dat Lorna Fauntley, zoo weerspannig, zeker van zichzelf, maar toch ook bevallig en mooi met die donkere heftige schoonheid, die hem bij hun eerste ontmoeting al had gepakt, hem nu heelmaal vervulde. Er was mysterie in die smeulende oogen, uitdaging. Zij scheen verdriet te hebben. Mannering, met zijn ervaring van de maanden, die na zijn verblijf op Huize Overndon waren gevolgd, meende de oorzaak van dat verdriet te doorzien.

Maar hij knikte langzaam; zij spraken verder over andere dingen.

Den volgende dag bekeek Mannering zichzelf in een spiegel, den spiegel van de toilettafel op zijn slaapkamer in het *Elan*-hotel.

„Je bent een ongelooflijke ezel, John,” zei hij rustig. (De gewoonte, tegen zichzelf te spreken, was begonnen kort na zijn eersten tocht binnen het gebied van anderer eigendom en met het vorderen van den tijd maakte hij er meer en meer een gewoonte van.) „Een kampioen onder de stomelingen. Je bent hier in geraakt, omdat je je krankzinnig aanstelde over een vrouw; nu kun je er niet uit om een andere vrouw. Jawel, zij is anders; dat weet ik — we mogen er niet meer over praten, dat weet ik ook — halt, John! Je kunt er niet meer uit. En als je er uit komt, ben je kapot. Versta je dat — kapot, of zoo dicht erbij, dat 't geen verschil maakt. Later ooit, als je genoeg bij elkaar krijgt, ja...”

Hij hield opeens zijn mond, en schrok, doordat er geklopt werd op de deur van de zitkamer.

Nog heel even bekeek hij zichzelf in den spiegel. Zijn gezicht was een beetje bleeker geworden en hij had zijn lippen stijf tegen elkaar. Hij was schrikachtig.

Hij riep „binnen”. De deur ging open, langzamer dan gewoonlijk. Mannering voelde zijn bloed jagen; er waren oogenblikken, dat hij bang was voor onverwacht bezoek en zich bijvoorbeeld Bristow voorstelde hem te lijf gaand met lastige vragen.

Jimmy Randall, een van zijn vroegere vrienden trad binnen. Hij was een welgebouwd man, gevulder dan Mannering, maar niet dik; zijn gezicht was regelmatig gevormd, al zouden weinigen hem knap genoemd hebben. Maar de trage lach om zijn mond en in zijn oogen deed hem bij de meeste menschen in den smaak vallen.

„Mag ik weten, waarom je op die manier binnenkomt?” vroeg Mannering, een ietsje opgewonden.

Randall hield zijn hoofd schuin en fronste.

„Pff. Je bent niet lekker, John. Dat was een grapje.”

„Een grapje?”

„Geef me in 's hemelsnaam een sigaret.”

Mannering gaf zijn koker en stak zijn aansteker naar voren. Hij begreep, dat Randall in een humoristische stemming was en bij zulke gelegenheden was Jimmy Randall onmogelijk en onkwetsbaar.

„Ziek?” vroeg Mannering medelijdend.

Randall knikte ja en schudde toen neen. Dat hem iets dwars zat, merkte Mannering heel goed en hij voelde er zich ongemakkelijk door. Dit was ook een kant van zijn nieuwe leven, dien hij hinderlijk vond: de voortdurende angst dat iemand — vriend of vijand, dat deed er niet toe — iets van zijn bedrijven had geraden of te weten was gekomen.

„Nee,” zei Jimmy eindelijk. „Ik wou eh... ik wou vragen, of je zin zou hebben voor een dag of veertien met me mee te gaan naar Somerset.”

„Naar Somerset?” Mannering fronste de wenkbrauwen.

Randall lachte, opgelucht misschien door de gedachte, dat zijn vriend 't al half vermoedde.

„Ik wou je aan je verstand probeeren te brengen — maar je bent zoo'n rare kwant, dat ik niet weet, hoe ik 't in moet kleeden — dat er eind van deze

week een oude vla... kennis van je in de stad komt. En..."

"Een oude vlam," peinsde Mannering.

De waarheid drong echter langzaam zijn geest binnen, geleidelijk verdween het lachje. Hij werd zich nauwelijks bewust, dat zijn gezicht zeer grimmig stond. Toen lachte hij — een gedwongen lach zonder een spoor van vrolijkheid.

"Bedoel je... Marie Overndon?"

"Ja," zei Randall, zijn vriend scherp aankijkend. Mannering lachte tamelijk luchtig; na dat eerste moment scheen hij zichzelf volkomen te beheerschen.

"Afgezien van de heele rest," zei hij, "vond ik 't beter, 't je te vertellen. Iederen keer, dat ze in de stad geweest is den laatsten tijd, was je weg, maar nu..."

"Puur toeval, dat ik haar mis ben gelopen," zei Mannering. "Maar wat is nu je ware bedoeling?"

Randall haalde zijn schouders op en Mannering voelde, dat er méér was dan alleen het feit, dat Marie Overndon in Londen kwam.

"Ze gaat trouwen," flapte Randall er eindelijk uit.

Mannering zette groote oogen op en lachte, zichzelf nu geheel meester.

"Is 't waarachtig! En de bruijom?"

"Een van die nieuwe Amerikanen van Kenton."

"Gauw gegaan!" lachte Mannering. Hij stak een nieuwe sigaret op.

"Ja," grijnsde Randall, nu gerustgesteld, "geld, hè, en... enfin, als je zin mocht hebben om een dag of veertien naar Somerset te gaan, ben ik tot je dienst, hoor kerel. De Kentons en de Fauntley's zijn nogal dik met elkaar, zie je — misschien zou je slecht van die bruiloft af kunnen en zoo. Dus..."

"Zoo zoo!" zei Mannering, met een stem van vrolijke verwachting. "Dat kan dan een heel bijzondere bruiloft worden: links lady Mary, rechts de douairière en de almachtige dollar er boven zwevend. Zal me 'n knal geven..."

"Maar ik dacht," zei Randall, "dat je..."

"Ineen zou krimpen onder den slag?" Mannering's lachje zei niets. "Dat zou gekund hebben. Maar 't is niet zoo."

"Je bent een raar creatuur," vond Jimmy Randall. "Ik kan geen wijs uit je worden tegenwoordig."

"Onzen vriend Toby nog gezien den laatsten tijd?"

"Ja," zei Randall. "Ik wou vanmorgen even bij hem aangaan, maar de een of andere knaap van de politie was me voor. Een zekere Bristow."

"Bristow?" Mannering galmde den naam na, de kamer leek mistig. Er scheen iets af te knappen in zijn hoofd. "Dien naam heb ik wel eens meer gehoord, geloof ik," glimlachte hij, met een inspanning, waartoe hij zichzelf een paar weken tevoren niet in staat geacht zou hebben. Bristow en Toby Plender bij elkaar... groote hemel! "O ja, wacht — die knaap van de Kenton-broche. Heb je toch zeker van gehoord?"

"Heeft er wel iemand in Londen niet van gehoord?" klaagde Randall.

Mannering bleef een minuut of twintig zitten rooken na het vertrek van zijn vriend, er was maar één gedachte in zijn brein. Langzaam bracht hij die onder woorden.

"Waarom komt Bristow bij Toby?" vroeg hij. "t Kan natuurlijk niets beteekenen, maar..."

Hij bleef steken op dat "maar". Er was niet de minste reden om te veronderstellen, dat Bristow's bezoek bij Toby Plender iets anders was dan een toevalligheid. Hij bleef nog een half uur in het hotel, bijna verwachtend, dat de telefoonbel rinkelen zou, of dat Bristow en Plender zijn kamer zouden binnenkomen. Het was pure benauwdheid, bekende hij zichzelf; de diefstal te Streatham, de juweelen, die hij aan Grayson verkocht had, die geschiedenis met Bristow in het pandjeshuis, alles scheen gemerkt met zijn naamletters. Hij was er bij betrokken geweest. 't Was een onzinnige waan, dat Bristow en de anderen er in waren gelopen, een dwaze meening, dat de naam "Baron" hen om den tuin had geleid.

"Blijf jezelf alsjeblieft de baas!" mompelde hij eensklaps. "Als je niet stil kunt zitten, bel Toby dan op, praat met hem, jaag den kogel door de kerk..."

Hij liet zich met een taxi naar het kantoor van Toby Plender rijden. Toby was er, vrolijker dan ooit.

Na een tijdlang oude herinneringen te hebben opgehaald, zei Toby plotseling:

"O ja, wat ik zeggen wou..."

Mannering had 'n droog gevoel in zijn mond, en zijn gezicht stond erg strak, al merkte Plender niets op.

"Ik heb vanmorgen visite gehad van een candidaat-vriend van je," voltooide Plender.

Mannering keek verwonderd.

"Een candidaat-wat?" wist hij eindelijk uit te brengen.

"Vriend. Of kennis tenminste. Wel eens van Ouden Wim gehoord?"

"Oude Wim..."

"Bristow," zei Plender, sigaretten nader schuivend. "Ik zie 't al. Onbekend."

"Bedoel je den politiemann?" Mannering verbaasde zich om de onbewogenheid van zijn stem. "Die stakker, die dat zaakje van de Kenton-broche op heeft te knappen?"

"Precies," lachte Plender.

Opeens werd 't helderder in Mannering's brein. Als Toby Plender iets wist, zou hij zoo niet zitten praten, en dan had hij dat lachje niet in zijn oogen. Er was iets buitengewoons gebeurd, maar 't was niet iets, waardoor hij, Mannering, met die diefstallen van den laatsten tijd in verband werd gebracht. Hij kreeg 't bijna licht in 't hoofd van de opluchting, maar zijn stem bleef gewoon klinken.

"Wat moet hij hebben?" vroeg hij.

Weer lachte Plender.

"Een amateur-detective," zei hij. "Hij heeft opgemerkt dat jij en nog één of twee andere lui er altijd bij waren — of tenminste ongeveer altijd — als er een karweitje gebeurde. Weet je, wat een karweitje is?"

"Ik kan 't me denken," grijnsde Mannering. Geleidelijk daagde in hem de waarheid, de verbazingwekkende, ongeloofelijke waarheid.

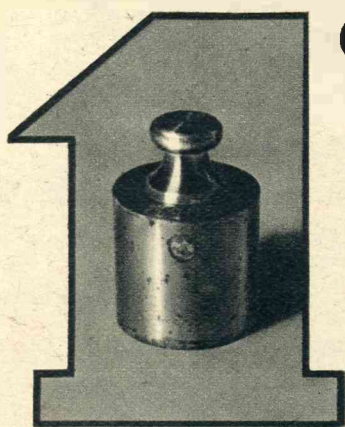
"Bristow heeft 't vermoeden," ging Plender voort, "dat een van de bedienden de schuldige is. Hij kan dat Fauntley-kringetje slecht natrekken 't heele land door — ze sjouwen nogal wat rond! — en nu dacht hij, dat jij er misschien voor te vinden zou zijn, een oogje in 't zeil te houden."

"Ik! Nee toch!" verbaasde Mannering zich.

Plender lachte, zijn kin raakte bijna zijn neus.

"Ja, jij — hij meent 't! Hij heeft me gevraagd, omdat hij wist, dat ik je goed kende. 't Is blijkbaar een plan van hemzelf, zonder sanctie van hooger op; nu staat hij in dubio of je ernstig op zoo'n voorstel in zou gaan."

Vervolg op blz. 26

ONS = 100 gram =

één knot Everlasting

Wij hebben ons altijd verzet tegen de onjuiste opvatting, dat een ons breikatoen desnoods wel minder dan 100 Gram mocht wegen. Als U een knot EVERLASTING koopt, weet U dan ook zeker, dat U 100 Gram breikatoen van de allerbeste kwaliteit ontvangt. Tot onze spijt zijn wij gedwongen, U erop te wijzen, dat er ook breikatoen in den handel wordt gebracht, die net zoo goed moet heeten en die goedkooper lijkt. U doet verstandig, U altijd af te vragen, of de prijs per 100 Gram óók lager is en tevens de beste kwaliteit te verlangen. Dan blijft U zeker bij EVERLASTING! IEDERE KNOT HET VOLLE ONS EN 359 METER!

Vraag eens het nieuwe nr. 35, het September-nummer van „Praten en Breien“. U kunt het weer gratis krijgen tegen inzending van 5 Everlasting omslagen.

De schitterende Handwerkböeken „1001 Pracht“, „Te Kust en te Keur“ en „Handwerkcreugd“ moet U heusch ook eens bestellen. Ze kosten f 1.50, maar, voor 50 Everlasting omslagen per stuk, kunt U ze gratis krijgen.

Wol = 50 gram, Motvrij, Krimprij, Kleurecht.
Katoen = 100 gram, Krimprij, Kleurecht, Trolasol geveerd.
Knotlengte 359 Meter.

EVERLASTING breikatoen

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 9 Sept. 1937.

Amico,

Mee deuzen brief zit ik veur 'n groot ongemak! Ik zou geren ennigt verslag der afgeloopen feesten geven en daar heb ik minstens veur noodig heel oewen illustratie! Dien gij er nie veur afstaan kunt en dien ik nie van plan ben vol te potlooiën.

Da's om zoo te zeggen de opgaaf. Vraag: Wat mot den Dré doen?

.....????

Ik zou van deuzen puzzel 'n aardige prijsvraag kunnen maken veur oew lezers, amico!

Eerste prijs: 'nen vulpenhouwer. Tweede prijs: 'n vulpotlood. Derde prijs: 'nen vul... 'nen vul... nou, 'nen vullisbak, deër!

'k Zou 'n feestverslag kunnen geven in vijftig fullitons. Sjuust 'n doktersfleschke: elke week 'nen lepel.

Veul bedankt!

Als ik maar 'n doktersfleschke zie, dan krijg ik al dorst naar 'nen „pierenverschricker“, om den kwajen smaak weg te spoelen!

Neeë — ik kan best de prijsenserie nog uitbreien mee 'n vulkachel — ginmensch die ze wint!

„Ja,“ zee nou 't een of ander genie onder oew lezers: „maar 't is sjuust de kunst om veul te vertellen in weinig woorden!“

Jawel! Maar daar gaat nooit 'nen grooten hoop in 'n klein potje! Da's mijn gedacht.

Zoo hebben ze mij wel 'ns verteld — en ik ben haast in staat om 't te gelooven, hoe ouwer ik word, hoe minder ik verrast staai, — zoo hebben ze mij dan wél 'ns verteld, dat er nog 'ns 'nen tijd komt, dat den mensch nie meer hoeft te eten. Hij krijgt dan z'n diner in den vorm van 'n pilleke, waarin alle mengelijke vitamientjes en voerweerden in saamgeperst zijn! Veur ie dan z'n kruiske-veur-den-eten hee geslagen, den sukkeleer, hee-t-ie z'n maal al

't Feest is gedaan, in Ulvenhout. Dré geeft er een kort, doch pittig verslag van. Het eeuwfeest is op grootsche wijze gevierd en het kerkdorp Ulvenhout is er nog bekender door geworden dan het reeds in den lande was. Want er waren velen van buiten gekomen en d'n Dré schrijft met een beetje weemoed over hun vertrek. Luister maar, lezer: „Ze zijn gegaan, omziende zoo lang zij konden. En ze hebben gewuifd.... tot we malkaar nie meer zagen. En dan hebben we elkaar eens aangekeken en gemompeld: „Goeie lui-kes“ en we zijn mee 'n bietje leegte in ons zielelement waar aan 't werk gegaan in den stillen akker, in den stal en leverans waar 't werk gereed lag. Maar leverans was 't 'n beetje vrind-stil“.... Tot zoover d'n Dré. Ja, zoo gaat het. De Franschman zegt bij 't afscheid: „Partir c'est mourir un peu“, (afschied nemen is steeds een beetje afsterven), het leven gaat verder en voort. Het is kort dag. Laten wij dien goed besteden in het wel-doen aan anderen!“

„geslikt“. Zie — da's veul op 'n klein hoopke! Maar is 't lekker?

Geef mijnen pil maar aan den hond, amico! Te lui om lekker en op m'n gemak te schransen, ben ik veurlooppig nog nie!

Wel wordt 't werk veur me veul lochter, als 't zoo wijd is! Ik hoef nie meer mee den zwaren groentenwagel uit, ik richt 'n ouwe fietspomp in, steek bij m'n klantjes 't slurfke deur de brievenbus en ik blaas 'nen pil naar binnen.

Centen?

Alle pillen éenen prijs. Stort maar automatisch op m'n giro (die ik dan ok aanschaf) veur zeuven pillen per week. Ja, als we de ge-

leerdheid langer baas laten, zal 't wel 'n gezellig weareldje worden hier! 'n Weareld van louter pillendraaiers....!

Maar ik sukkel heelegaar van m'n champiter! Van m'n.... „prijsvraag“! Want al pratende heb ik 't geval nog 'n bietje moeilijker gemaakt veur m'n eigen: m'n vel is al half kwijtgeschreven! En aan 't feest mot ik nog altij beginnen....!

Want tóch — ik mot er iets van zeggen. Den mensch van deuze tijen is veul wantrouwend — wa 'k 'm nie al te kwalijk neem, hij hee-t-er veul z'n reden veur — maar ik zou 'm op deuze manier laten denken, dat ons feest nie veur duuzend procenten was geslaagd! En.... dat zou de eer van Ulvenhout te veul te na komen, amico!

Neeë — 't is 'n prachtig feest geweest, ons 650-jaarfeest, 'n feest als we zelden hebben meugen vieren.

En ik zou nie weten wat nou 't hoogtepunt wel geweest is! Van d' opening af, tot aan de sluiting toe, 't was allegaar plezierig, schoon en van éenen bonk zonnigheid. De vlaggen hebben gewapperd, de eerepoorten en versieringen gepraald, de lampionnen gloeid in de feestelijke avonden, de muziek gedaverd, dagenlang! D'n optocht, de wandeltochten, den

ballon mee den sterrit en den vossejacht — 't was allegaar éenen kluit succes!

Ze waren opgekomen, de hermonieën tot uit den Bels. En vereenigingen van veraf, ze zijn getrokken over de open landwegels deur Brabant, om hier glorie en opluistering te komen brengen aan ons schoone feest. Ze zijn afgekomen mee wapperende vanen en vlaggen, mee versierde wagels en in allerhande kleurige en fleurige kleedij, om bv. den optocht méé te maken tot éenen gierlande van pracht, leut, muziek, historie en praal!

Daar is gedanst, daar is gehost, om de verschillende muziekkiosken, tot de harten in de keel bonkten.

Daar is geklonken op 't geluk van Ulvenhout, dat 't schuimde over de tafels.

En 't schoonst van al: St. Laurentius, onzen patroonheilige, hij was mét z'n parochianen van 't kerkdorp Ulvenhout. Hoe kan 't ook anders? Zes en 'n halve eeuw is ie hier vereerd als 'nen soortement van Hemelsche burgemeester over onze gemeenschap. 't Was dus.... schoon weer! Ons Lauwke hee daar veur gezorgd. 't Is ons aller overtuiging, amico!

En zoo hebt ge nou hierboven zo'n bietje in telegramstijl 'nen globalen kijk over ons prachtige eeuwfeest.

En toen veurigen Zondagavond den lesten muziektoon verstierf in 't donker boonenloover, eindelijk de lesten lampion z'n keerseke nog 'ns knipogde teugen ons, toen er nog 'ns en nog 'ns en noudan-veur-'t-lest en toen veur 't allerlest teugen de glazen gestooten was op 't welzijn van Ulvenhout, toen van leste feestgangers, wijerop den steenweg, de stemmen vergingen in den nacht en 'n volle maan 'n bietje wijs-lachend neerzag over 't uitgevierde durp, toen — toen waren we zoo ongemerkt de herfstmaand ingegaan.

Den zomer is om.

September.... en onwillekeurig slieren de gedachten als herfstdraden deur oewen kop. We zijn zoo ongemerkt den durpel overgestapt in 'n ander leven weer. Ons durpke is weer veul stiller geworden. De vreemdelingen, vacatiegangers zijn allemaal, druppelgewijs, vertrokken. Ze zijn gegaan, den Noorderkant op, naar de stadsche statie. Den anderen kant dan de veugeltjes gingen, die 't Zuien introkken achter onzen kerkstoren langs.

Ze zijn gegaan, de vreemdelingen, die gin vreemdelingen meer waren, mee 'n traantje in 't oog, 'n propke in de keel, want ze waren hier geren! Ze waren gewend al. Ze lieten iets in den steek.

Ze zijn gegaan, omziende, zoo lang ze konden. En ze hebben gewuifd.... tot we malkaar nie meer zagen. En dan hebben wij malkaar 'ns aangekeken, gemompeld: „Goeie lui-kes“ en we zijn, mee 'n bietje leegte in ons zielelement, weer aan 't werk gegaan in den stillen akker, in den stal en leverans waar 't werk gereed lag. Maar leverans was 't 'n bietje vrind-stil. 't Klunk allegaar hard. De boomen rooschen weer duidelijker, het kerkklokske sloeg nadrukkelijker, 't bosch wierd dieper, veul eenzamer.

Wij, wij zijn hier weer onder malkaar, achtergebleven op ons plekske grond van Ulvenhout. D'n herfst is er al over gevaren. 'n Heel ander tij zijn we ingegaan. Maar daarover 'nen anderen keer.

't „Valt“ nie erg, brieven schrijven na al die feesten. M'n kop is vol vriemelende gedachten lijk 'n pierenpotje....! Hij mot eerst maar tot rust komen, amico. Daarom schei ik er af.

Veul groeten van Trui en als altij gin horke minder van oewen

t.a.v. DRÉ

„Alle goeie dingen zijn drie,“ zegt de volksmond. Dit gezegde zou als een gunstige voorspelling kunnen gelden voor het geluk van het drievoudig huwelijk in één huisgezin, n.l. dat der familie Van de Meijs te Tilburg, waarvan twee dochters en een zoon tegelijk in 't huwelijk traden. V.l.n.r.: de echtparen J. van Gorp-van de Meijs, J. van Eijndhoven-v. d. Meijs en A. v. d. Meijs-Verreijt.

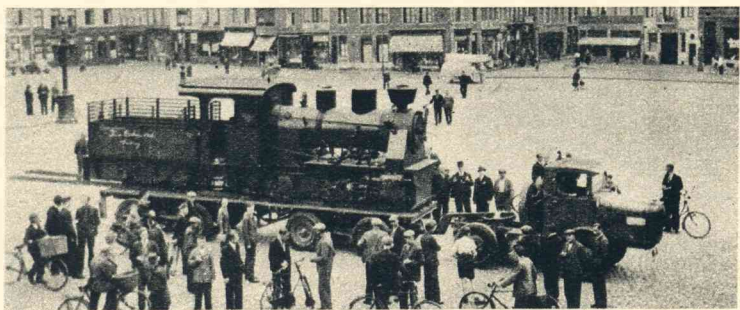
Nieuws uit het Zuiden

Hoe schoon, dat pastoorke met zijn misdienaars bij het Lieve Vrouw kapelletje, dat werd ingewijd bij gelegenheid van de opening en inzegening van het jeugdhuis „Ons Kamp” van de „Jonge Werkmans” te Orthen.

Bij de Kon. Papierfabrieken te Maastricht telde men drie jubilarissen. Ze zitten op de eerste rij en zijn de heeren W. Gerard, H. Pluymaekers en H. Vraneker, die koninklijk werden onderscheiden. In hun midden: de E.A. burgemeester van Maastricht en de directeur, de heer Lhoest.

Een eigenaardig transport was dat van de zware locomotief die, per vrachtauto, vervoerd werd door de straten van Maastricht. — Een kiekje op de Markt.

Padvindershuwelijk. — Te Tilburg werd het huwelijk voltrokken tusschen den heer de Leeuw, commissaris der verkenneren, en mej. v.d. Dries, akela der welpen.

Drie leden van het personeel der Timturfabrieken te Waalwijk, met name de heeren W. Kuisten, H. J. van Hervijnen en F. J. v. a. Gouw, werden onderscheiden met de eere-medaille van „Oranje Nassau”, bij welke gelegenheid een feestklok werd gemaakt.

Burgemeester Hermans van Amby reikte de zilveren Oranje Nassau-medaille uit aan den heer P. Willems, die zijn veertig-jarig jubilé vierde bij de „Mosa” te Maastricht.

Het echtpaar J. van de Voort-van Eijk te Someren-eind is vijftig jaar getrouwd. — Het gelukkige bruidspaar.

Binnenkort hopen de echtgenooten J. van Esch-Bressers te Vught de gouden bruiloft te vieren. De getrouwen.

Door de Kynologenclub „De Baronie” werd een internationale tentoonstelling gehouden in „Concordia”. Mej. van Mierlo uit Ginneken, met haar vijf mopshonden, die een zeldzaamheid zijn op de exposities van heden.

Heldinnen van liefde! Van uit het Moederhuis te Tilburg vertrokken, ter verpleging van melaatschen, naar de West (Paramaribo) de Zusters M. Zacharia Schmitz, uit Den Haag; M. Isfrida van Asten, Heeze en M. Willibrordus Blankendaal, Tuutjenhorn.

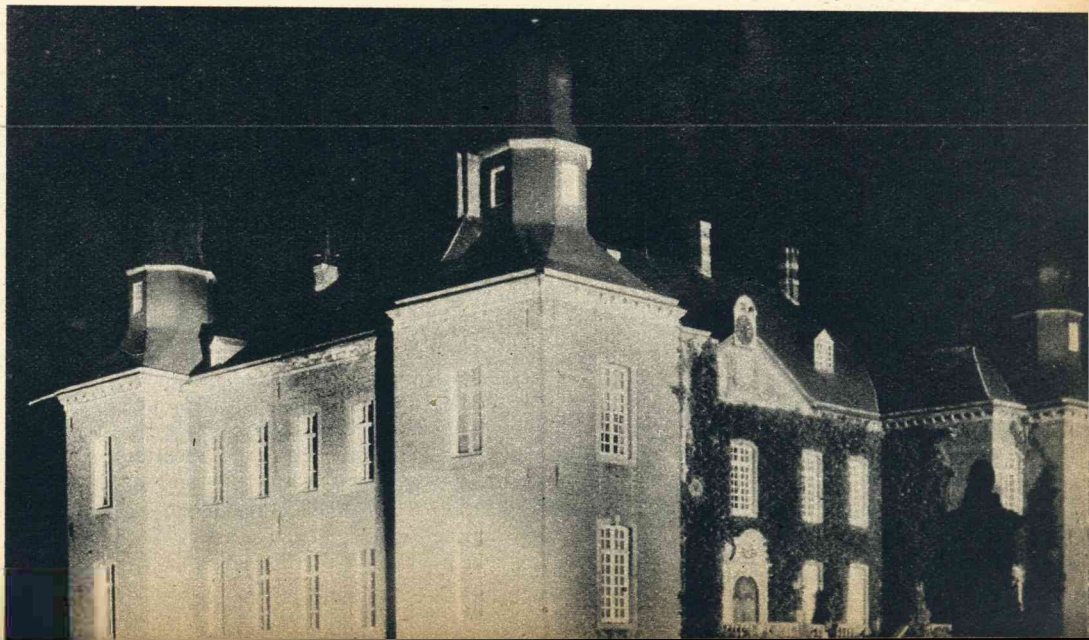

Burgemeester Van Lanschot speldde den heer Jan Dankers, timmerman bij de firma Pijnenburg te Den Bosch, de eere-medaille der Oranje Nassau-orde op, bij zijn gouden jubileum. Z. Exc. minister Van Buren was eens leerling van den heer Dankers, die een gelukstelegram van den minister mocht ontvangen.

Een fraaie draver tijdens de zilveren jubileum-tentoonstelling der Nat. Ver. tot bevordering der paardenfokkerij in Nederland, gehouden te Den Bosch.

Ter gelegenheid van het tuinfeest, gegeven door de Burgerwachten van Limburg, Brabant en Den Haag werd het beroemde kasteel Hillenraedt, te Swalmen, fantastisch verlicht, waardoor zijn schoonheid nog meer uitkwam.

*Een lachende
mond... - met
blanke tanden*

is een charme die iedere vrouw moet bezitten! Ook U moet deze bijzondere charme behouden... en beschermen door Uw tanden regelmatig te borstelen - minstens tweemaal per dag - met het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Het geeft de tanden een hagelblanken glans, zonder het tandglazuur aan te tasten. Bovendien verwijdert het de gevaarlijke voedselresten, die na elken maaltijd in tandscheurtjes en -spleetjes achterblijven. Zóó voorkomt U tandbederf en bent zeker van een zuiveren, aangename geurenden adem.

COLGATE

In tubes van 25, 40 en 65 cents.

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, s-Gravenhage.

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

Vervolg van blz. 23

Hij zweeg en glimlachte, want Mannering had een vuurrood gezicht. Zijn lichaam schokte, hij drukte zijn handen met kracht tegen zijn zijden. Zoo zat hij een volle drie minuten achterover in zijn stoel; het was een wilde, aanstekelijke lachbui, die een fractie van een seconde ophield en dan weer doorging. Plender grijnsde, grinnikte. Ten laatste begon hij met zijn vriend mee te lachen. Het onzinnige van het geval gaf aan zijn lach iets krampachtigs.

„O... groote... hemel!” snakte Mannering, toen de lachbui minderde. „Neem me niet kwalijk, Toby... maar ik... zag ineens... den grappigen kant van 't geval. Groote hemel!”

MARIE OVERNDON HUWT

Ik mag er wel even goed uw aandacht op vestigen, meneer Mannering,” zei inspecteur William Bristow, „dat 't heelemaal een idee van mezelf is. Ik vind 't niet prettig, dat ik u ermee lastig moet vallen, maar de diefstallen volgen elkaar hoe langer hoe sneller op. De aanwezigheid van recheheurs zou allicht afschrikkend werken; en ik zou de dieven liefst op heeterdaad betrappen. 't Zal geen oogenblik in ze opkomen, dat u met de politie samenwerkt.”

„Ze?” vroeg John Mannering. „Hij is schrande,” dacht Bristow stil. Hij zei: „Ja, 't lijkt me best mogelijk, dat er meer dan één is, maar ik geef toe, dat ik er niemendal van weet.” Hij glimlachte, niet enkel uit opgewektheid. „De kranten beginnen al met „ondoorgrondelijk”, en dat is er niet ver naast.”

Mannering, in het kleine bureau-vertrek van den detective op Scotland Yard gezeten, stak nadenkend een sigaret op. Zijn gezicht stond ernstig, maar innerlijk maakte hij soortgelijke kramp-trekkingen door, als hem twee uren tevoren op het kantoor van Toby Plender hadden aangegrepen. Hij had zich naar Scotland Yard begeven en ontdekt, dat Bristow in zijn schik was met de bereidwilligheid, waarmee hij zijn hulp aanbood.

„'t Is inderdaad nogal een puzzle,” beaamde hij. „Om u de waarheid te zeggen heb ik al eens aanvechting gevoeld, om er mijn krachten op te beproeven... maar ik trapt liever niet op deze of gene ambtelijke teentjes.”

„Laat ik u dan van die bezorgdheid afhelfen,” zei Bristow. Hij voelde zich erg prettig. Hij had heel veel over John Mannering hooren spreken en hij kwam tot de meening, dat de geruchten niet overdreven hadden. Mannering was een elegant man, een intelligent man. Door die opmerking, dat hij zelf al eens neiging had gevoeld, om te probeeren, de puzzle van die diefstallen op te lossen, had hij den detective aanstonds op zijn gemak gebracht.

Nu werd 't geen kwestie van diensten bewijzen aan Bristow — Bristow had trouwens niet graag verplichtingen jegens iemand — het werd een geval van wederzijdsche belangstelling.

Bristow was zeer voldaan over zichzelf.

Hij maakte zich erg bezorgd over die lange reeks diefstallen, want hij was nog niets dichter bij de oplossing van het mysterie dan weken en weken tevoren. Toen hij op 't idee kwam, Mannering's hulp in te roepen, had hij gevonden, dat

hem een licht opging. Mannering was rijk, Mannering was te vertrouwen. Plender, een zeer bekend en gezien lid van de balie, had voor hem ingestaan.

„Ja,” herhaalde de detective, „u kunt gerust uw gang gaan, meneer Mannering — binnen zekere grenzen natuurlijk — en ik kan u verzekeren, dat u alle assistentie zult krijgen, die ik u verschaffen kan.”

Mannering knikte peinzend.

„Zit u absoluut vast?” vroeg hij.

Bristow draaide er geen doekjes om.

„Absoluut,” erkende hij. „Ik heb 't personeel aan den tand gevoeld, ze lijken me allemaal in orde. Ik heb er wel eens aan getwijfeld, of 't altijd zoo'n karweitje van buiten af was, als 't leek, maar ik kan niet anders zeggen of alle feiten wijzen dien kant uit.”

„Zouden we niet eens een paar van die eh... karweitjes bepraten?” stelde Mannering voor. „Dan zie ik de dingen van uw standpunt en kan ik misschien beter werken. Als ik er dan toch aan begin,” vervolgde hij met een glimlach. „doe ik het graag van meet af aan zoo goed mogelijk.”

Oude Wim was meer in zijn schik dan ooit. Mannering bleek schrande genoeg te zijn om te begrijpen, dat het standpunt van de politie groot gewicht in de schaal legde. De detective ging iets voelen voor zijn bezoeker.

En Mannering ging iets voelen voor den detective!

Hij had dikwijls gehoord dat Bristow een zekere populariteit genoot en met verbazing had hij vernomen, dat heeren, die in de gevangenis verblijf hadden gehouden voor tijdperken, afwisselend tusschen een maand en zeven jaar, vaak met waardeering hadden gesproken over den ietwat fatterig gekleeden inspecteur. Nu kon hij begrijpen waarom. Bristow deed zijn werk menschelijk; hij behandelde een schurk als een man en schoot nooit tekort in vriendelijkheid.

Mannering begon ook medelijden te krijgen met Bristow. Het was de rijkste mop, die de Baron ooit had kunnen uitdenken en hij had in langen tijd geen uurtje beleefd, dat hem zooveel pret gaf. Hij werd zich bewust, dat deze ontmoeting en deze afspraak hem 't eenige ding zouden geven, dat hem ontbrak: zelfvertrouwen, als hij samen was met anderen, die hem als Mannering en niet als Baron bij de diefstallen betrokken.

„Ten eerste moet u weten,” zei Bristow, „dat we ons mannetje betitelen als „den Baron”.”

Mannering fronste en vroeg het voor-de-hand-liggende „waarom”.

Hij kwam te hooren van het lommerdbriefje en van Bristow's ontdekkingen in verband met de werkzaamheden van den Baron; en hij kwam te hooren, dat hoofdinspecteur Lynch de eerste was geweest, die niet meer sprak over Baron, maar er het woordje „de” voorvoegde. Mannering was daar bijzonder dankbaar voor.

Een uur lang zat hij met den inspecteur de verschillende diefstallen te bespreken, bedreven in huizen, waar Fauntley met zijn kringetje aanwezig was geweest. Hij kwam precies te weten, welke pogingen Bristow in 't werk had gesteld, om den dief te vinden. Hij werd op de hoogte gesteld van de gebruikelijke formaliteiten, het gewone systeem; en hij kon vatten, waar het volgens vaste regels afgebakende werk

Blond haar

is bijzonder gevoelig en moet met speciale middelen verzorgd worden. Neemt derhalve Zwartkop-Shampodor „Blond-Speciaal”, de speciale soort voor blond haar. Uw haar behoudt dan zijn mooien, blonden glans en blijft verschoond van iederen, leelijken kalkzeepneerslag, welke het haar dof en onaanzienlijk maakt. Uw haar wordt schoon en glanzend door de wassing en laat zich gemakkelijk en duurzaam onduleeren! Reeds na de eerste proef bemerkt U het verschil!

„Shampodor” voor iedere haarsoort en „Blond-Speciaal” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,35, 0,85 en 1,25!

Verlangt bij Uw kapper een haarwassing met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP SHAMPODOR

„Blond-Speciaal”

gegarandeerd alkali-vrij.

Echt zuiver Lavender water

met den verrukkelijken, decenten geur in de typische groene flacons is

Grossmith's Old Cottage
Lavender Water

Importeurs:
Rich. Wernekinck & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Water

tekort moest schieten tegenover de moeilijkheden van het probleem.

Het was een gesprek, dat veel licht gaf. Toen zij uitgesproken waren en achterover leunden in hun stoelen, begreep Mannering, dat hij Bristow op tien, twaalf verschillende manieren zou kunnen verschalken. Het was de prachtigste mop, die hij ooit beleefd had — er was maar één omstandigheid, die er de aardigheid aan ontnam, namelijk, dat hij alles vóór zich zou moeten houden.

Oude Wim accepteerde een sigaret, toen hij uitverteld was.

„Dus u ziet wel,” zei hij, toen twee stralen rook naar het plafond opstegen, „dat u er nogal een taai werkje aan zult hebben, meneer Mannering. U moet proberen, in de buurt van den lichtschakelaar te blijven, zooveel u kunt.”

„Dat zal wel lukken, denk ik,” zei Mannering glimlachend.

„Maar ongemerkt,” zei Bristow.

„Ik zal 't proberen,” zei Mannering. Verbeelding had hij niet, dacht Bristow.

„Hebt u ook 't een of ander eh... een adres in uw hoofd, waar in de naaste toekomst iets zou kunnen voorvallen?” vroeg Mannering nog terloops.

Bristow keek somber.

„Niet bepaald,” zei hij. „We krijgen natuurlijk dat huwelijk van juffrouw Overndon...”

„Hm,” deed Mannering.

„Eén ding moet ik den Amerikanen nageven,” zei Bristow, „ze doen géén half werk. U bent zeker op de hoogte?”

Mannering knikte. Sinds het bezoek van Jimmy Randall dien morgen was hij te weten gekomen, dat Marie Overndon trouwen ging met Frank Wagnall, van de familie Wagnall uit Brooklyn. Wagnall was met zijn ouders en eenige vrienden het seizoen in Londen komen doorbrengen — een langeren tijd dan het seizoen zelfs — en nu werd dat huwelijk het hoogtepunt van hun reis. Mannering kende de Wagnalls niet, maar hij had gehoord, dat ze fabelachtig rijk moesten zijn.

De bitterheid, die hij ten opzichte van Marie had gevoeld, was heelemaal over. Toch was hij er een heel ander mensch door geworden en hij was er door in dit dulle kanospel verzeild geraakt. Hij was er in menig opzicht blij om. Er zat iets opwekkends in, een prikkel, dien hij tevoren nooit had gekend. Het feit van dit oogenblik zelf, dat hij bij Bristow op 't bureau zat en de misdaden bepraatte, die hij zelf begaan had, werkte krachtiger op hem dan een enig genotmiddel of medicijn.

Maar tevens zag hij in, dat het huwelijk van Marie Overndon hem een prachtige kans zou bieden, om een grooteren buit binnen te halen dan hem nog ooit gebeurd was — afgezien dan van de Rosa-parels — en daar zou hij méér dan een klein boosaardig genoegentje uit putten.

Zijn gedachtengang stokte, toen Bristow doorsprak.

„Ze slaan spijkers met koppen, als de meeste Amerikanen. Die meneer Wagnall heeft ons om een bewaker gevraagd, hij heeft Dorman's Agentschap óók in den arm genomen. De huwelijks-cadeaux zullen haast net-zoo veilig zijn als de kroonjuweelen.”

„Haast?” vroeg Mannering, en hij nam een wat gemakkelijker houding aan. Bristow keek somber en wreef langs zijn kin.

„Ik ben niet heelemaal gerust op den Baron,” zei hij. „Hij is sluw. Dat moeten we toegeven.”

Mannering knikte, 't kostte hem moeite, het „dank u” terug te houden van zijn lippen.

„We hebben één reden,” zei Bristow, wat opgewekter, „om aan te nemen, dat hij zich kalm zal houden bij die bruiloft. Hij heeft nog nooit iets groots geprobeerd.”

„Nóg,” zei Mannering en opeens dacht hij aan Lorna Fauntley.

De sombere trek kwam terug in Bristow's gezicht.

„Daarom ben ik er juist niet gerust op,” bekende hij. „Ik ben bang dat hij er vandaag of morgen mee beginnen zal.”

Het leek Mannering verstandiger, dien kant van de kwestie uit den weg te gaan, hij nam meteen zijn draai.

„Waarom denkt u, dat er iets zou kunnen gebeuren bij die Overndonsche feestelijkheden?” vroeg hij. „Er trouwen zooveel menschen; toen bij Chumley en bij de Forsters...”

„'t Zit 'm in de bekendheid,” zei Bristow.

„Dat huwelijk van juffrouw Overndon staat in alle kranten bovenaan in de kolom society. Die anderen waren maar meeloopers. En er zijn cadeaux bij...”

„Die er om vragen, niet?” zei Mannering vol meebegrip.

„Ja,” zei Bristow, „maar zooals ik al zei — ik moet toegeven, dat ze alle mogelijke voorzorgen nemen. Eh... u komt natuurlijk ook.”

„Is tenminste wel te schikken,” zei Mannering.

„Dat zou me echt plezier doen,” zei Bristow.

Mannering knikte en stond op. Zij gaven elkaar de hand, toen kwam een man in uniform, om hem uit te laten, hem door de gangen van de Yard te leiden en hem te vergezellen tot aan de straat. De sergeant toonde hem niet weinig ontzag, want vrienden van inspecteur William Bristow waren mannen van betekenis op Scotland Yard!

Mannering nam daar nota van. Hij bedacht, dat hij in menigerlei opzicht een belangrijk personage was. Hij vroeg zich af, hoe Bristow zou kijken, als hij ooit achter de waarheid kwam.

Het kostte Mannering weinig moeite, van de Overndons een invitatie voor het huwelijksfeest te verkrijgen.

Mannering was te weten gekomen, dat lady Mary en Marie haar intrek hadden genomen in het Londensche huis van kolonel George Belton, op het Park Square. Als Belton in de stad was, bezocht hij zijn club met de regelmatigheid van een uurwerk, dus den morgen na het gesprek met Bristow wandelde Mannering naar het plein, in de verwachting, den kolonel te ontmoeten. Inderdaad trof hij zijn man — den eersten keer, dat zij elkaar zagen sinds het geval op Overndon — en even bleef de kolonel staan staren als een standbeeld, blijkbaar niet wetend, hoe hij zich houden moest. Mannering's glimlach bracht hem weer op zijn gemak.

Wordt vervolgd

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24 Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142 Telefoon Interc. 13473, Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20, Tel. Interc. 3851, Giro nr. 124690. VISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Alles draait om Jantje

alles voor zijn gezondheid en iedereen roemt de welbekende Vasenol-preparaten voor de zuigeling-verzorging.

Vasenol

-Wond- en Kinderpoeder
Baby-Creme

Gr. stroolbus 50 Cts..

Navulzakje 35 cent.

Wat zult gij dragen Voor koelere dagen?

Wat denkt gij van de hier-naast afgebeelde japon?

Van dit model leveren wij direct uit voorraad (binnen 24 uur) onze bekende Kant-en-Klaar-knippatronen.

Dit patroon is ook voor U geknipt, omdat het zeer gemakkelijk in de bewerking is en U geen kans loopt Uw stof te verknippen.

**Het blijft steeds waar: geen
getob met een Kant-en-Klaar!**

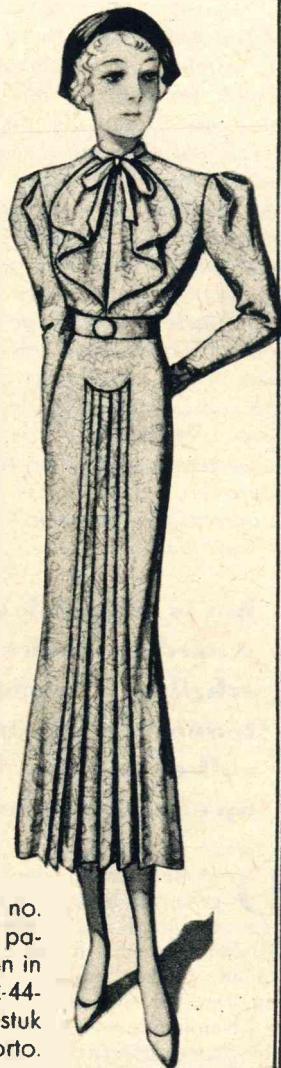
Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s. v. p. niet van 6 cent) aan

PATRONENKANTOOR

PANORA

Nassauplein 1 - Haarlem

Van dit model no. 377a kunt U patronen bestellen in de maten 40-42-44-46 à 35 ct. p. stuk plus 5 ct. porto.

WIE heeft ambitie ?

Wie wil het beter krijgen, omdat hij beter onderlegd is?

Er is stijgende vraag naar goed onderlegde technici, naar bekwame krachten.

Studeer techniek thuis

Hier is een gratis gids, die U de weg wijst.

PBNA ARNHEM

BURGERLIJKEBOUWKUNDE, ARCHITECTUUR, MEUBEL- EN SCHILDERTECHN.
Bouw. Opzichter, Bouwkundig Tekenaar, Burgerbouwkundige, Architect, Techn. Ambenaar Bouwtoezicht, Uitvoerder, Aannemer (grote en kleinere werken), N.O.-acten, Gezel en Meester, Meubeltekelaar, Binnenhuisarch.

WATER- en WEGENBOUW, BETONBOUW
Waterbouwkundig Opz., Techn. Ambenaar bij de R.W., Waterbouwkundige, Uitvoerder, Landmeestkun-

dige, Betontechnicus, Statific, Wegentechnicus.
WERKTUIGBOUWKUNDE AUTO-VLIEGTUIGTECHN.
Mach.constructeur, Werktuigbouwkundige, Staalconstructeur, Autotechnicus Vliegtuigtechnicus, Verwarmingstechnicus, Koeltechnicus, Monteur, Vliegtuigmecanicien, Machinist, N.O.-acten, Meester en Gezel.

ELECTROTECHNIEK, RADIO-TELEVISIE
Electrotechn. Opzichter, Electrotechnicus, Radio-

technicus, Installateur, Monteur, Meterijker, Voorman Electr. Tractie, Diesel-machinist, N.O.-acten.

CHEMISCHE TECHNIEK
Technisch Chemicus, Gas-technicus, Analyst, Algem. Scheikunde, Olie- en Vetindustrie, Textielindustrie.

SPECIALE EXAMENOPLEIDING
Diploma's boekhouden, Acten Nijverheidsonderwijs, Machinisten-diploma's, Diploma's Meester en Gezel, Monteurs- en fitters-diploma's.

Vraag
dit
prosp. P

NIEUWS VAN DE KENNEMER SERIE

„Mij is het Koninkrijk” geheel en al uitverkocht!

Thans is nummer 2 verschenen, getiteld:

HET VONNIS IS GEVELD

Een juweel van een detective-roman, in menig opzicht tegengesteld aan zijn voorganger, maar hierin aan dezen gelijk, dat beide boeken even boeiend en knap geschreven zijn en ieder op zijn manier de belangstelling van den lezer volkomen waard is.

Dat het eerste boek uit de nieuwe „Kennemer Serie” een gunstig onthaal zou vinden bij ons lezerspubliek stond tevoren bij ons vast, daarvoor had het alle eigenschappen; dat het echter een dusdanigen aftrek zou vinden dat het binnen enkele weken, de gebonden exemplaren zelfs binnen enkele dagen, zou zijn uitverkocht, dat is een openbaring voor ons geweest! Dat heeft ons ook voldoening geschonken, want hiermede is overtuigend het bewijs geleverd dat we goed gezien hebben:

het is mogelijk om goede, lezenswaardige boeken van eerste-klas-schrijvers beschikbaar te stellen tegen een minimalen prijs, want zulke werken kunnen rekenen op een zeer ruime belangstelling.

Deze wetenschap, door de feiten thans afdoende gestaafd, legt echter ook verplichtingen op. Zij verplicht ons allerzorgvuldigst onze keus te bepalen en slechts die boeken in aanmerking te doen komen, die een ruime verspreiding ten volle verdienen. Dat het tweede, thans verschijnende boek uit de „Kennemer Serie” aan dezen eisch voldoet, daar zijn we van overtuigd, daar staat de reputatie van de schrijfster ons borg voor en dat moge ten overvloede blijken uit de unaniem gunstige besprekingen in de groote Engelsche pers aan dezen kortelings verschenen roman gewijd.

Enkele citaten uit recensies laten we hier volgen:

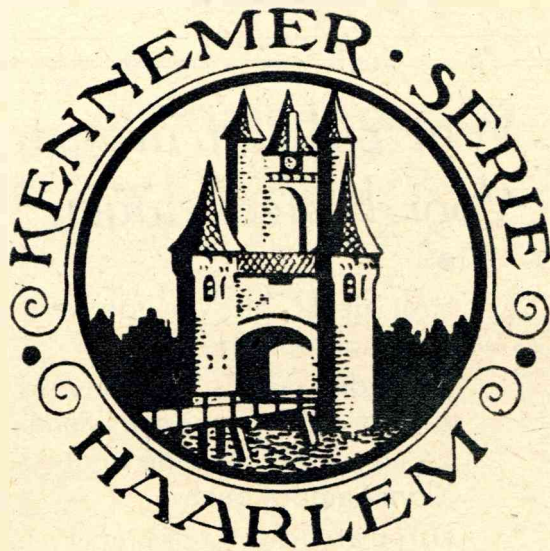
Uit The Times:

In plaats van haar lezer in dit detective-verhaal met een ondoorzichtbaar waas te omgeven, brengt Patricia Wentworth hem er toe voor zichzelf te denken en haar aanwijzingen te gebruiken om zelf tot een goede oplossing te geraken.

De schrijfster introduceert in dit verhaal, hoewel in een ondergeschikte rol, een karakter, waarvan nog heel wat verwacht kan worden. Miss Maud Silver, een particulier detective, is een leuke oude vrijster met een hartstocht voor het breien van baby-kousjes. Ze is noch opdringerig noch irriterend knap; ze is werkelijk slim, ze legt haar kaarten op tafel en bewijst dat problemen gemakkelijker worden opgelost door nauwgezette aandacht voor details dan door inspiratie. Een zeer knap detective-verhaal!

Uit Birmingham Post:

De boeken, die tegenwoordig van Patricia Wentworth verschijnen, zijn uitstekend geschreven. „Het vonnis is geveld” is een detective-roman van uitzonderlijke

kwaliteit met een zeer spannenden inhoud.

Er zijn twee intriges door de handeling verwerkt, de karakteriseering is goed en de oplossing bijzonder verrassend.

Uit Church of England Newspaper:

Patricia Wentworth's laatste roman „Het vonnis is geveld” beschouwen wij als een belangrijke aanwinst van de reeks uitstekende detective-verhalen, welke de schrijfster reeds op haar naam heeft staan. En zeker achten wij het niet makkelijk een aardige liefdesverwikkeling op den voorgrond te stellen in een boek, dat toch voornamelijk tot doel heeft een mysterieuze moord tot klaarheid te brengen.

Het geheele boek vloeit over van interessante gebeurtenissen en karakters.

Uit Daily Mirror

Prettig geschreven — humoristisch — spannend — ongetwijfeld het boek van de week.

Zóó oordeelt de vooraanstaande Engelsche pers — zóó zullen ook onze abonné's oordelen na lezing van dit uiterst boeiend boek, hetwelk hun bij wijze van premie wordt beschikbaar gesteld.

Immers de schrijfster — wij zouden haar de vrouwelijke Ivans kunnen noemen — heeft geen kunstgrepen nodig om de belangstelling harer lezers gaande te houden. Haar verikkelingen munten uit door oorspronkelijkheid en haar schrijftant is zodanig, dat zij u terstond doet medeleven met haar raak getypeerde karakters en u geen moment met rust laat vóór hun moeilijkheden en levenspuzzles gelukkig zijn opgelost. Door ieder harer vertellingen loopt een romantische draad, welke soms zeer sterk tot uiting komt en nochtans den gang van het verhaal in geen enkel opzicht verstoort; het is juist deze vermenging van romantiek en mysterie, welke haar geestesproducten zoo bijzonder aantrekkelijk maakt.

In zeer bijzondere mate is dit ook het geval bij haar laatste boek „Het vonnis is geveld” hetwelk in korten tijd in Amerika zoowel als in Engeland 'n best-seller bleek en dat wij thans onzen lezers aanbieden.

Het boek opent met de zonderlinge ontmoeting tusschen de heldin van het verhaal, Hilary Carew, en een zekere juffrouw Mercer, wanneer het meisje wegens een meeningsverschil met haar verloofde, Henry Cunningham,

dien zij op het perron wilde ontwijken, in den verkeerden trein stapt en van dat oogenblik af raakt zij van het eene avontuur in het andere. Omdat zij toevalligerwijze eenige feiten ontdekt heeft, waaruit wel eens kon blijken, dat de man harer vriendin, Geoffrey Grey, zijn rijken oom toch niet vermoord zou hebben. Op een nacht, dat zij geen slaap kan vatten, sluipt zij stilletjes in nachtgewaad naar de kamer harer vriendin, waar alle stukken, die betrekking hebben op de rechtszaak Geoffrey Grey, liggen opgeborgen. Zij zet zich aan de bestudeering daarvan, met het gevolg, dat bij haar het onweerstaanbaar verlangen wordt opgewekt om ten koste van alles het raadsel van dezen moord verder te ontwarren en de wereld te overtuigen van de onschuld van haar vriend Geoffrey, dien het veroordeelende vonnis voor lange jaren achter de muren van de gevangenis heeft gebracht.

Welke avonturen haar daarbij wachten en welke gevaren zij moet trotseeren, maar ook hoe zij steeds uit de strikken van den man, die haar bij deze pogingen belaagt, weet te ontsnappen, weet de schrijfster op allerboeiendste wijze den lezer voor te zetten. Hierbij heeft zij de spanning tot het laatste moment weten vol te houden, terwijl de oplossing van het raadsel bijzonder verrassend mag heeten.

Overtuigd als wij zijn, dat dit boek zeer zeker niet in belangstelling bij onze lezers zal onderdoen voor het eerste boek uit de Kennemer Serie „Mij is het Koninkrijk” hebben wij maatregelen genomen, dat wij geen gegadigden voor dezen roman, vooral wat betreft de gebonden exemplaren, behoeven teleur te stellen.

Zooals bekend bedraagt de vergoeding voor een ingenaaid exemplaar slechts

DEERTIG CENT

voor een gebonden exemplaar op zwaar papier in geheel linnen band slechts

EEN GULDEN

Voor niet-abonné's zijn deze prijzen resp. 90 cent en f 2,50.

Abonné's, die de boeken rechtstreeks per post wenschen te ontrangen, gelieven ons voor de luxe-uitgave een bedrag van f 1,15 (in postzegels of overschrijving op gironummer 5970) te doen toekomen en (of) voor een ingenaaid exemplaar f 0,40. Het luxe-boek kan tegen den sterk gereduceerden prijs alleen geleverd worden wanneer de hieronder afgedrukte bon is bijgevoegd.

BON

Abonné's die dit blad ontvangen door tussenkomst van den boekhandel kunnen aldaar tegen inlevering van dezen bon een luxe-exemplaar in geheel linnen band verkrijgen van het tweede boek uit de Kennemer Serie, getiteld:

„Het vonnis is geveld”

door Patricia Wentworth, tegen betaling van slechts f 1,-. (De normale winkelprijs bedraagt f 2,50.)

BRAMS EN BRUMS VRAGEN....

DOOR JOYCE HALDANE

Brams en Brums, grossiers in elastieken kousen, vragen een geroutineerde typiste. Persoonlijk aanmelden tusschen tien en elf uur v.m....

„Een kans,” zong Wally Thurston. Het was negen uur, zij moest zich haasten. Zij wierp haar mantel om, trok haar hoedje scheef en bestudeerde het effect in den spiegel. Zij zag er keurig uit, dat wist ze; en ze was knap, dat wist ze ook. Ze glimlachte tegen haar spiegelbeeld, een zonnigen, stralenden glimlach, knikte tot afscheid en wipte de deur uit. Een half uur later verscheen ze als een onweerstaanbare sirene voor het aanschijn van een zekeren John Boyle, een jongmensch met een donker uiterlijk en een prettig gezicht, die zich voorstelde als de boekhouder van Brams en Brums.

„U bent vroeg,” zei hij met een bedenkelijk hoofdschudden. „Tien uur...”

„Ik heb haast,” viel zij hem met een betooverenden glimlach in de rede. „Zou u niet even voor me willen vragen?”

John Boyle keek haar verschrikt aan, doch bezweek voor twee rijen parelwitte tanden. Twee minuten later stond ze glimlachend in het privékantoor van Brams en Brums, twee zure vrijgezellen, die bedenkelijk dicht naar de vijftig liepen.

„Wally Thurston,” zong ze. „U vroeg een typiste.” Brams en Brums keken tegelijk op. Zij duwde den een haar diploma's en den ander haar getuigschriften in de hand en wachtte ernstig af. Brams keek Brums aan en Brums Brams en daarop keken ze verstrooid de paperassen in. Als op commando hieven ze tegelijk hun oogen weer op. Zij keken naar Wally, naar haar glimlach en haar tanden en kruisten opnieuw een blik.

„'t Lijkt me wel wat,” beduidde die van Brams. „We konden meteen wel decideeren,” zei Brums halfslud.

Ze knikten, keken en knikten nog eens. „Morgen-vroeg negen uur,” zei Brams. „Zeventig dollar in de maand.”

„Dank u, ik kom,” zong Wally. Toen lanceerde ze haar zóóveelsten glimlach en verdween uit het privékantoor.

Men kan een even verstokt vrijgezel zijn als een nuchterdenkend zakenman en tóch op een gegeven oogenblik niet bestand blijken tegen Cupido's aanvallen. Brams en Brums gaven er blijk van. Wally was er een maand en haar aanwezigheid oefende een niet te miskennen invloed op de beide compagnons uit.

In den beginne viel dit alleen maar te bespeuren aan den opgewekten toon, dien zij aansloegen. Wally zweefde in en uit, glimlachte, zong haar antwoorden en verriichte overigens accuraat haar bezigheden. Als zij verdwenen was maakten Brams en Brums grapjes over haar glimlach en haar tanden, over haar zijge blonde haren en over haar oogen, waarin een weerglans lag van oud goud.

Toen verscheen Brams op een dag met een lichtgrijs costuum, dat hem tien jaar jonger kleepte. Brums grinnikte, maar drie dagen later merkte Brams op, dat zijn compagnon al zijn grijze haren kwijt was. Brams had blond haar en verscheen voortaan zorgvuldig gekamd en Brums zwoer zijn pijp af en rookte zich onpasselijk aan sigaretten, die hij tusschen zijn lippen liet bengelen met een virtuositeit, alsof hij heel zijn leven nooit anders gerookt had.

Zij maakten plotseling geen grapjes meer, werden een beetje ongedurig en spraken soms urenlang geen woord tegen elkaar. Toen hoorde Brams zijn compagnon op een dag halfslud Wally's naam prevelen en hij werd nog stiller. En Brums vond den volgenden dag Bram's zakboekje, waarin wel honderd monogrammen geteekend stonden van vier dooreengestengelde letters: W.T.H.B. Wally Thurston-Holm Brams. Van dat oogenblik af zweeg ook hij als het graf, wanneer de zaken hem niet tot spreken noopten.

Een week lang heerschte er een vergiftigde stemming op het privékantoor. Toen plaatste Brams zich op een avond voor den spiegel en bestudeerde lang en aandachtig zijn vleezig aanschijn.

„Vijfentwintig en negenveertig — ik heb het wel eens gekker gehoord,” mompelde hij. „Ik vraag haar morgen te dineeren; 't moet er toch ééns van komen...”

Daarop liet hij zijn wagen voorkomen en reed naar de club.

Dienzelfden avond wandelden Wally en John Boyle in een stil laantje.

„Weet je 't héél zeker, dat je van me houdt, lieveling?” vroeg John Boyle, hunkerend van verlangen het wonder opnieuw te hooren bevestigen.

„Natuurlijk; dacht je dat ik anders ja had gezegd?” zong Wally met haar onweerstaanbaarsten glimlach.

„En we trouwen dus zoodra ik opslag krijg?”

„Den daaropvolgenden dag, als je wilt. Ik hoop dat het niet zoo lang duurt, Johnny,” zuchtte zij vertederd.

„Aan het eind van de maand zal ik 't hun vragen,” beloofde hij vast en daarop zwegen ze. Cupido beluisterde glimlachend het geluid van hun kussen en het maantje begluurde hun liefkoozende blikken, waarin de glans zich weerspiegelde van het nieuwe verschiep, dat zich voor hen geopend had.

Brams zorgde den volgenden middag een kwartiertje vroeger te zijn dan Brums. Dat was tenminste zijn bedoeling, maar tot zijn teleurstelling was Brums er al. Hij zag er vreemd uit, vond Brams, en hij dééd nog vreemder. Hij liep vlug de post door, liet alles liggen en verdwéén met de mededeeling, dat hij iets particuliers had en dien middag niet meer terug zou komen.

Brams slaakte een zucht van verlichting toen hij weg was. Hij schelde Wally, dicteerde een paar brieven en pompte zich onderwijl moed in.

„Juffrouw Wally...” begon hij plotseling, toen Wally op het punt stond weg te gaan. „Ik... ik heb iets belangrijks te bespreken. Zou u mij het genoegen willen doen vanavond met me te gaan dineeren?”

Hij hield zijn blik op de deur gericht en zag dus niet hoe Wally's oogen groot werden van verbazing.

„Gunst, u ook al?” ontviel Wally verbluft.

Het was of Brams door een wesp gestoken werd. Hij kwam vlug overeind, maar Wally ging met een verlegen glimlach door: „Ik heb reeds een afspraak met mijn verloofde, maar als u het wenscht, kan ik het hem wel vragen...”

„Brums?” barstte Brams los.

„Neen, meneer Boyle,” zei Wally en zij glimlachte haar liefsten glimlach. „We gaan trouwen, zoodra zijn financieele positie het toelaat...”

„Zóó,” bromde Brams. „Zóó. Nee, u hoeft hem niets te vragen — ik zal die zaak zelf wel in orde maken. U kunt wel gaan.”

De deur viel dicht en drie minuten lang bleef hij onbeweeglijk naar den muur staan staren, waarachter zijn droom op de vlucht was gegaan. Toen viel hem het bespottelijke in van de situatie en begon hij te grinniken. „Brams en Brums — Stápel en Co.,” grijsde hij en daarop greep hij zijn hoed en ging Brums na.

Den volgenden morgen verschenen Brams en Brums tegelijk op het kantoor. Brams' haren zaten verward en Brums rookte weer zijn pijp. Zij deden en spraken gewoon, doch toen de post afgehandeld was, keek Brams naar Brums en Brums naar Brams.

„Brums?”

„Brums?”

„Kunnen we die Wally hier missen?”

„Als kiespijn,” verzekerde Brums.

„Dan gaat ze eruit, Brums,” zei Brams. „Maar...” vervolgde hij met een vreemden trek in zijn gezicht, „durf jij het haar te zeggen?”

„Voor geen order zoo groot als de heele wereld,” zei Brums.

„Ik ook niet, Brums...”

Ze dachten allebei na en eensklaps klaarde Brams' gezicht op. „Ik heb het gevonden, Brums. We geven Boyle opslag en dan zijn we met fatsoen van haar af.”

Brums knikte en zóó kwam het, dat dienzelfden middag nog twee gelukkige menschen een vergunning bij den burgerlijken stand gingen aanvragen, om met elkander te mogen trouwen. Een week later zou de verbintenis gesloten worden en onmiddellijk daarna zouden ze een kort huwelijksreisje gaan maken. Brams en Brums gedroegen zich die week een beetje gereserveerd tegenover Wally en met 'n

zucht van verlichting zagen zij haar den dag vóór het huwelijk vertrekken.

Toen de deur achter haar dichtgevallen was, greep Brams een blad papier en Brums zijn hoed.

„Brams en Brums, grossiers in elastieken kousen, vragen een geroutineerde typiste... hm, boven de veertig jaar,” schreef Brams.

„Je bent stapel,” zei Brums, „daar komt niemand op af.”

„Waarom niet?” vroeg Brams verbaasd.

„Geen vrouw ter wereld zal toegeven dat zij veertig is, vóór zij zestig is geworden,” antwoordde zijn compagnon beslist. „We kunnen hier toch geen mummelend besje neerzetten?”

Brams schudde zijn vleezige wangen. „Maar wat dan?” knorde hij.

„Zoek het maar uit,” zei Brums, „maar zóó'n advertentie kan je niet zetten. Goedenavond...”

De deur viel dicht en Brams zat minutenlang te peinen. Toen klaarde zijn gezicht plotseling op. „Ezel,” mompelde hij. „Dat ik dáár niet eerder aan gedacht heb...”

Den volgenden dag zaten Brams en Brums zonder typiste en zonder boekhouder. Het was de dag, waarop Wally en John Boyle trouwden. Brams en Brums waren dien dag allebei stiller dan gewoonlijk.

„Ik ben blij, dat we van haar af zijn, Brums,” zei Brams, toen ze 's avonds sloten.

„Ik ook,” beaamde Brums.

„We zullen morgen beter uitkijken,” hernam Brams. „Nóóit een meisje meer met zoo'n onweerstaanbaren glimlach.”

„Betooveren deed ze je,” bromde Brums. „Ik hoop haar nóóit meer te zien.”

„Ik ook niet,” zei Brams, terwijl hij den sleutel van de buitendeur in zijn zak stak.

Den anderen morgen waren ze tegelijk aan de buitendeur. „Hé,” zei Brams verwonderd, „de deur is al open...”

Ze keken elkaar ongerust aan en holden naar boven. Doch toen ze het kantoor binnenkwamen ontsnapte hun een zucht van verlichting. Het was John Boyle maar, die hen vóór was geweest, en geen inbreker.

„Ik dacht...” zei Brams vriendelijk.

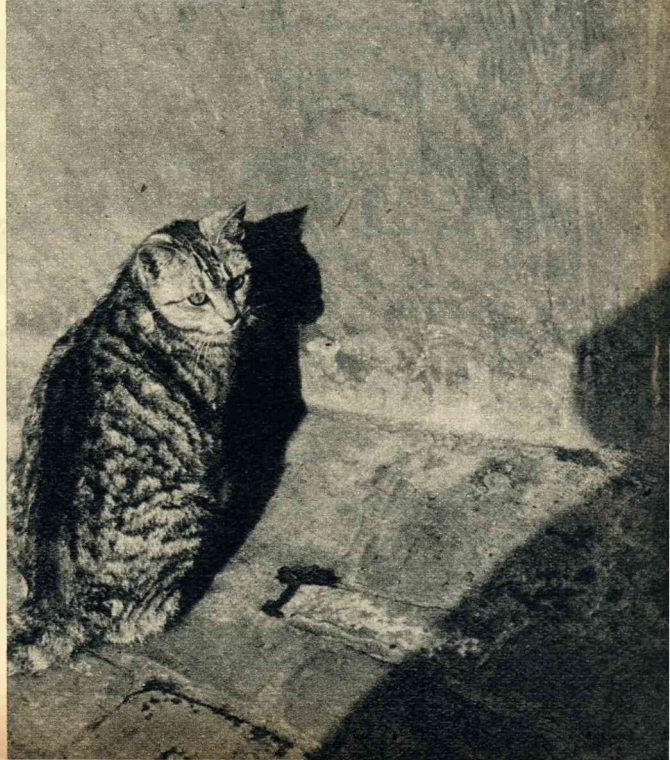
„Jawel, meneer Brams,” antwoordde John, terwijl hij opstond van zijn lessenaar, „ik dacht óók. Ik dacht dat u misschien in de verlegenheid zou zitten en daarom heb ik maar afgezien van de huwelijksreis.”

„Heel aardig van je, Boyle, héél aardig,” zeiden Brams en Brums tegelijk. Ze liepen door naar het privékantoor, doch deinsden bij de deur verschrikt terug. Achter de schrijfmachine, op haar gewone plaats, zat Wally...

„M... m... maar...” stotterde Brams ontstut. „U... u... u bent toch ontslagen...”

Wally kwam overeind en glimlachte haar onweerstaanbaarsten glimlach. „Jawel, maar ik las gisteravond, dat u nu een gehuwde typiste vroeg,” zei ze. „en daarom ben ik maar weer met Johnny meegekomen...”

IN 'T ZONNETJE

De aanval van de Russische infanteristen en Kozakken onder generaal-veldmaarschalk Suwarow bij de „Duivelsbrug” tijdens den veldtocht over de Alpen.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

3

PAUL DE EERSTE

„DERTIENDE VERVOLG”

Paul voelt zich zijn leven niet zeker. Hij bespeurt overal gevaar en deze voortdurende angst zet hem aan tot overdreven godsdienstigheid. Toen hij in 't Zomerpaleis geboren werd, zag een soldaat in een droom den aartsengel Michael verschijnen. Paul besluit nu, zich onder diens bescherming te stellen. Hij laat te St. Petersburg 'n slot bouwen, dat door z'n zware granieten muren en diepe grachten doet denken aan een middeleeuwsch kasteel. De Czaar noemt het 'n „sprookjesslot” en geeft het den naam van „Michajlowsky-slot” naar den aartsengel Michael.

Argwaan! Eeuwige argwaan!

Meer dan drie millioen roebel werden door den Czaar besteed aan de meubilering van dit slot. En hoewel de werkzaamheden nog niet ten einde waren, hoewel 'n dichte, vochtige stofwolk nog in de vertrekken hing, drong de Czaar er toch op aan, dat zijn gezin er reeds zijn intrek zou nemen en gaf hij daar het eerste groote feest. De lucht van kalk en verf was zóó sterk, dat de gasten er nauwelijks konden ademhalen, de stofwolk zóó dicht, dat men elkaar slechts van zeer nabij kon onderscheiden. Maar Czaar Paul voelde zich hier gelukkig.

„De Czaar is gek!” fluisterde men elkander toe, „dat kan zoo niet lang meer duren...”

In 't slot lag een compleet garnizoen, dat alle toegangswegen bewaakte en de naaste omgeving scherp in 't oog hield. Tweemaal per dag werden de ophaalbruggen even neergelaten. Dan kon het per-

soneel, dat in de stad boodschappen te doen had, 't slot verlaten. Posthoorns klonken, zweepen knalden en de postkoetsen rolden 't slot binnen en brachten 't nieuws van Rusland en van ver daarbuiten.

De Czaar voelde zich nu op zijn gemak. Eindelijk was hij nu veilig en onbereikbaar. Maar dit gevoel hield ook hier niet lang stand. De wacht ziet den Czaar haast iederen nacht, door slapeloosheid gekweld en met een brandende kaars in de bevende hand, door de gangen van het slot sluipen. Slechts zijn woede is in deze oogenblikken grooter dan de name-looze angst voor den loerenden dood.

Hij mishandelt de leden van de wacht bij 't minste teeken, dat hun dienstijver verslapt. Met troebelen

blik bestudeert hij de trekken der soldaten, alsof zich achter hun strakke maskers verraad en ontrouw verborgen hielden. Vaak gebeurt het, dat hij in het holle van den nacht de wacht laat aflossen en vervangen door een ander corps.

Terwijl de gansche stad als tijdens 'n staat van beleg door politietroepen bewaakt wordt en

de straten reeds om negen uur des avonds door contrôleposten worden bezet, neemt binnen de muren van 't slot de gespannen stemming van wantrouwen en argwaan in steeds erger mate toe.

Czaar Paul vertrouwt niemand meer. Zijn spijzen moeten worden klaargemaakt in een vertrek, dat aan zijn eigen kamers grenst. Hij wantrouwt zelfs zijn eigen gezin en zijn ziekelijke argwaan geldt in de allereerste plaats zijn oudsten zoon Alexander.

Paul kan 't maar niet vergeten, dat Katharina de macht aan hem had overgedragen. Hij haat zijn oudsten zoon, zooals Katharina hem, Paul, eenmaal haatte. 't Gansche hof weet, dat Paul van plan is, zijn zoon te ontverven en prins Eugène van Württemberg, 'n neef van zijn vrouw, tot troonopvolger uit te roepen.

De verstandhouding tusschen vader en zoon wordt van dag tot dag slechter. Op 'n keer treedt Paul onverwachts de kamer van Alexander binnen en betrapt hem erop, dat hij de veelzeggende passage aan 't lezen is uit Voltaire's „Brutus”.

„Rome is bevrijd, brengt daarvoor den goden dank!”

Zonder iets te zeggen neemt de Czaar 't boek mee naar zijn werkkamer en beveelt Alexander hem te volgen. Dan neemt hij uit de boekenrekken 'n werk over 't leven van Peter den Groeten en slaat de pagina

op, waarop de terdoodveroordeeling van Alexej, den zoon van Peter, wordt uitgesproken...

„Kent ge de geschiedenis van dezen grootvorst?” vraagt de Czaar op dreigenden toon.

Alexander beeft. Hij vreest zijn vader zóó diep, dat diens stem alleen reeds het bloed in zijn aderen doet stollen. Hij begrijpt 't dreigend gevaar.

De samenzwering

Zoals vroeger Peter III, zoo schiep ook Paul zich zijn eigen vijanden zelf. Velen wenschten hem in 't geheim den dood. Ook de boeren, wier bestaan de Czaar meende te hebben verlicht, kwamen voortdurend in opstand. Hij gaf altijd smalend af op Katharina de Groote, die tijdens haar regeering bijna een miljoen boeren als lijfeigenen aan haar gustelingen ten geschenke had gegeven. Maar hij overtrof haar toch verreweg, daar hij in vier jaar tijds 600.000 staatsboeren onder zijn weinige vrienden verdeelde, terwijl zijn moeder er vijfendertig jaren over deed.

Alleen reeds in 't eerste jaar van Paul's verwarde, onsystematische regeering braken tweehonderdtachtig opstanden onder de boeren uit! Een Russische geschiedschrijver maakte 'n rake opmerking door te beweren, „dat Paul met de eene hand liefkoosde en met de andere gruwelijk kastijdde”. Van den eenen kant vond hij het goed, dat de lijfeigenen aanklachten tegen hun meesters indienden, van den anderen kant echter verbood hij den grootgrondbezitters niet, de boeren voor deze aanklachten met lijfstraffen te tuchtigen. Een verordening van den Czaar, die den landeigenaars verbood de lijfeigenen meer dan drie dagen in de week op hun bezittingen te laten werken, getuigt wel van menschielievendheid... maar het was geen bevel! Met 't gevolg, dat de boer evenals vroeger de heele week zonder eenige belooning voor zijn meester moest zwoegen.

Het is voelbaar aan alles, dat een samenzwering tegen den Czaar in de lucht hing. En zooals dat vroeger reeds zoo vaak het geval was, ligt ook nu de haard ervan in de garde. Aan 't hoofd der samenzweerders staat de militaire gouverneur van St. Petersburg, graaf Peter von der Pahlen.

Paul had zelf den energieke graaf op dezen verantwoordelijken post geplaatst. Hij was tevens de eenige, aan wien de Czaar zijn volledig vertrouwen schonk. Vandaar, dat Pahlen verbleekte, toen de Czaar hem op 'n dag in zijn werkkamer ontbood, de deur achter hem afsloot en zwijgend z'n gezicht begon te bestudeeren. „Verraad!” schoot den gunsteling door 't hoofd.

„De samenzweerders zijn mij bekend, ik zelf ben een van hen...”

Minuten van kwellende onzekerheid volgden. „Waart u in het jaar 1762 hier?”

De graaf is met dit jaartal vertrouwd. Peter III werd toen te Ropscha vermoord.

„Om u te dienen, majesteit. Maar wat wilt u daarmee zeggen?”

„Hebt u aan de samenzwering, die mijn vader den troon kostte, deelgenomen?”

De gouverneur wischte zich 't zweet van het klamme voorhoofd. Hij weet zich met geweld te beheerschen... één onbedachtzaam woord kan hem en zijn medeplichtigen het leven kosten.

„Ik was getuige, maar geen deelnemer aan deze samenzwering, majesteit. Ik was te jong en slechts 'n eenvoudig onderofficier bij de cavalerie. Waarom stelt zijne majesteit deze vraag?”

„Omdat... omdat men hetgeen men toen gedaan heeft, wil herhalen!”

De graaf begrijpt, dat hij verraden is. Doch hij is van nature een waaghals, hij besluit alles op één kaart te zetten.

„Ik ben daarvan op de hoogte, majesteit. De samenzweerders zijn mij bekend, ik zelf ben een van hen...”

„Wat zegt u daar?”

„De volle waarheid, majesteit.”

En de listige Pahlen verklaart, dat hij zich bij de samenzweerders heeft aangesloten alleen met 't doel om van hun plannen op de hoogte te blijven, om hen op 't geschikte oogenblik in samenwerking met den Czaar gevangen te nemen.

De Czaar begint te razen.

„Wij mogen geen oogenblik talmen. De booswichten moeten terstond worden gevangen genomen. Sluit ze in de gevangenis! Verban ze naar Siberië in dwangarbeid!”

De gouverneur ziet zijn gunstig oogenblik gekomen.

„Ik zou dit alles reeds lang gedaan hebben, als... Ik wil 't hart van een echtgenoot en vader geen pijn aandoen... Wil zijne majesteit deze namen hier zelf lezen? De namen van uw echtgenooten en uw beide zonen staan op de lijst der samenzweerders... Ik moet dus onbegrensde volmachten hebben, om geen risico te loopen...”

De woedende Czaar verstrekt zijn gunsteling de noodige volmachten en met 't bevel tot inhechtenisneming der Czarina en haar beide zonen op zak verlaat Pahlen 't vertrek van den Czaar en begeeft zich naar de kamer van grootvorst Alexander.

„Ik zweer... ik zweer...”

De militaire gouverneur graaf Pahlen zou reeds lang tot daden zijn overgegaan, had niet grootvorst Alexander hem daarin verhinderd. Zonder diens toestemming immers was de staatsgreep niet uit te voeren, want hij zou na het aftreden van Paul tot Czaar over Rusland worden uitgeroepen. Alexander was met 't plan der samenzwering verward.

„Wij zullen den Czaar verzoeken den troon vrij te geven. Maar hij moet voelen, dat wij inderdaad zeer sterk staan en daartoe is uw toestemming, koninklijke hoogheid, van zeer groot belang!”

„Ik kan geen toestemming geven,” verklaart grootvorst Alexander.

Maar de graaf houdt ditmaal voet bij stuk. Hij toont Alexander het bevel tot gevangenneming.

„Er zijn slechts twee mogelijkheden. Uw toestemming of...”

Alexander verbleekt. Hij denkt aan zijn onmenschenlijken vader. Aan de vele slachtoffers, die deze reeds gemaakt heeft. Hij denkt aan de vele malen, dat hij, Alexander, op zijn knieën voor den Czaar gelegen, om genade voor deze slachtoffers smeekte... hoe hij door den tyran in het gelaat geschopt werd. Er zijn maar twee mogelijkheden... Neen, Alexan-

21 Juli 1776. De ontmoeting van den toenmaligen grootvorst Paul, die na Katharina's dood den Russischen troon besteeft, met den zoozeer door hem bewonderden Pruisischen koning Frederik te Berlijn.

Graaf Benningsen, generaal der cavalerie, een der leiders van de samenzwering tegen Paul I.

der voelt zich te jong, te levenslustig om 't lot te deelen van grootvorst Alexej, die door zijn vader, Peter den Grooten, ter dood veroordeeld werd.

„Ik geef u mijn toestemming,” verklaart hij ten slotte, „maar zweer mij, dat 't leven van mijn vader geen gevaar loopt.”

Graaf Pahlen ademt verlicht op, nu hij de toestemming heeft. De staatsgreep kan nu worden uitgevoerd.

„Ik zweer... ik zweer...” antwoordt hij haast automatisch, terwijl hij haastig het vertrek verlaat.

Voor het laatst bij elkander....

In den salon van 't Michajlowsky-slot heerscht een gedrukte stemming nog vóór de Czaar verschenen is. Slechts één man weet zich te beheerschen, de man, achter wien Paul zich veilig voelt: graaf Peter Alexandrowitsch von der Pahlen.

Na lang wachten betreedt ook de Czaar den salon. Zijn zware, dreigende blikken zijn gevestigd op Alexander. Hij blijft hem aanstaren en het schijnt, dat hij vermaak schept in de zielepijnen van z'n zoon. De jonge vrouw van den grootvorst dreigt 't bewustzijn te verliezen; zelfs de ijzeren Pahlen voelt zich onrustig worden.

„De tafel is gedekt!”

De stem van den major domus verbreekt de drukende stilte. De paren zetten zich in beweging. Graaf Pahlen is alleen. Hij betreedt als laatste de eetzaal. Hij ziet naar 't purperroode achterhoofd van den Czaar en vraagt zich af, hoe lang dit nog zoo rood zal blijven....

Aan tafel dwingt Paul zich tot uitgelatenheid. Maar voortdurend kijkt hij zijn zoon doordringend aan. Hij kan zijn vreugde over de neerslachtigheid van Alexander nauwelijks verbergen.

Plotseling bemerkt hij, dat op 't nieuwe eetservies het Michajlowsky-slot staat afgebeeld. Hij ziet zulks nu voor het eerst. Hij drukt 'n kopje met de afbeelding aan zijn lippen.

„Dit is de gelukkigste dag van mijn leven.” Dan wendt hij zich eensklaps tot zijn zoon en vraagt opgewonden: „Mijnheer, wat scheelt eraan vandaag?”

„Sire, ik voel mij niet heel wel...”

„Dat kome, wat komt,” antwoordt de Czaar onverwachts en verheft zich van zijn zetel.

Een dramatische nacht

Het is nacht. De Czaar schrijdt met lange, moede schreden door het slot. De wacht der garde-kurassiers is aangetreden. 'n Officier rapporteert. Paul inspecteert de gewapende soldaten.

„Gij allen zijt Jacobijnen!”

De commandant van de wacht verstaat de beschuldiging verkeerd.

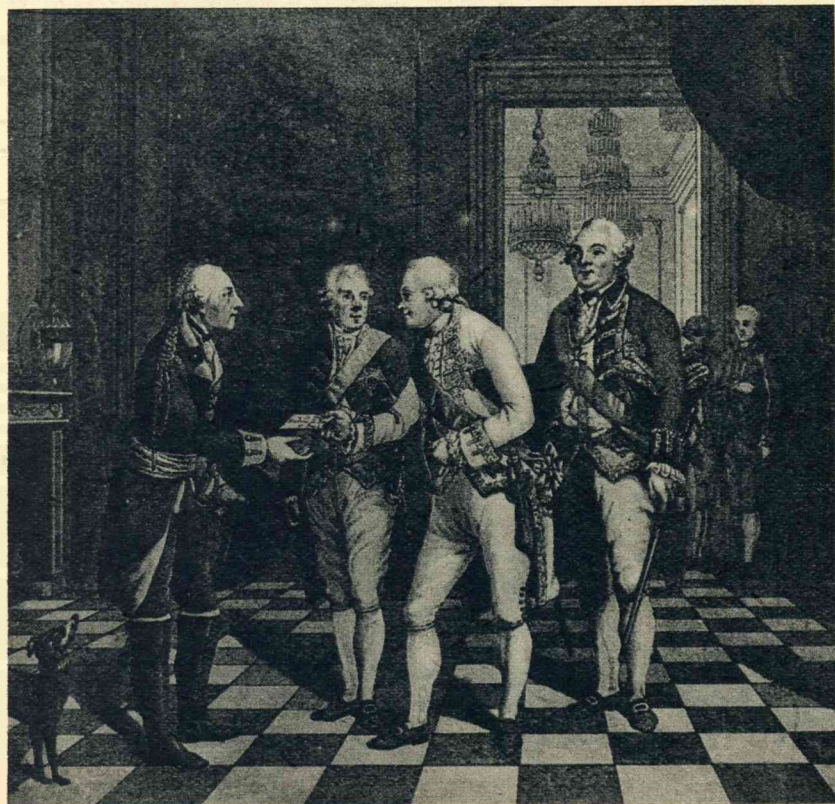
„Jawel, majesteit!”

De Czaar lacht.

„U niet, maar uw regiment. Ik weet precies, wat daar gebeurt. Laat de wacht inrukken!” Meteen commandeert hij zelf: „Rechtsomkeert! Marsch! Marsch!”

In plaats van de ingerukte wacht ontbiedt de Czaar twee kamerhuzaren, die hij voor zijn slaapkamer op wacht zet.

„Niemand binnenlaten!” beveelt hij barsch, zet verstrooid z'n hoed op en verdwijnt in zijn kamer.

Vaar grage lezers!

De HOLLANDSCHE BIBLIOTHEEK heeft nog in voorraad:

INGENAID (224 pag. à 17½ ct. per ex.)

101 DE MAN IN HET WAGENTJE.....	E. J. Rath
102 EEN VERMOGEN DOOR BLUF.....	Samuel Field
103 HET HUIS BIJ DE RIVIER.....	Mrs. C. N. Williamson
104 HET PARADIJS-GEHEIM.....	J. S. Fletcher
105 NUMMER ZEVEN.....	Ida A. R. Wylie
106 HET WESTEN ROEPT.....	Paul Evan Lehman
107 GISELA'S GROOTE LIEFDE.....	Werner E. Hintz
109 EEN ONGELIJKE STRIJD.....	Hans Heuer
110 EEN MOEDERLOOS MEISJE.....	Patricia Wentworth
111 CHARLOTTE OP GLAD IJS.....	E. J. Rath
112 FRAN VINDT EEN MEDAILLON.....	Rob Eden
114 HET SPROOKJESKASTEEL.....	Anne Duffield
115 PENSION MARIE LOUISE.....	Walter Sawitzky
116 EEN JACHT NAAR GOUD.....	Robert W. Chambers
117 DE DOCHTER VAN DEN STAALKONING.....	H. MacGrath
118 DE FATALE GELIJKENIS.....	Walter Sawitzky
119 MARIPOSA.....	Jackson Gregory
120 DRIE KINDEREN EN EEN VRIJGEZEL.....	Edmund Sabott
121 CHOCOLADE EN LIEFDE.....	Werner Scheff
122 PHILIP EN CARLA.....	Grace Livingston Hill
125 HENNE BARTHS' GROOTE BEPROEVING.....	L. Kuchler
126 DAPPERE LORE.....	Else Marquardsen-Kamphöfener
127 RITA EN HAAR KAPITEIN.....	Axel Rudolph
131 EEN COMLOT IN HET WILDE WESTEN.....	W. C. Tuttle
132 HET GROOTE LOT.....	Edmund Sabott
133 EEN PILOTE VERLIEFD.....	Ann Lee
134 LIEFDE IN DE BERGEN.....	Andre Mairrock
135 HET HART OVERWINT.....	Karl Unselt
139 TWEE VROUWEN OP REIS.....	Arthur Applin
140 RUBBER, LIEFDE EN HUWELIJK.....	W. Erkenwald
141 DE GEHURDE ECHTGENOOT.....	Florence A. Kilpatrick
142 HET LIED DER WILDERNIS.....	William Byron Mowery
143 IN DEN GREEP VAN LAN CHAO-TAO.....	Frank L. Packard
144 MARGY VAN DE J-P.....	Peter Field

INGEBONDEN (224 pag. à 45 ct. per ex.)

(bij 5 ex. tegelijk 40 ct. per exemplaar)

1 OM HARENTWIL.....	Bertha M. Clay
2 DE MACHT VAN ZIJN GELD.....	J. I. Lawrence
3 HET HEILZAME VERGIFT.....	Fedor von Zobeltitz
4 DE SECRETARIS VANDEN UITVINDER.....	Patr. Wentworth
5 DE SCHOONE GETUIGE.....	H. Curties
9 GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK.....	J. Russell Warren
12 SYLVIA VERVANGT DE VORSTIN.....	J. Russell Warren
34 TUSSEN WIND EN WATER.....	Theo Liefertz
35 LADY CLARA.....	Fred. M. White
36 ALS HET HART ROEPT.....	Charles Garvice

INGEBONDEN (224 pag. à 70 ct. per ex.)

50 JACQUELINE TROUWT IN 'T GEHEIM.....	Joseph McCord
53 HET GROOTE LOT.....	Edmund Sabott
56 HET HART OVERWINT.....	Karl Unselt
60 TWEE VROUWEN OP REIS.....	Arthur Applin
62 DE GEHURDE ECHTGENOOT.....	Florence A. Kilpatrick
63 HET LIED DER WILDERNIS.....	William Byron Mowery
64 IN DEN GREEP VAN LAN CHAO-TAO.....	Frank L. Packard
65 MARGY VAN DE J-P.....	Peter Field
66 VLAMMEN IN DEN NACHT.....	Axel Rudolph

Bestellingen kunnen geschieden bij ons hoofdkantoor, onze agenten en bezorgers en bij den boekhandel. Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het verschuldigde bedrag per postwissel, in postzegels of door storting op onze girorekening — Bij te voegen voor porto: 1e 4 ex. 5 ct. per ex., daarna 2½ ct. per ex.

Ten huize van generaal Talysin, waar de samenzweerders zich verzameld hebben, heerscht 'n uitgelaten, dronken stemming. Zij drinken zich moed in. Toen Pahlen 't huis betrad, waren de meesten hun zinnen niet meer meester.

„Wat gebeurt er, als de Czaar zich verzet?” vraagt een der aanwezigen. Het antwoord van den graaf laat geen twijfel over: „Je moet geen struif om een ei bederven.”

Velen worden plotseling ernstig.

Graaf Pahlen en de oude generaal Benningsen weigeren te drinken. Zij moeten nuchter blijven om den opstand te kunnen leiden. Zwaar bedronken wacht de wraakzuchtige Kaukasiër Jaschwil zijn tijd af. Hij heeft 't nooit kunnen vergeten, dat de Czaar, evenals hij lid van de loge, hem met 'n stok gekastijd heeft. Ook Platon Subow, de laatste gunsteling van Katharina, die thans in ongenade is gevallen, en zijn athletisch gebouwde broer Nikolaj zijn tot alles bereid.

Het uur der beslissing nadert.

Men breekt op. Het parool, 't wachtwoord luidt: „Graaf Pahlen”. De sleden der samenzweerders zetten zich in beweging. In de nabijheid van 't slot maken zij halt. De ophaalbrug, die het slot met de stad verbindt, zakt geruischloos. Alles is goed voorbereid.

Een aantal officieren onder leiding der gebroeders Subow dringt ongehinderd 't slot binnen. De anderen blijven voor de brug staan. Gewetenswroeging en angst houden hen terug. Vier jaren geleden hebben zij den Czaar trouw gezworen... heeft een soldateneed dan heelemaal geen zin meer?

Een bataillon van 't Preobrazhensky-garderegiment met den samenzweerder Talysin aan het hoofd houdt 't park voor 't slot bezet. Opgeschrikte kraaien vervullen den nacht met hun doordringende, waarschuwend kreten. De soldaten slaan in bange voorgevoelens een kruis.

De eerste groep bereikt onopgemerkt de bibliotheek, die aan de slaapkamer van den Czaar grenst. Een der kamerhuzaren stelt zich den samenzweerders in den weg. Hij wordt met 'n sabel neergeveld. De andere vlucht weg om de slotwacht te alarmeeren. Maar men

heeft op alles gerekend. Er is geen kans om te ontvluchten, alle trappen, alle geheime gangen zijn bezet, zelfs de Czaar kan niet ontkomen. De valstrik van Pahlen wordt langzaam enger.

Paul is door 't rumoer gewekt. Hij vlucht achter een kamerscherm. De deur van zijn slaapkamer vliegt krakend open.

„Pahlen! Pahlen!” schreeuwt de Czaar in doodsangst. „Pahlen! Pahlen!” galmt het door de holle gangen.

„U bent gevangen!” snauwt Platon Subow den sidderenden Czaar toe. „Onderteken de afstandsverklaring van den troon ten gunste van uw zoon Alexander! Het gaat om uw leven!”

De samenzweerders dringen den Czaar naar zijn schrijftafel om de verklaring te ondertekenen.

Paul weert zich vertwijfeld.

„Ik, gevangengenomen? Wat heeft dat te beteekenen? Wat heb ik u misdaan?”

Dat zijn de laatste woorden van den ongelukkige.

Buiten klinken opgewonden kreten. Alarmgeluiden vervullen 't slot. Op de eerste verdieping houdt de commandant van de wacht met getrokken pistool zijn soldaten tegen. Zóó had Pahlen het hem in geval van nood geboden.

Een gedeelte der samenzweerders verlaat in wilde paniek de slaapkamer van den Czaar. Benningsen roept hen vergeefs terug. Met getrokken sabel stormt hij de lafaards achterna. Maar een afschuwelijke doodskreet houdt hem terug.

„Pahlen!”... de kreet verstikt in 'n gereutel...

Toen hij weer de kamer betrad, die hij pas verlaten had, was alles voorbij... Lijkbleek wankelt Nikolaj Subow hem tegemoet en over den levenloozen Czaar gebogen staat kuchend de Kaukasiër vorst Jaschwil.

Het wordt plotseling donker in de kamer.

Het licht is uitgegaan. Benningsen wendt zich af... In de gang weer klinken schreden... Graaf Pahlen, het hoofd der samenzweerders, is ter plaatse.

Wordt vervolgd

FRANS HALS

(1580-1666)

DE ROEM VAN HAARLEM

Uit de ontelbare publicaties in woord en beeld, welke in de afgelopen maanden werden gewijd aan de meer dan honderd werken van den beroemden meester uit de Gouden Eeuw, tentoongesteld in de zalen van 't Frans Hals-museum te Haarlem, in de dezen zomer door duizenden uit binnen- en buitenland bezochte expositie, heeft men kennis kunnen nemen van de groote betekenis van dezen rasschilder, die zulk een voorname en bijzondere plaats inneemt in de rijen onzer Nederlandsche schildersgeneratie.

Wij prijzen ons gelukkig, nu we in de gelegenheid zijn, mede als blijvende herinnering voor onze lezers aan deze tentoonstelling, op nevenstaande bladzijde een zeer bijzonder werk van Frans Hals in kleur te kunnen reproduceeren. En wel juist een werk, dat men op deze tentoonstelling niet heeft kunnen aanschouwen, wijl het niet kon worden opgenomen in de collectie, in de zalen aan het Klein Heiligland bijeengebracht. Wij doelen namelijk op het overigens bekende schilderij van de Voedster met het Kind, van de hand van Frans Hals, dat in het bezit is van het Keizer Friedrich-museum te Berlijn.

Zoowel wat de schilderkunstige factuur van het geheel als wat de expressie der innemende, ja zelfs lachende gezichten betreft, is dit een zeer zuiver staal van 's meesters groote kunnen.

Onbevangen en zonder een zweem van schuchterheid kijkt de kleine — men meent te weten een dochttertje uit het geslacht Ilpenstein — de wereld in. Het brokaat van de jurk, de fijne kant van kraag en mutsje, de vleeschkleur van het gultige meisjesfiguurtje zoowel als die van de eenvoudiger en in meer teruggehouden toon geschilderde voedster, het is alles van een vlotheid en een zekerheid van toets, van een voornameheid van harmonie, welke dit schilderij terecht maken tot een der meesterwerken van den Haarlemschen schilder, waarvan het bezit tot vreugde en kunstgenot strekken moge.

SCH.

FRANS HALS

VOEDSTER MET KIND

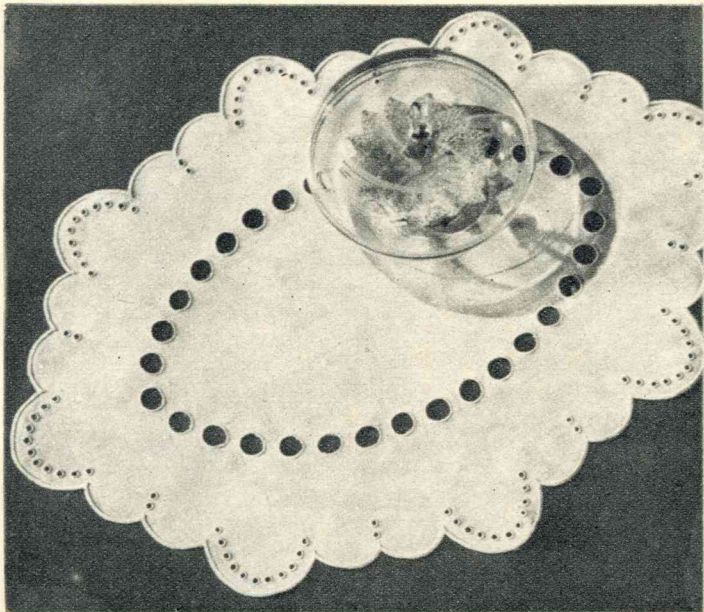
1897

De Vijfde Avenue te New York

veertig jaar geleden en nu....

1937

DE RESTEN WORDEN GEBRUIKT

Wees zuinig met die kleine restjes wit handwerk-linnen en met oude zijden kousen, onderjurken en dergelijke artikelen, want van al deze resten kunnen nog allerlei aardige handwerkjes worden gemaakt.

Zoo b.v. dat stukje wit linnen. Met een beetje handigheid zullen we het eens gaan omtooveren in een fijn wit kleedje met Engelsch borduurwerk, dat voor een of ander ovaal blaadje kan dienst doen.

HET WITTE KLEEDJE

(30 × 39 cm.)

Ons model werd gemaakt van wit linnen batist, dat wel het mooiste materiaal voor zulk een kleedje is. Men kan het echter ook heel goed van gewoon linnen of zeer fijne witte katoen vervaardigen. Het borduurwerk is geheel wit gehouden. Als materiaal hiervoor gebruikt men witte, glanzende borduurkatoen nr. 25.

Voordat men met het borduren kan beginnen, moet eerst het patroon op de stof worden geteekend. Dit doet men met behulp van het gegeven patroon ($\frac{1}{4}$ gedeelte) op ware grootte en door middel van carbonpapier. Trek alle lijnen met een fijn potloodpuntje over: het gaatjesborduurwerk zal er des te mooier door worden, want grof geteekende lijnen maken het borduren veel minder gemakkelijk. Alle contourlijnen der gaatjes worden eerst met een fijn

rijgsteekje omgewerkt. Daarna boort men met behulp van een vetergatenpriem een opening in de kleine gaatjes, terwijl men de stof voor de groote gaatjes in den vorm van een kruis, te beginnen in het midden, inknipt tot even vóór de omtreklijn. De ingeknipte stof wordt met de naald naar achteren geduwd.

Nu de gaatjes met dicht op elkaar gewerkte steekjes zoo smal mogelijk omwerken of cordonneeren, waarbij er vooral voor gezorgd dient te worden, dat de steekjes precies gelijk zijn.

Is een gaatje af, dan met den vetergatenpriem nog even „bewerken”, zoodat de vorm mooi rond wordt.

De contourlijnen der schulpjes worden alle met een rijgsteekje omgewerkt, terwijl de ruimte binnenin wordt opgevuld met een kettingsteek.

Vervolgens over deze steken een dicht op elkaar gewerkten festonneersteek maken, waarbij de knoopjes alle naar den buitenkant moeten komen te liggen.

Nu het kleedje, zoo noodig, wasschen, dan pas langs de schulpranden uitknippen en aan den verkeerden kant strijken.

GEHAAKT VLOERKLEEDJE

(96 × 133 cm.)

Een praktische manier om de nog bruikbare gedeelten van oude kousen, zijden onderjurken, direc-

toires en hemdjes te verwerken, ziet u bij dit vloerkleedje toegepast.

Van alle genoemde artikelen knippen we zoo lang mogelijke reepen ter breedte van $2\frac{1}{2}$ à 3 cm. en naaien deze aan elkaar.

Bij dit aan elkaar naaien moeten we er op letten, dat we telkens een donkeren met een lichten reep afwisselen, zoodat er eenige kleurschakeering kan ontstaan. De aan elkaar genaaide reepen worden tot een kluwen opgewikkeld en daarna gaan we er dit vloerkleedje van haken.

We haken in heen- en teruggaande vastentoeren en beginnen met een opzetrand van lossen ter lengte van 96 cm.

Gebruik voor het haken een zeer dikke haaknaald, want het haakwerk mag niet stijf, maar moet losjes uitgevoerd worden, zoodat het kleedje wel stevig maar toch niet als een plank wordt.

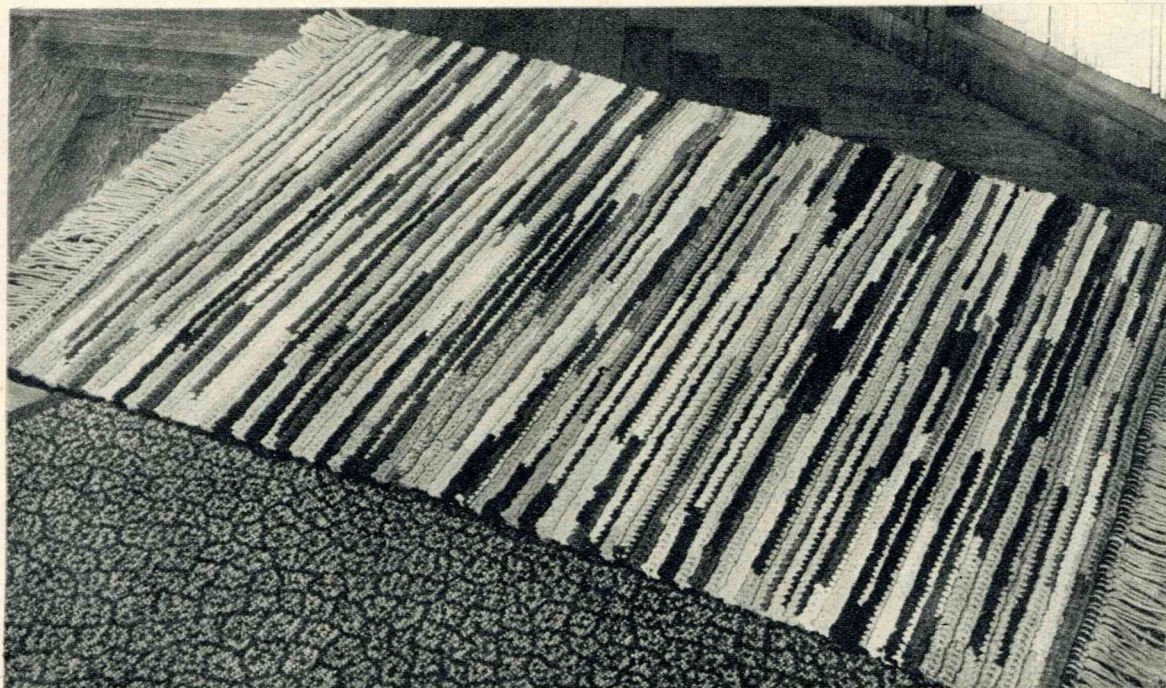
Bij het haken wordt telkens alleen slechts de achterste lus van de vasten van den vorigen toer opgenomen.

Hebben we de vereischte lengte van het kleedje bereikt, dan hechten we den draad af.

Aan de beide smalle zijden van het kleedje gaan we nu nog de franjes knopen. Deze bestaan uit grijs katoenen garen en zijn 17 cm. lang.

Om alle franjes mooi gelijk te krijgen, knippen we een stukje stevig karton, dat 17 cm. breed is.

Hier wikkelen we den draad 4x omheen, knippen hem dan gelijk met den ondersten rand af, halen de draadjes van het kartonnetje, nemen de lusjes bovenaan tusschen duim en wijsvinger van de linkerhand vast, steken met onze haaknaald eerst van achteren naar voren door den rand van het kleed, nemen dan de lusjes der franjes van voren naar achteren (bij den duim en wijsvinger) op de naald en trekken deze lusjes door den gehaakten rand, waarbij we ze intusschen nog eerst even goed vasthouden. Dan halen we de heele franje nog eens opnieuw door de gevormde lus, waardoor zich een knoop vormt, die stevig wordt aangetrokken. Tenslotte de franjes doorknippen, gelijk knippen en wat uitrafelen.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag :	Juliennessoep. Varkenshaas. Bloemkool. Aardappelen. Tutti-frutti-crème.
Maandag :	Koude varkenshaas. Savoyekool. Aardappelpuree. Pannekoekjes met jam.
Dinsdag :	Runderlapjes. Andijvie. Aardappelen. Macaronischoteltje.
Woensdag :	Magere erwtensoep. Gekookte schelvisch. Gestooftde bieten. Aardappelen. Botersaus.
Donderdag :	Gebraden worst. Snijsboonen. Aardappelen. Deensche vla.
Vrijdag :	Stokvisch. Gebakken uien. Aardappelen en rijst. Mosterdsaus. Custard.
Zaterdag :	Stokvischschoteltje. Spiegeleieren. Sla. Aardappelen. Wentelteefjes.

JULIENNESSOEP (6 PERSONEN)

1½ liter heldere bouillon van runderpoulet of runderschinkelvleesch (500 à 600 gram), 4 worteltjes, wat stukjes bloemkool, 1 prei, gehakte peterselie, 10 gram boter.

Snijd de worteltjes in figuurtjes of dunne reepjes en snijdt het witte van de prei tot dunne draadjes. Smo

de groenten in de boter, giet er een weinig van den bouillon bij en laat ze hierin gaar worden.

Voeg er dan nog tweemaal wat van den bouillon aan toe, zoodat er niets meer van de boter te zien is en giet er even voor het opdienen de rest van den bouillon bij.

STOKVISCHSCHOTELTJE (6 PERS.)

300 gram resten stokvisch, 50 gram boter, 2½ dl. melk, 25 gram bloem, 1 eetlepel fijn gehakte ui, een paar takjes peterselie, stukje foelie, wat tijm, 2 peperkorrels, 3 eetlepels paneermeel, 3 eetlepels geraspte kaas.

Bind de kruiden (behalve den ui) in een dun katoenen of neteldoeksch lapje en laat ze trekken in de melk, die zeer langzaam aan de kook wordt gebracht.

Breng de helft van de boter met de bloem steeds roerende aan de kook.

Verwijder de kruiden uit de melk en voeg de melk steeds roerende bij de boter en de bloem. Laat de saus gaar en gebonden worden.

Fruit in de andere helft van de boter den fijn gehakten ui, maar zorg, dat deze niet bruin wordt.

Voeg het sausje en den fijn gehakten ui bij de restjes stokvisch, die zorgvuldig van eventuele graten en veltjes zijn ontdaan en in kleine stukjes zijn verdeeld. Doe deze massa in een vuurvast schoteltje en strooi er het paneermeel, dat met de geraspte kaas is vermengd, overheen.

Leg hier en daar nog een klein stukje boter en laat het gerecht gedurende 20 à 25 minuten staan totdat er een mooi bruin korstje op gekomen is.

Daarna in het schoteltje zoo warm mogelijk opdienen.

MOGEN WIJ KINDEREN PRIJZEN?

Dat is een vraag, waar we niet zoo maar één-twee-drie antwoord op kunnen geven. Over het algemeen is het niet aan te raden, kinderen te veel te prijzen, en het is dan ook al een heel slechte gewoonte van sommige ouders, hun kinderen in het bijzijn van vreemden complimentjes te maken over hun aardige gezichtje, hun kleertjes, hun mooie rapport, etc. En maar al te vaak doet de „visite” dan ook nog plichtmatig aan die complimentjesmakerij mee. En vader en moeder glorieeren over hun lieveling, die zoo aller harten veroverd, maar ze vergeten, dat ze bezig zijn van hun eigen kind een ijdel, zelfgenoegzaam persoontje te maken, dat zichzelf al spoedig heel belangrijk zal gaan vinden, en niet meer tevreden is als het niet in het middelpunt van de belangstelling staat.

Moeten wij dan stelselmatig aan onze kinderen allen lof onthouden? Mogen wij ze nooit eens prijzen, en onze goedkeuring, onze tevredenheid laten blijken?

Natuurlijk wel, maar we moeten bij dat alles de juiste middelmaat betrachten, en we mogen nooit uit het oog verliezen dat ieder kind in dat opzicht verschillend behandeld moet worden.

Een kind complimentjes maken over z'n uiterlijk is om te beginnen al heelmaal uit den boeze.

Een aardig uiterlijk is nu eenmaal een gave die iemand meekrijgt in het leven zonder eenige verdienste van zijn kant, en het kind zal zich die gave toch spoedig genoeg bewust worden. Dit is niet erg, maar dwaas is het wel, het kind al van jongs af aan een te groote waarde aan het uiterlijk te leeren hechten. Bovendien konden uw overdreven lofprijzingen wel eens het met aardse schoonheid minder bedeelde zusje of broertje verbitterd en jaloersch maken. Hoed u

du voor dergelijke complimentjes en spreek ook met anderen in het bijzijn van uw kinderen niet over hun uiterlijk. Zij vangen van de gesprekken van groote menschen veel meer op dan u vermoedt.

We kunnen een kind ook prijzen om zijn gedrag, maar ook daar moeten we weer heel voorzichtig mee zijn, en rekening houden met ieders aard en aanleg.

Voor een rustig, kalm, evenwichtig kind is het niet zoo moeilijk om zoo echt wat je noemt „braaf” te zijn. Gemakkelijk zijn zulke kinderen thuis voor vader en moeder, en op school voor het onderwijzend personeel wel, maar verdienen ze daarom meer lofprijzingen en belooningen dan de levenslustige wilde robbedoes, die 't met veel moeite klaar speelt, om een heel half uur zich rustig en „ingetogen” te gedragen? Deze kan een enkel aanmoedigend of prijzend woordje veel meer gebruiken.

En dan die overdreven loftuizingen, waarmee sommige ouders hun spruiten overladen, wanneer ze met een goed rapport van school komen! Ik heb 't meegemaakt in een huisgezin, dat het eene kind, een jongen, de held van den dag was om z'n mooi rapport, terwijl het zusje, dat minder gemakkelijk leerde en daardoor niet zoo'n schitterend rapport thuis bracht, er met een paar misprijzende woorden afkwam. En toch had dat kind misschien nog meer haar best gedaan dan het begaafdere broertje.

Gelukkig, dat er nog zoo veel verstandige ouders zijn, die alleen kijken naar den goeden wil van hun kinderen, en die zich niet in hun dwazen trots blind staren op een rijtje mooie cijfers. Ouders, die beseffen dat ze niet van ieder kind hetzelfde kunnen eischen, en die ook weten te waardeeren wat een minder begaafd kind met moeite tot stand brengt.

100% zuiver
wollen kamgaren

Flinke opgewekte meisjes

houden van Bleyle, de mooie en prettige tricotkleeding. Vrij en ongedwongen kunnen zij zich daarin bewegen. Moeder stelt echter vooral veel prijs op de gezonde en praktische voordeelen, welke het merk Bleyle door uitgezocht materiaal, eersteklas coupe en prima afwerking biedt.

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier alsmede alle gewenschte inlichtingen aan L. Zaalberg, Victoriaalaan 1a, Wassenaar

DAME TWEE WINTERS IN HUIS GEVANGEN

★
Nu weer geheel
vrij van spit en
rheumatiek
★

„Ik leed verschrikkelijk aan spit in mijn rug en rheumatiek in mijn voeten, zoodat ik al twee winters niet op de been kon zijn. Mijn man ried mij toen aan om Kruschen Salts te probeeren, en dat deed ik. Ik ben nu aan mijn vierden flacon, en het doet mij genoeg U te kunnen zeggen dat al mijn afschuwelijke pijnen weg zijn: ik voel mij een geheel andere vrouw — zeker 10 jaren jonger, en ik ga even goed mijn gang bij het werk als een vrouw van 30. Ik ben nu 58 en kan zeer goed tegen een druk leven, dank zij Kruschen Salts. Ik zou er niet buiten kunnen.

Mevr. M. M. de D.”

(Origineele brief ter inzage.)

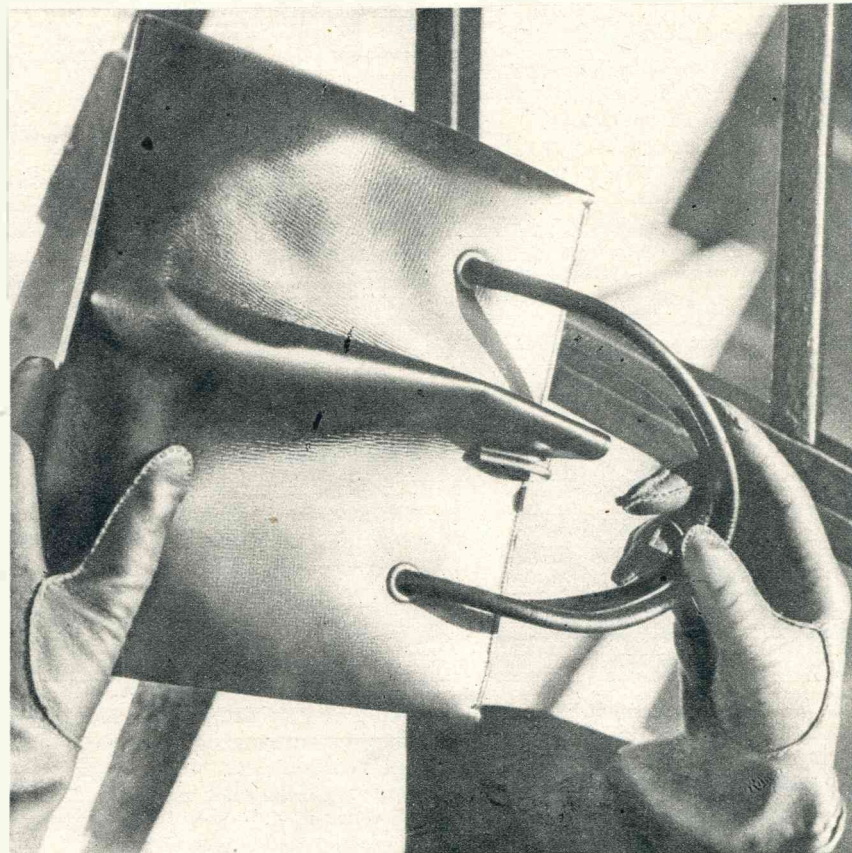
Rheumatische pijnen vinden meestal hun oorzaak in een overmaat van urinezuur in het lichaam. Dit kwaadaardige urinezuur kon zich ophopen omdat de afvalstoffen op te trage wijze door Uw afvoerorganen, d.z. ingewanden, lever en nieren uit Uw lichaam werden verwijderd. Kruschen Salts bestaat uit zes minerale zouten, die Uw afvoerorganen

aansporen tot krachtiger werking, waardoor de schadelijke stoffen geen kans meer hebben om zich op te hoopen. Het bloed wordt nu gezuiverd, de rheumatische pijnen nemen geregeld af om eindelijk geheel op te houden, terwijl tegelijkertijd Uw algemeene gezondheidstoestand vooruitgaat. Zoo zult ge door de kleine dagelijksche dosis Kruschen Salts niet alleen gevrijwaard zijn tegen rheumatiek en spit, maar ge zult U ook veel krachtiger en energiever voelen.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

TASSCHEN VRAGEN UWE AANDACHT

*Boxcalf, een der sterkste leer-
soorten, blijft zich handhaven.
De plooï in het leer garandeert
voldoende berguimte, maar zij
is erg gevaarlijk voor degenen,
die aanvechting hebben haar
tasch vol te proppen.*

*Een practisch als nieuw is
het buidel-taschje, dat uit vier
afzonderlijke panden bestaat
en opzij door een ritsluiting
gesloten wordt. Met wat han-
digheid valt zoo'n taschje
zelf te maken.*

*Veel tasschen zijn ge-
monteerd met fijn ge-
ciseleerd wit of geel
metaal.*

*Links: Visitetasch van
bij 't costuum passend
juchtleer, met als eenige
versiering een beschaafd,
bescheiden monogram.*

*Rechts: Dit donker-
blauwe chevreau is niet
alleen op geheel nieuwe
wijze geperst, doch ook
de manier, waarop het
soepele leer over het
koord ingerimpeld is,
maakt deze tasch uiterst
apart.*

EENVOUDIG, MAAR SJIEK

440a. Japon van effen zijde, taille en rok met knoopgarneering, lange mouw. Benodigde stof: 4 m. à 96 cm. breed.

447a. Complet, raglanmanteltje, wijf model, gladde taille met vest, rok met heupstuk. Benodigde stof: 3 m. à 130 cm. breed voor mantel en rok,

2 m. à 90 cm. breed voor taille.

448a. Japon van effen zijde, korte mouw met plooities, hals afgewerkt met kraag en strik, rok met banen. Benodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 40, 42, 44, 46

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatsnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevrouw H. te Roermond. Resten van kip kunt u verwerken op de wijze als in het volgende recept staat aangegeven:

500 gram kippevleesch, takje peterselie, stukje foelie, worteltje, 1 theelepel kerriepoeder, ½ liter bouillon, 40 gram boter, 40 gram bloem, wat zout, 300 gram rijst.

Snijdt het vleesch in zooveel mogelijk gelijke stukjes. Laat de groenten en het stukje foelie in den bouillon trekken. Breng de boter met de bloem steeds roerende aan de kook, voeg er den gezeefden bouillon bij en tevens de kerrie. Laat dit sausje onder voortdurend roeren gaar koken en verwarm er de stukjes kip in.

Kook de rijst in zoo weinig mogelijk water met zout gaar. Druk ze in een met boter besmeerden rijstrand, keer dezen om en leg in het midden de ragout der kip.

Geef het gerecht als een warm hapje bij de koffietafel of als tusschengerecht.

Mevrouw J. O. te Alkmaar. Wanneer u slagroom stijf wilt kloppen gaat u als volgt te werk:

Doe den room in een kom, die in den zomer liefst op koud water of, beter nog, op ijs wordt geplaatst.

Voeg per dl. room 1 afgestreken eetlepel poedersuiker of een weinig minder witte basterdsuiker erbij.

Klop nu met korte, vlugge slagen, door middel van een garde of, bij gebrek hieraan, met behulp van 2 vorken, den room stijf.

Zoodra de room ophoudt te glimmen,

moet u met het kloppen ook ophouden, anders krijgt u boter en is de room niet meer te gebruiken, tenzij er nog een of andere pudding, b.v. hopjespudding, van gemaakt wordt. Ook de „strepn” room, die onder het kloppen op den bodem der kom achterblijven zijn een teeken, dat de room volkomen stijf is en niet verder dient geklopt te worden.

Is de room stijf, dan kan men er, zeer voorzichtig, nog een of ander smaakje, b.v. rum, marasquin of kirsch doorheen roeren.

Ook kan men hem met vanillesuiker vermengen, maar deze wordt er tegelijk met de suiker doorheen geklopt.

Wil men den room minder „machtig” maken, dan vermengt men hem, even voordat hij heelemaal stijf geklopt is, met een zeer stijf geklopt eiwit. Dan alles te zamen nog even doorkloppen.

Dit vermengen met eiwit moet voorzichtig gebeuren, daar er anders gemakkelijk mislukking kan volgen. Daarom eiwit en room het liefst op ongeveer dezelfde temperatuur brengen.

Mevr. v. C.-M. te Amsterdam. De vlek, ontstaan in uw lichtgrijze japon, doordat er een bokking op viel, zal wel een vetvlek zijn. Deze kunt u verwijderen met behulp van wat tetra en talkpoeder. U strooit het poeder op en om de vlek heen en druppelt er dan voorzichtig een weinig tetra op. Is dit verdampt, dan herstelt u de vlek uit. Zoo noodig herhaalt u de bewerking. Is er dan nog een spoor van de vlek achtergebleven, dan kunt u een weinig alcohol gebruiken die tevoren even au bain marie verwarmd wordt in hardnekkige gevallen.

HET IS EEN Compliment
WANNEER MEN U EEN
„Natuurlijke Schoonheid”
NOEMT

• Zorg, dat Uw teint natuurlijk van kleur is, maar vermijd den schijn van „make up”. Accentueer Uw eigen kleur van Uw lippen, wangen en huid. Het Grondbeginsel der Kleurverandering, vastgelegd in Tangee lippenstift, poeder en rouge, verhoogt Uw eigen natuurlijke kleur, waardoor U bekoorlijker en aantrekkelijker wordt.

Begin vandaag nog Uw charme
te verhoogen.

• Gebruik Tangee voor Uw lippen — verf ze niet. Het wonderlijke van het Grondbeginsel der Kleurverandering is, dat het de frissche roze kleur van Uw lippen op natuurlijke wijze verhoogt.

• Aangezien ook Tangee gelaatspoeder verwerkt is volgens het verblijvende Grondbeginsel der Kleurverandering, maakt ze Uw huid jonger en bekoorlijker — Tangee maakt een einde aan het „gepoederd” uitzien.

• Wanneer U Tangee rouge oplegt, brengt het de natuurlijke kleur van Uw wangen naar voren. In vasten poedervorm en als crème verkrijgbaar.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen ECHT met TANGEE op de metalen buis. Waar niet verkrijgbaar, schrijft aan den importeur: Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

GRIJS wil geen
mensch graag zijn,
hetzij man of vrouw!

Grijze haren worden met succes bestreden door

ENTRUPAL Haarwater (tweevoudige werking), dat niet alleen het grijze haar de natuurlijke kleur teruggeeft, doch ook weldadig op hoofdhuid en haren inwerkt. Ook roos verdwijnt binnen korten tijd.

ENTRUPAL

het biologische haarmiddel. Prijs Fl. 3.10 per flesch. Prospectus gratis op aanvraag.

Amsterdam: Hoofddepot: Jan Sol's Vereenigde Apotheek, Rozengracht 29, Roelof-Hartstraat 74. Depots: Linnaeus Apotheek, Wyttenbachstraat 10, Apotheek Minerva, Martelaarsgracht 13, J. J. Gompelman, Langebrugsteeg 4. Rotterdam: Passage-Apotheek P. Graafland. Utrecht: Firma H. Misset, Vredenburg 30; Firma Beyer, Biltstraat 57. Den Haag: Apotheek en Drogisterij „de Koedoe”, Frederik Hendriklaan 166 en Antonie Duyckstraat 112; Apotheek Dr. H. Nanning, K. Paten 7. Haarlem: Centraal-Apotheek J. W. Florijn, Groote Houtstraat 78. Leiden: Reijst en Krak, Steenstraat 41.

ALS U DEN HOOFDONDERWIJZER OM RAAD ZOU VRAGEN....

ETALEUR - ETALEUSE

VERKOPER - VERKOOPSTER

MACHINIST

BOEKHOUDER(STER)

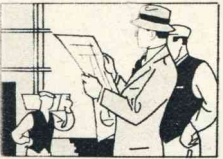
PRIVE SECRETARESSE

LEERLING-VERPLEEGSTER

TEKENAAR

BOUWKUNDIG OPZICHTER

CHAUFFEUR - MONTEUR

ASSISTENTE DOKTER EN TANDARTS

„Vrije tijd benutten? Bravo!”, zou hij zeggen. „In deze tijd hebben de mensen met degelijke, grondige vakkennis en met een flinke dosis ontwikkeling een streepje voor! De Asso ken ik al jaren en jaren als een goed opleidingsinstituut voor tal van vakken, ambten en beroepen. Een nuttige instelling: dank zij de doelmatige schriftelijke cursussen kan ieder de nodige bekwaamheid verwerven om vooruit te komen in de wereld!”

Inderdaad, nog steeds is kennis macht! De A.S.S.O. heeft cursussen voor ieder, die de lagere school heeft bezocht en voor gevorderden, voor dames en heren, voor gehuwden en ongehuwden, voor jong en oud. Het maandelijks lesgeld is laag. Alle boeken, atlanten, tekenbenodigdheden, enz. **GEHEEL GRATIS!**

Lees onderstaande cursusopgave met aandacht. Vraag ons per bon, in gesloten enveloppe, gefrankeerd met 5 cent, of per brief het prospectus van de cursus, waarvan U wel iets meer wilt weten. Wij zenden U kosteloos alle inlichtingen en tevens de dankbetuigingen van vele geslaagden en aangestelden. Richt voor 5 cent een brief aan de A.S.S.O. en doe het dadelijk — het kan voor Uw toekomst van grote waarde zijn.

★ ★ ★

A-cursussen: voor heren: kommies, politie-diploma, marechaussee, militaire politie, leerling-verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, verkoper (algemeen, textielbranche, kruideniersbranche), warenkennis, filiaalhouder, etaleur, modern reclameschrift, reiziger, administrateur, journalist (verslaggever, enz.), notarisklerk, makelaar-taxateur, inspecteur verzekeringsmij, varia-verzekering, directeur woning- en assurantiebureau.

Voor dames: leerling-verpleegster, verkoopster (algemeen, textielbranche, kruideniersbranche), warenkennis, filiaalhoudster, etaleuse, modern reclameschrift, reizigster, privé-secretaresse, journaliste (verslaggeefster, enz.), kinderverzorgster, kinderjuffrouw, assistente bij een dokter of tandarts.

B-cursussen: voor dames en heren: praktijkdiploma boekhouden (dubbel boekhouden), handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's „Mercurius” en „Vereniging van Leraren”, Ned. Taal, Frans, Duits, Engels; Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, stenografie (systeem „Groote”), spreken in het openbaar, rekenen, meetkunde, aardrijkskunde, algemene ontwikkeling, belastingrecht, belastingconsulent, handschriftverbetering, beschavingsleer, (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

C-cursussen: reclame-tekenaar, bouwkundig tekenaar, machine-tekenaar, electrotechnisch-tekenaar, scheepsbouwkundig-tekenaar, meubeltekenaar, chauffeur-monteur, autotechniek, auto-expert (voor verzekeringsinspecteur en taxateur), auto-dieselmonteur, electriciën, electrotechniek, sterkstroommonteur, diploma V.E.V., zwakstroommonteur, diploma V.E.V., lijnwerker-telegrafist, erkend installateur, diploma V.E.H.I., radiomonteur, radiotechniek, lasser, lastechniek, machinist (voor stoom-, motor- en electrischbedrijf, voor de officiële diploma's land- en scheepsmachinist), koeltechniek, vliegtuigmecaniciën, vliegtuigtechniek, verwarmingsmonteur, verwarmingsinstallateur, smid-bankwerker, constructiebankwerker, erkend gasfitter, erkend waterfitter, loodgieter, aspirant bouwkundig opzichter, bouwkundig opzichter, betonbouw, wegenbouw, filmoperateur, fabrieksbedrijfsleider, enz.

ASSO
INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS
Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer
NIEUWEPLEIN 31, BIJ HET STATION, ARNHEM

BON. Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam _____

Straat en nummer _____

Woonplaats _____

Leeftijd _____